

סֵפֶר זוֹהַר תְּהִלִּים הַשְּׁלֵם "בְּנֵאוֹת דִּשְׁא"*

(תְּהִלִּים כג, ב) [ר"ת: א' מְדוֹת דִּי ד' ש' מַעוֹן]

חֶלֶק ד'
לְחוּדֵשׁ טַבַּת

וְהוּא: מְזֻמְרֵי תְּהִלִּים עִם זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ עַל כָּל פֶּרֶק
וּפֶרֶק וְחוּנָה עָלָיו הַסְגְלוֹת הַמִּיחָדוֹת מִסֵּפֶר שְׁמוּשׁ תְּהִלִּים

- א. מְחֻלָּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי בְּרָךְ לְחֻדֶּשׁ 4 עֲמוּדִים לְיוֹם.
- ב. לְיוֹמֹת הַשָּׁנָה [4 עֲמוּדִים לְיוֹם לְסִיִּם בְּכָל שָׁנָה].
- ג. מְחֻלָּק לְלִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי, עִם לְמוּד דָּף הַיּוֹמִי גְמָרָא, ו-4
עֲמוּדִים זוֹהַר תְּהִלִּים.

יֵצֵא לְאוֹר בִּס"ד חוּדֵשׁ תַּמּוּז ה'תשע"ה
מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי סְנִיף בֵּית ים 0527-651911

* הַלּוּמֵד זוֹהַר תְּהִלִּים הַנִּקְרָא "בְּנֵאוֹת דְּשֵׁא" מִחֲבֵר קוֹב"ה וּשְׂכִינִיתִיה, וְזוֹכֵה לְנֵאוֹת
דְּשֵׁא הוּא גַן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן כַּמְבוּאָר בְּזוֹהַר (תְּרומה דף קע"א).

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים, בני ברק, רמת בית שמש

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

הלומד זוהר הקדוש עם תהלים שומעים בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפלות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי' מ"ג), דאפילו ישראל מתפללון ואומרים שמע ישראל, דאיהו קודשא בריך הוא אין עונה אותם וכו', וזה ה-תעודת ז'הות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים ז'הר" שמי שלומד זוהר שומעים את התהלים, התפלות, והשמע ישראל, (הג"ר בתיקו"ז תקון מ"ג). ובשואה האיימה רחמנא ליצולן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות בייעקב). ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מכני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים וזלתך יעשה למחבה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידוע מדברי האריז"ל.

ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית דבן בהכל פיהם הסהור יאמרו פתח אליהו כל יום, ונזכה לפתח את השער לאליהו הנביא וכו' לטוב שיבוא ועל ידי למוד הזהר הקדוש יחד עם התהלים ננצל מכל גזרות קשות ודעות שלא תוכלנה לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לכיאת משיח צדקנו בדרכים, אמן:

תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לֵישׁ יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי
הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
שְׁכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוּי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ אִם הַכִּנִּים שְׁמַחָה,
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הֲרִינִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמִי בְּלִימוֹד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְדוֹשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ
עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד"ה) כִּי הִיִּית מַחֲסֶה לִּי מִגְדֵּל עֹז
מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה בְּאֶהְלֶךְ עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסִתֵּר כְּנָפֶיךָ
סֵלָה. וְאֶזְכֶּה שְׁבִלִימוֹדִינוּ זֶה יִהְיֶה שְׁפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת
בְּקֶבֶר, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהִדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזֶּה, יִפְקֹן
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פֶּעֶלְךָ
וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה, וְיִהְיֶה נָעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
בּוֹנֵנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה

מתאר"י זלח"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֵדְנִי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
 מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ הַמֶּלֶךְ יֵהוָה ^{יֵהוָה וְיֵהוָה} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקִּבְּרָתָנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ
 עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְדוֹשָׁה. מִה
 אָנוּ, מִה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל פֶּן אֲנַחְנוּ
 מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמָּחַל וְתִסָּלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ
 וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיֶה עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יִהְיֶה
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ הַמֶּלֶךְ יֵהוָה ^{יֵהוָה וְיֵהוָה} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּכּוֹנֵן
 אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהְבֶּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדִבְרֵינוּ אֵלֶּה,
 וְתִפְתָּח לְבַבְנוּ הָעָרֵל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה לַמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת
 רוּחַ לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחּוּחַ. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר
 נִשְׁמָתָנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְדוֹשִׁים
 אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם
 וּזְכוּת תּוֹרָתָם וּתְמִימוּתָם וּקְדוּשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נִפְשָׁל
 בְּדִבְרִים אֵלּוּ. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שָּׁאֲנוּ לִמּוּדִים.
 כְּמֵאֲמַר נָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאִבְיטָה נִפְלְאוֹת
 מִתּוֹרָתְךָ. יִהְיֶה לְרְצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ, יְיָ הַמֶּלֶךְ יֵהוָה ^{יֵהוָה וְיֵהוָה}
 צוּרֵי וְגֵאֲלֵי. פִּי יְהוָה ^{יֵהוָה וְיֵהוָה} יִתֵּן חֶכְמָה, מִפִּי דַעַת וּתְבוּנָה:

רַבּוֹן עֲלֵמִין, דְּאַנְתָּ הוּא מְגַלִּי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתָּרְתָּא וְגַלִּי
 רִזְיָא. יְהֵא רַעּוּא מִן קַדְמָךְ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפּוּמְנָא,
 לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכֵתוּב, וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיד
 וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ. וְנִזְכִּי
 לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאין דְּאוֹרִיתָא מְפּוּמָא דְּרִישָׁא דְּמִתִּיבְתָּא
 עֲלָהּ. אָמֵן וְכֵן יְהִי רַצוֹן, אָמֵן, סְלֵה:

וְנִהַר יֵצֵא מַעְדֵּן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה
 לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים: וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶהֱרַת הַרְקִיעַ,
 וּמִצְדִּיקֵי הָרָבִים כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּלְעֵינִי וְאַבְיטָה
 נִפְלְאוֹת מִתּוֹרֶתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

תְּהִינִי מְקַבֵּל עָלִי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְדַּךְ כְּמוֹד, וְהִרִנִי
 אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמַאֲדִי, וְהִרִנִי מִזְמַן
 אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפֵּר הַזֶּהֱרֵךְ לְזִכּוֹת ... כַּב"פ (וְכָאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ)
 [לְרַפּוּאָת...] [יִשׁוּעָת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזִקְהוּ
 [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנַּפְשׁ וּרְפּוּאָת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה
 גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרִיד יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו בְּנִעִימִים]
 [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדִבְרֵי יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלֵה:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שהוא עץ עליון באמצע הגן שאוחז את כל הצדדים. מה הטעם? משום שאוחז בו אותו (באותו) מקור חיים, ומעטר אותו בעטרות עליונות סביב הגן כמו אם שמעטרת את בנה על הכל. זהו שכתוב (שיר ג) צאינה וראינה בנות ציון וגו'. ומשום כך כי עמך מקור חיים, ועל זה באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים - זה הכהן הגדול למעלה, כנגדו כהן גדול למטה. משום כך משפיע הכהן שמן משחת קדש עליון למטה ומדליק מנורות למעלה. שהכהן הגדול שלם בשלמות של שבעת הימים העליונים, ולהתעטר על הכל. כנגד זה שבעה ימי מלואים לכהן שלמטה, שימצא הכל כמו שלמעלה. ועל זה ימי המלואים נקראו ימי ההשלמה, כדי שישתלם הכהן בשאר הימים האחרים להשלים שבעה כאחד. ואלה נקראים ימי מלואים, משום שאוחזים בו שאר האחרים. מה זה אומר? שכהן הכהן מתעורר, כל שאר האחרים מתעוררים עמו. ומשום כך כתוב, ומפתח אהל מועד וגו', עד יום מלאת וגו'. שבעה ימים ודאי, ואז מתעטר הכהן למטה בכל כמו שלמעלה. משום שבשעה שמתעורר הכהן שלמטה, הכל יתעוררו על ידו למעלה, וימצאו ברכות למעלה ולמטה.

רבי אבא אמר, מה שונה שמשח משה את אהרן? אלא משום שהוא הבן של אותו (אחוז באותו) מקום מקור החיים, וכתוב (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שמש כל אותם ימי מלואים, להשרות הכל עם אהרן.

יב אל תבואני רגל גאֹוה ויד רשעים אל תגדני: יג שם
נפלו פעלי אֵנן דחו ולא יכלו קום:

— זוהר תהלים —

רבי חזקיה היה יושב לפני רבי אלעזר. אמר לו, כמה אורות
נבראו טרם שנברא העולם? אמר לו, שבעה. ואלו הם:
אור תורה, אור גיהנם, אור גן עדן, אור כסא הכבוד, אור בית
המקדש, אור תשובה, אורו של משיח. ואלה נבראו בטרם
שנברא העולם. שבעה אורות ומאורות שנאחזו באהרן, והוא
מדליק מנורות ממעלה למטה.

מעשה החטא של חטא עץ הדעת ומה היה הגורם ועונשו
של נחש

אל-תבואני רגל גאֹוה ויד-רשעים אל-תגדני (לו, יב): [זוהר

נ"א פ' בראשית (דף לה): השלמה מהשמטה סימן ל"ד]

נשמת הזכר מן הזכר, ונשמת הנקבה מן הנקבה, והינו שהלך
הנחש אחרי חנה. אמר: הואיל ונשמתה מן הצפון, אסיתנה
מהרה. ומה ההסתה שהיתה? משום שבא עליה. שאֵלו
תלמידיו: איך היה המעשה? אמר להם: סמא"ל הרשע קשר
עם כל צבאות מעלה על רבו, משום שאמר הקדוש ברוך
הוא ורדו בדגת הים ובעוף השמים. אמר, היאך אוכל
להחטואו ולגרשו מלפניו? ירד עם כל חילותיו ובקש לו
בארץ חבר כמותו. ומי הוא? נחש, והיה לו דמות גמל. רכב
עליו ובא לו אצל האשה. אמר לה: אף כי אמר אֱלֹהִים לא
תאכלו מכל עץ הגן. אמר, אבקש יותר ואוסיף, כדי שתגרע

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

היא. אמרה: לא מנענו אלא - מעץ הדעת אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמתון. והוסיפה שני דברים. אמרה, מפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו, ולא נאמר לה אלא מעץ הדעת. ואמרה, לא תגעו בו פן תמתון.

מה עשה סמ"ל הרשע? הלך ונגע באילן, והיה האילן צונח ואומר: (תהלים לו) אל תבואני רגל גאונה ויד רשעים אל תנדני, אל תגע בי, שנאמר ויד רשעים אל תנדני. הלך ואמר לאשה: הרי נגעתי באילן ולא מתי, אף את תגעני באילן ולא תמותי. הלכה האשה ונגעה באילן, וראתה מלאך המות בא כנגדה. אמרה: אולי עכשו אני מתה, והקדוש ברוך הוא עושה לו אשה אחרת ונותנה לאדם, אלא הריני גורמת לו שיאכל עמי. אם נמות - נמות שנינו, ואם נחיה - נחיה שנינו. ולקחה מפרי ונתנה גם לבעלה. נתפקחו עיני שניהם וקהו שניו. אמר לה: מה שהאכלתני שקהו שני? כך קהו שני כל הבריות. ישב לו בדין אמת, שנאמר (שם ט) ישבת לכסא שופט צדק. קרא לאדם ואמר לו: למה ברחת מפני? אמר לו: את קלך שמעתי בגן, ורעדו עצמותי, ואירא כי עירם אנכי ואחבא. כי עירם אנכי - מפעלי. כי עירם אנכי - מצוויי, כי עירם אנכי - ממעשי, ואחבא.

מה היה לבושו של אדם? עור של צפרן, והפשיטו מעליו. ראה עצמו ערם, שנאמר מי הגיד לך כי עירם אתה.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

אמר אדם לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, כשהייתי לבדי שמא חטאתי לך, אלא האשה שהבאת לי היא הדיחה אותי מדברין, שנאמר האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה לי מן העץ. אמר לה הקדוש ברוך הוא: לא דיך שחטאת, אלא שהחטאת לאדם? אמרה לפניו: רבוננו של עולם, הנחש השיאני לחטא לפניך. הביא שלשתם וגזר עליהם גזרות דין. תשעה ושלשים קללות ומות, והפיל סמא"ל ואת הכת שלו ממקום קדשתם מן השמים, וקצץ רגליו של נחש, ואררו מכל חיה ומכל בהמה, ופקד עליו שיהיה מפשיט את עורו אחר שבע שנים: ע"כ.

ל: א לְדוֹד אֶל תִּתָּחַר בַּמָּרְעִים אֶל תִּקְנֶא בְּעֵשִׂי
עוֹלָת: ב כִּי כַחצִיר מִחֶרֶח יִמְלֹו וּכְיִרְק דִּישָׁא

שימוש תהלים

לשכור

אל תתחר במרעים וגו' (לו, א): [שימוש תהלים לפרק לו]. לשכור. קח כוס ושים בו מים ואמור עליו זה המזמור עם שם והב על רישיה ואפוהי ואשקי יתיה ומיד יפוג יינו ומקיץ ושם שלו הוא א"ה. א' מן "אל תתחר, ה' מן ויעזרם בגימטריא ה"א.

זוהר תהלים

אל תקנא בעשי עולה – מי שאינו מקנא במעשי רשע עובר
על שלושה לאוים

לְדָוִד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְשִׁים אֵל תִּקְנֵא בְעֵשִׂי עוֹלָה (לוי, א) : [נזוחר - בראשית פ' ויחי (דף רלח):] עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פָּגְשׁוּ בְּאוֹתוֹ תִּינוּק שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ לְקָפוּטְקָא מֵאַחֲרֵי הַחֲמוֹר, וְזָקֵן אָחָד רֹכֵב. אָמַר אוֹתוֹ זָקֵן לְאוֹתוֹ תִּינוּק, בְּנִי, אָמַר לִי אַתְּ פֶּסוּקָךְ. אָמַר לוֹ, פֶּסוּקִי אֵינוֹ אָחָד, אֲלֵא רַד לְמִטָּה אוֹ אֶרְכָּב לְפָנַיָּךְ וְאָמַר לְךָ. אָמַר לוֹ, לֹא רוּצָה, אָנִי זָקֵן וְאַתָּה תִּינוּק, שְׂאֲשָׁקְךָ אֶת עַצְמִי עִמָּךְ. אָמַר לוֹ, אִם כֵּךְ, אֲזַל לְמָה שְׂאֲלַת פֶּסוּק? אָמַר לוֹ, כִּדִּי שְׂנֵלְךָ בְּדַרְךְ. אָמַר, תִּפְּח רִחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ זָקֵן, שֶׁהוּא רֹכֵב וְלֹא יוֹדֵעַ דָּבָר, וְאָמַר שֶׁלֹּא יִהְיֶה שָׁקוּל עִמִּי. נִפְרַד מֵאוֹתוֹ זָקֵן וְהֵלֵךְ לוֹ בְּדַרְךְ.

בְּשִׁחְגִּיעֵנוּ רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק, קָרַב אֲלֵיהֶם. שָׁאָלוּ אוֹתוֹ וְסָח לָהֶם אֶת הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, יָפָה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

עֲשִׂיתָ, לֶךְ עֲמָנוּ וְנִשָּׁב כָּאֵן וְנִשְׁמַע דְּבַר מַפִּיךָ. אָמַר לָהֶם, אָנִי
עֵיךְ, שְׁלֹא אֶכְלָתִי הַיּוֹם הַזֶּה. הוֹצִיאוּ לָחֶם וְנָתַנוּ לוֹ. הִתְרַחֵשׁ
לָהֶם נֶס וּמִצָּאוּ מַעֲיָן מִיָּם דְּקִיק תַּחַת עֵץ. שָׁתוּ מִמֶּנּוּ, וְהֵם
שָׁתוּ וַיֵּשְׁבוּ.

פְּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (תהלים לו) לְדָוִד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים
אֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי עוֹלָה. לְדָוִד, אִם שִׁירָה – לֹא אָמַר, אִם
תְּפִלָּה – לֹא אָמַר. אֲלֹא בְּכָל מָקוֹם לְדָוִד סֵתָם, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
אָמַר אֵת זֶה. אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים, מָה זֶה אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים?
הִיא צְרִיךְ (לכתב) אֵל תִּתְחַבֵּר! אֲלֹא אֵל תַּעֲשֶׂה תַּחֲרוֹת
בְּמַרְעִים, כִּי לֹא יִדְעֶתָ יְסוֹד עֲצֻמָּךְ וְלֹא תוּכַל לוֹ, אוֹלִי הוּא עֵץ
שְׁלֹא נִעְקָר לְעוֹלָמִים וְתִדְחָה מִלְּפָנָיו. וְאֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי עוֹלָה,
שְׁלֹא תִשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂיהֶם וְלֹא תִבֵּא לִקְנָא בָּהֶם, שֶׁכָּל מִי
שְׂרוּאָה אֵת מַעֲשֵׂיהֶם וְלֹא מִקְנָא לְקָדוֹשׁ – בְּרוּךְ-הוּא, עוֹבֵר עַל
שְׁלֹשָׁה לְאוּמִים, שְׁכָתוּב (שמות כ) לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
עַל פָּנָי. לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פֶּסֶל וְכָל תְּמוּנָה. לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא. לָכֵן צְרִיךְ הָאָדָם
לְהִפָּרֵד מֵהֶם וּלְסֻטּוֹת דְּרָכּוֹ מֵהֶם, לָכֵן נִפְרַדְתִּי וְסֻטִּיתִי אֵת
דְּרָכֵי. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה שְׁמִצָּאתִי אֶתְכֶם, אָנִי אוֹמֵר פְּסוּקִים הִלָּלוּ
לְפָנֶיכֶם.

הַלְמוּד מִמַּעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים גְּרָמָה הַגְּלוּת לְיִשְׂרָאֵל

לְדָוִד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי עוֹלָה (לו, א) : [זוהר
- שמות פ' בשלח (דף מ"ה:)] **רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הֵיוּ**

יבולתין: ג בַּמַּח בִּיהוּאֵי אֱלֹהִים וַעֲשֵׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ

זוהר תהלים

הוֹלְכִים מֵאוֹשָׁא לָלוֹד, וְהָיָה עִמָּהֶם יוֹסִי הַסּוֹחֵר עִם גְּמָלִים קְשׁוּרִים וּמִשָּׁאוֹת עַל כְּתָפֵיהֶם. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, מָצָא יוֹסִי הַסּוֹחֵר אִשָּׁה אַחַת מִשָּׂאֵר הָעַמִּים שֶׁלִּקְטָה יְרָקוֹת בַּשָּׂדֶה. נִשְׁמַט מֵהֶם וְהִחֲזִיק בָּהּ וּבָא עָלֶיהָ. תָּמָהּוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה. אָמְרוּ, נָשׁוּב מִהַדְרֵךְ הַזֶּה, שֶׁהָיָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְהִרְאוֹת לָנוּ שֶׁלֹּא נִתְחַבֵּר עִמּוֹ. שָׁבוּ מִהַדְרֵךְ, בְּדַקּוֹ אַחֲרָיו, וּמִצָּאוּ שֶׁהָיָה בֶן שָׁל בַּת אֵל נָכַר, וְאָבִיו זָרַע פָּסוּל הָיָה. אָמְרוּ: בְּרוּךְ הָרַחֲמָן שֶׁהֲצִילָנוּ.

פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (תהלים לו) אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים. מִי הֵם הַמַּרְעִים, שֶׁלֹּא כָּתוּב חֲטָאִים אוֹ רְשָׁעִים? אֵלָּא מַרְעִים, שֶׁמַּרְעִים לַעֲצָמָם וּלְאוֹתָם שִׁמְתַּחֲבָרִים עִמָּם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מַרְעִים - הִרְחַק עֲצָמָךְ מִמַּרְעִים, שֶׁלֹּא תִהְיֶה רָעִים וְחַבְרִים כְּאַחַד, שֶׁלֹּא יִרְעוּ לָךְ מַעֲשֵׂיו וְתִתְפַּס בְּחֲטָאֵיו. בֹּא רְאֵה, אֱלוֹלֵי הָיוּ אוֹתָם עָרַב רַב שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִם יִשְׂרָאֵל, לֹא נַעֲשֶׂה הָיָה אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, וְלֹא מִתּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל כָּל אוֹתָם שִׁמְתּוֹ, וְלֹא גָרַם לְיִשְׂרָאֵל מִה שֶׁגָּרַם. וּבֹא רְאֵה, אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה וְאוֹתוֹ חֲטָא מִמֶּשׁ גָּרַם לְגָלוּת יִשְׂרָאֵל.

לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם זֶהִיר בְּרַבּוֹנוֹ וַיִּדְבֹּק לְבוֹ בְּאַמּוּנָה הָעֲלִיוֹנָה כְּדִי שִׁיְהִיָּה שְׁלָם עִם רַבּוֹנוֹ

בַּמַּח בִּיהוּאֵה וַעֲשֵׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וְרַעֲה אַמּוּנָה (לו, ג) [זוהר ויקרא פ' בהר (דף ק"י):] וְכִי תֹאמְרוּ מִה נֹאכַל וְגו'. רַבִּי

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים לו) בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וִרְעָה
אֱמוּנָה. לְעוֹלָם יִהְיֶה בֶן אָדָם זָהִיר בְּרַבּוֹנוֹ, וַיִּדְבֵּק לְבוֹ
בְּאֱמוּנָה הַעֲלִינָה כְּדֵי שִׁיחֶיהָ שְׁלָם עִם רַבּוֹנוֹ. שְׂכַשְׁיֶיהָ שְׁלָם
עִמוֹ, לֹא יוֹכְלוּ לְהַזִּיקוֹ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בֹּא רָאָה, בְּטַח בַּה'
וַעֲשֵׂה טוֹב, מַה זֶה וַעֲשֵׂה טוֹב? אֲלֹא כֹךְ שְׁנִינוּ, בְּמַעֲשֵׂה
שְׁלֹמֹמָה מִתְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה שְׁלֹמֹמָה. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, וַעֲשִׂיתֶם
אִתָּם – כְּבִיכּוֹל אִתָּם תַּעֲשׂוּ אוֹתָם, מַשּׁוּם שֶׁבְּאוֹתָהּ הַתְּעוֹרְרוֹת
שְׁלָכֶם שְׂאֵתָם עוֹשִׂים לְמַטָּה, מִתְעוֹרֵר לְמַעְלָה, וְעַל זֶה כָּתוּב
וַעֲשֵׂה טוֹב, וְאֵין טוֹב אֲלֹא צְדִיק, שְׂכַתוֹב (ישעיה ג) אֲמָרוּ צְדִיק
כִּי טוֹב. כִּיֹּן שְׂאֵתָם עוֹשִׂים אֵת זֶה, וְדָאִי שֶׁהַטּוֹב הַזֶּה
יִתְעוֹרֵר, וְאֵז שְׁכֵן אֶרֶץ וִרְעָה אֱמוּנָה, וְהַכֹּל אֶחָד. שְׁכֵן אֶרֶץ,
אֶרֶץ הַעֲלִינָה, שְׁהָרִי אֵין לָךְ בְּעוֹלָם שִׁיכּוֹל לְשׁוֹרֹת עֲמָה עַד
שִׁיתְעוֹרֵר הַטּוֹב הַזֶּה אֵלֶיהָ. כִּיֹּן שֶׁמִּתְעוֹרֵר אוֹתוֹ, כְּבִיכּוֹל הוּא
עוֹשֶׂה אוֹתוֹ, וְאֵז שְׁכֵן אֶרֶץ, שְׁרָה בְּתוֹכָהּ וְאָכַל פְּרִיָּהּ,
הַשְׁתַּעֲשַׁע עִמָּה. וִרְעָה אֱמוּנָה, זֶה אֶרֶץ, וְהַכֹּל אֶחָד, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמָר (תהלים צב) וְאֱמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. וִרְעָה אֱמוּנָה, הַנְּהִיגָהּ
בְּכָל רְצוֹנָךְ. וְאֵם לֹא תִתְעוֹרֵר כְּנֶגְדָּהּ, הַטּוֹב הַזֶּה מִתְרַחֵק
מִמֶּנָּה, וְאֵל תִּתְקַרֵּב אֵלֶיהָ, אֵל תִּתְקַרֵּב לְתוֹךְ כְּבִשָּׁן אֵשׁ יוֹקֶדֶת.
וְאֵם תִּקְרַב אֵלֶיהָ – בְּפֶתַח, כְּמִי שֶׁפּוֹתֵחַ מִן הַמּוֹת, שְׁהָרִי אֵז
הָאֵשׁ דּוֹלֶקֶת וְשׁוֹרֶפֶת אֵת הָעוֹלָם בְּשִׁלְהִבּוֹתֶיהָ. וְכִיֹּן
שֶׁמִּתְעוֹרֵר כְּנֶגְדָּהּ הַטּוֹב הַזֶּה, אֵז הוּא שׁוֹרֶה בְּתוֹכָהּ, וְאֵתָהּ אֵל
תִּפְתַּח מִמֶּנָּה. אֵז – (איוב כב) וְתִגְזֹר אֲמָר וַיִּקָּם לָךְ וְעַל דְּרָכֶיךָ
נָגַהּ אוֹר. בֹּא רָאָה, בְּנֵי הָאֱמוּנָה מְנַהִיגִים אֵת זֹאת לְרְצוֹנָם

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בְּכָל יוֹם. מִי הֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה? אוֹתָם שְׁמַעוֹרְרִים הַטּוֹב הַזֶּה
 כְּנִגְדּוֹ, וְלֹא חָס עַל שְׁלוֹ, וְיִוָּדְעִים שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן
 לוֹ יוֹתֵר, כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי יא) יֵשׁ מִפֶּזֶר וְנוֹסֵף עוֹד. מָה
 הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁזֶה מַעֲוֵר בְּרָכוֹת כְּנִגְדּוֹ, וְלֹא יֹאמֶר: אִם אֵתֵן
 אֶת זֶה עֲכָשׁוּ, מָה אֶעֱשֶׂה לְמַחֵר? אֲלֵא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן
 לוֹ בְּרָכוֹת עַד בְּלִי דִי, כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרוּהָ. וּמִשּׁוֹם כֵּן, וְכִי תֹאמְרוּ
 מָה נֹאכֵל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית וְגו', מָה כָּתוּב? וְצוֹיִתִּי אֶת בְּרַכְתִּי
 לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעָשִׂית אֶת הַתְּבוּאָה לְשִׁלֹּשׁ הַשָּׁנִים.
 וְעָשִׂית?! וְעָשִׂיתָ הִיא צְרִיךְ לֵהִיוֹת! מָה זֶה וְעָשִׂית? אֲלֵא
 לְהוֹצִיא ה', שִׁישׁ לָהּ שְׁמִטָּה וּמְנוּחָה וְלֹא עוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה. כָּתוּב
 (שמות טז) רָאוּ כִּי ה' וְגו', נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יוֹמִים
 וְגו'. כִּגוֹן זֶה, וְצוֹיִתִּי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית וְגו'.

צָדָקָה הִיא עֵץ חַיִּים

בַּמַּח בַּה' וְעָשִׂה טוֹב שְׁכֵן אֶרֶץ וּרְעָה אֱמוּנָה (לז, א): [זוהר -
 ויקרא - פ' בהר (דף ק"י):] רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי הֵיוּ הוֹלְכִים
 בַּדֶּרֶךְ, פָּגְעוּ בְּאוֹתוֹ הַר, מִצְּאוּ שְׁנֵי גְבָרִים שֶׁהֵיוּ הוֹלְכִים. בֵּין
 כֵּן רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא, וְאָמַר לָהֶם: בִּבְקָשָׁה מִכֶּם, תָּנוּ
 לִי מְזוֹן פֶּת לֶחֶם, שְׁשָׁנִי יָמִים אֵלֶּה שְׁתַּעֲיִתִּי בַּמִּדְבָּר וְלֹא
 אֲכַלְתִּי דָבָר. נִשְׁמַט אֶחָד מֵאוֹתָם שְׁנֵי גְבָרִים, וְהוֹצִיא מְזוֹנוֹ
 שֶׁהוּא הֵבִיא לַדֶּרֶךְ, וְנָתַן לוֹ וְהֶאֱכִיל וְהִשְׁקָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ
 חֲבֵרוֹ: מָה תַּעֲשֶׂה עִם הַמְּזוֹן, שֶׁהָרִי אָנִי אֶת שְׁלִי אָנִי אוֹכֵל?
 אָמַר לוֹ: וּמָה עַל שְׁלֹךְ אָנִי הוֹלֵךְ? יֵשֵׁב אֲצִלוֹ אוֹתוֹ עָנִי, עַד

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שְׁאָכַל כָּל מַה שֶּׁהָיָה אֲצִלּוֹ, וְאוֹתוֹ לֶחֶם שֶׁנִּשְׁאָר נָתַן לוֹ לְדֶרֶךְ, וְהֵלֵךְ לוֹ.

אָמַר רַבִּי חֲיִיאָא, לֹא רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂדָבֵר זֶה יַעֲשֶׂה עַל יְדֵינוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אוֹלֵי נִגְזַר דִּין עַל אוֹתוֹ אִישׁ, וְרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִזְמִין לְפָנָיו אֶת זֶה כְּדֵי לְהַצִּילוֹ. בְּעוֹד שֶׁהָלָכּוּ, הִתְעַיַּף אוֹתוֹ אִישׁ בְּדֶרֶךְ. אָמַר לוֹ חֲבֵרוֹ: וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שְׁלֹא תִתֵּן לֶחֶם לְאַחֵר? אָמַר רַבִּי חֲיִיאָא לְרַבִּי יוֹסִי, הֲרִי מְזוֹן עֲמִנּוּ, נָתַן לוֹ לֶאֱכֹל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הִתְרַצָּה לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ אֶת הַזְכוּת? בִּלָּךְ וְנִרְאָהּ, שֶׁהֲרִי בּוֹדֵאֵי בְּצוּרַת פָּנָיו שֶׁל זֶה, הַדְּפוּס שֶׁל הַמּוֹת נֶאֱחָז, וְרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַמֵּן זְכוּתוֹ כְּדֵי לְהַצִּילוֹ.

בֵּין כֶּךָ יָשָׁב אוֹתוֹ הָאִישׁ וַיִּשֶׁן תַּחַת אֵילָן אֶחָד, וַחֲבֵרוֹ הִתְרַחַק מִמֶּנּוּ וַיִּשָּׁב בְּדֶרֶךְ אַחֲרָת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲיִיאָא, כָּעַת נִשָּׁב וְנִרְאָהּ, שְׂוֹדֵאֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה לְהִרְחִישׁ לוֹ גַּם קָמוּ וַחֲכֹנוּ. בֵּין כֶּךָ רָאוּ צוּרָה אַחַת שֶׁלְהָבוֹת עוֹמֶדֶת לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֲיִיאָא, אוֹי עַל אוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁעֲכָשׁוּ יָמוֹת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִי אוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְחִישׁ לוֹ גַּם. בֵּין כֶּךָ יָרַד מֵאֵילָן אֶחָד נִחַשׁ אֶחָד וְרָצָה לְהִרְגּוֹ. קָמָה אוֹתָהּ צוּרָה עָלָיו וְהִרְגָתוּ. סוֹכְבָה הַצּוּרָה בְּרֹאשָׁהּ, וְהֵלְכָה לָהּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה לְהִרְחִישׁ לוֹ גַּם, וְלֹא תוֹצִיא זְכוּתוֹ מִמֶּנּוּ? בֵּין כֶּךָ הִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְקָם וְהֵלֵךְ לוֹ. אֶחָזוּ בוֹ רַבִּי חֲיִיאָא וְרַבִּי

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

יוסי, ונתנו לו לאכל. אחר שאכל, הראו לו הנס שהרחיש לו הקדוש ברוך הוא.

פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים לו) בִּטַּח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֱמוּנָה. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל הָאִישׁ שְׁעוֹשֶׂה טוֹב מְשָׁלוֹ, שֶׁהָרִי מְעוֹרֵר טוֹב עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וּבִמָּה? בַּצָּדָקָה. שֶׁכְּשֶׁצָּדָקָה מִתְעוֹרֶרֶת, הוּא טוֹב, אִזּוֹ מִתְעוֹרֵר אֶל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְעַל זֶה כָּתוּב (משלי י) וַצָּדָקָה תִּצְלֵל מִמּוֹת. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁצָּדָקָה הִיא עֵץ חַיִּים, וּמִתְעוֹרֶרֶת עַל אוֹתוֹ עֵץ הַמּוֹת, וְלוֹקַח אוֹתָם שְׁאֲחוּזִים בּוֹ וּמִצִּילָם מִהַמּוֹת. מִי גֵרָם לְאוֹתוֹ עֵץ חַיִּים שִׁיתְעוֹרֵר לָזֶה? הִנֵּה אוֹמֵר, אוֹתָהּ צָדָקָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּבִיכּוֹל הוּא עֹשֶׂה אוֹתוֹ לְמַעַלָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קו) עֲשֵׂה צָדָקָה צָדָקָה בְּכָל יְעַת. וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

בִּטַּח בַּה' – כְּרָאוּי וַעֲשֵׂה טוֹב – תִּקּוֹן שֶׁל בְּרִית הַקֹּדֶשׁ

בִּטַּח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֱמוּנָה (לו, א): [זוהר במדבר 9' פנחס (דף רכ"ה.)] **פִּתַּח וְאָמַר**, (תהלים לו) בִּטַּח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֱמוּנָה. בִּטַּח בַּה', כְּרָאוּי. וַעֲשֵׂה טוֹב, תִּקּוֹן שֶׁל בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, שֶׁתִּתְקַן אוֹתָהּ וְתִשְׁמַר אוֹתָהּ כְּרָאוּי. וְאִם תַּעֲשֶׂה אֵת זֶה, אֵתָהּ תִּהְיֶה כְּאֵן בְּאֶרֶץ, וְאוֹתָהּ הָאֱמוּנָה שְׁלֹמַעֲלָה תִּזּוֹן מִמָּךְ וְתִתְפָּרֵס מִמָּךְ. וְעוֹד, (מתקן אותו ושומר עליו). שכן ארץ ארץ קדושה עלינו, ארץ החיים, שהארץ ההיא תשרה בטוב ההוא. ורעה אמונה אותה האמונה שלמעלה תהיה נזונית ומתפרנסת ממנו

וְרָעָה אֱמוּנָה: ד' וְהִתְעַנֵּג עַל יְהוָה וְיִתֵּן לָךְ
 מִשְׁאֵלֶת לִבְךָ: ה' גּוֹל עַל יְהוָה וְרָכַב וּבִטַח עָלָיו
 וְהוּא יַעֲשֶׂה: ו' וְהוֹצִיא כְּאוֹר צִדְקָךְ וּמִשְׁפָּטֶךָ בְּצַהֲרִים:
 ז' דוֹם לִיהוָה וְהִתְחַלֵּל לוֹ אֵל תִּתְחַר בְּמַצְלִיחַ
 דְּרָבּוּ בְּאִישׁ עֲשֵׂה מְזֻמּוֹת: ח' הִרְף מֵאֶפֶס נְעוּב חֲמָה אֵל
 תִּתְחַר אֵד לְהִרְעֵ: ט' כִּי מִרְעִים יִכְרֹתוֹן וְקוֹי יְהוָה וְהִתְבּוֹנְנָה
 חֲמָה יִירָשׁוּ אֶרֶץ: י' וְעוֹד מַעֲט וְאֵין רָשָׁע וְהִתְבּוֹנְנָה עַל
 מְקוֹמוֹ וְאִינֶנּוּ: יא' וְעַנּוּיִם יִירָשׁוּ אֶרֶץ וְהִתְעַנֵּגוּ עַל רֹב

זוהר תהלים

על ירך. (ואם תעשה זה) תתענג על ה' ויתן לך משאלת לבך - כל זה מתתקן בתקון הברית. כיון שהתקנה הברית, התתקן הכל. פנחס, משום שקנא על ברית זו, זכה לכל. ולא עוד, אלא שהגן על כל ישראל, ובו התקיים והתענג על ה'. שהרי עלה והתקשר למעלה (והאיר) באור הראשון שברא הקדוש ברוך הוא וגנו אותו. באותו אור שנהנה ממנו אברהם, ואהרן הכהן נקשר בו. אחר שפלה לכהנה גדולה, לא הזכיר לו ה' צדקה, ולא ראוי, בשביל שלא יאחז כלל בעניניו של הצד האחר, ולא ראוי להזכיר עליו. שכל מי שהורג, ענינים של צד האחר יש בו. ופנחס הרי נאחז בימין, ואין לו חלק בצד האחר כלל, ולכן לא נזכר כאן. מה שנראה שבח - גנאי הוא לו, ונחיתות ממעלה עליונה שנאחז בה. ולכן כתוב המכה אשר הכה סתם, ושם האשה המכה, ולא נזכר על ידי מי.

שְׁלוֹם: יב זִמַּם רָשָׁע לְצַדִּיק וְחָרַק עָלָיו שְׁנָיו: יג אֲדָנִי
 יִשְׁחַק לוֹ בִּי רָאָה בִּי יָבֹא יוֹמוֹ: יד חָרַב פִּתְחוֹ רָשָׁעִים
 וְדָרְכוֹ קִשְׁתָּם לְהַפִּיל עָנִי וְאֲבִיוֹן לְטִבּוֹחַ יִשְׂרָיִל דָּרָךְ:
 טו חֲרָבָם תָּבוֹא בְּלִבָּם וְקִשְׁתוֹתָם תִּשְׁבְּרָנָה: טז מִזֶּבֶחַ
 מַעַט לְצַדִּיק מִחֲמֹזֵן רָשָׁעִים רַבִּים: יז בִּי זְרוּעוֹת רָשָׁעִים
 תִּשְׁבְּרָנָה וְסוּמְךָ צַדִּיקִים יִחְוֹלֶה: יח יוֹדֵעַ יִחְוֹלֶה
 יְמֵי תַמּוּמִים וְנִחַלְתָּם לְעוֹלָם תִּהְיֶה: יט לֹא יִבְשׁוּ
 בְּעֵת רָעָה וּבִימֵי רַעֲבוֹן יִשְׁפְּעוּ: כ בִּי רָשָׁעִים יֵאָבְדוּ
 וְאֲבִי יִחְוֹלֶה: כא בִּיכָר בָּרִים כָּלוּ בְּעֶשֶׂן כָּלוּ: כב לֹא
 רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלָם וְצַדִּיק חֹנֵן וְנוֹתֵן: כג בִּי מְבָרְכִי יִירָשׁוּ
 אֶרֶץ וּמִקְלָלִי יִפְּרֹתוּ: כד מִיִּחְוֹלֶה מַצְעֲדֵי גִבּוֹר
 כֹּנְנֵה וְדָרְכוֹ יִחְפֹּץ: כה בִּי יִפֹּל לֹא יוֹטֵל בִּי יִחְוֹלֶה

זוהר תהלים

כל הסודות של מעלה ומטה הכל הוא באדם וסוד וענין של
 כל האותיות אל"ף ב"ת וצירפם כנגד ששים רבוא

מה' מצעדי גבור כוננו ודרכו יחפץ (לו, כג): [זוהר חדש-שיר השירים
 (דף צ:)] מדרש הנעלם] ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו
 כדמותנו (בראשית א). כתוב (תהלים לו) מה' מצעדי גבור כוננו
 ודרכו יחפץ. בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם
 העליון והעולם התחתון, הכל היה בדיוקן אחד, שיהיה זה
 כמו זה. בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לברא אדם למטה,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

רצה לעשות אותו כמו שני העולמים. וכל הסודות של מעלה ומטה, הכל הוא באדם. הגלגלת של הראש שעומדת על הגוף היא בסוד העולם העליון, עם אותם התקונים של הראש. הגוף הוא בסוד של גוף, שהדרגות עומדות באיברים ידועים תחת הראש הזה. הירכים והרגלים, הכל בדרגות שלמטה, כראוי לו להיות כמו שלמעלה. כל הדמיות העליונות והתחתונות, את כלם חקק הקדוש ברוך הוא באדם, שיהיה הוא שלם בכל. בא וראה, מה מצעדי גבר כוננו, כשהקדוש ברוך הוא מרצה מהאדם, כל צעדיו וכל דרכיו הם מתקנים לפניו, והוא מתקן אותם כל אחד ואחד כראוי. ודרכו יחפץ, אפלו בדברי העולם.

עוד, מה מצעדי גבר כוננו – אם אדם ישים דעתו ורצונו ולבו למלך הקדוש, ללכת אחר דרכיו שהוא עושה, הקדוש ברוך הוא מרצה בו, כאלו הוא שלו ממש. בשעה שיצאו האותיות מתוך הסוד העליון, כמו שנתבאר, והתגלמו והצטירו בדמות של אדם, אחר כך יצאו הנקודות, ונשב בהן רוח חיים, והתקיימו האותיות, כאדם שעומד על רגליו בקיום של הרוח. אחר שהנקודות התקיימו על האותיות ונתנו בהן נפש, הצטרף להיות בדעת ובהשכל, ולנסע במסעותיו, ולתת מזון ותקף לאחר. וזהו בצלמנו כדמותנו. כמו שבארנו, בצלמנו – זה סוד העולם העליון. כדמותנו – זה סוד העולם התחתון.

דבר אחר, בצלמנו – אלו התנועות של הטעמים, שהם תקון ושלמות, בדעת ובהשכל, לדעת ידיעה להסתכל

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

למעלה, כמו שהוא נסתר ולא התגלה. כמו מלך שהוא חכם בהשכל בחכמה, ואינו נוסע לצד זה או לצד זה, רק בחכמה ובהשכל ובמדע. אף כן, כמו זה התנועות של הטעמים, כל מסעיהם בחכמה ובהשכל ובמדע, כמו שראוי, וזהו בצלמנו.

בדמותנו – אלו סודות של הנקדות, שהם יצאו מתוך דיוקן אחד של נקדה עליונה, מאותו דיוקן נסתר שלא נראה. ומתוך שיוצאים מתוך נקדה אחת, נקראות הנקדות דמות, הדיוקן של הנקדה העליונה. שאם תאמר האותיות – לא כן! שהרי הדיוקן אינו למעלה, ולא תלוי שם דיוקן, שהרי לאחר שיוצאים מסוד העולם העליון, כלם מתגלמים ומצטירים מה שלא היה מקדם לכן, שאין דיוקן וציור למעלה כלל, ועל כן לא ידוע, ואין מי שמכיר בו כלום. הראשית הסתומה שנגלתה, ולא ידועה, היא נקדה אחת סתומה. ואותה הנקדה לא ידועה ולא גלויה, ואין מי שמכיר אותה. אבל האותיות לא הצטירו בה, ואין תלויות למעלה, שהרי אין שם כלל דיוקן. ועל כן, בדמותנו – אלו הנקדות. בצלמנו – אלו התנועות, שהוא השלמות של הכל. כאן הסוד ליודעי דין. התנועות שהן שלמות הכל, איפה הן באדם? אלא זה סוד בצלמנו, אלו הם הצלמים של האדם מבפנים ומבחוץ. לפנים – השכל ומדע וחכמה, ומבחוץ – אותו הצלם שהולך עליו, ומנהיג את האדם בשמירה, שיהיה שמור מן הכל. בעוד שהתנועות הללו הן באדם, האדם הוא שלם בכל,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

כִּמוּ כֵן בְּכָל אוֹתָם הַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שְׁלֹמֶעֱלָה. וְזֶה סוּד
מֵה' מִצְעָדֵי גִבֹר כּוֹנֵנוֹ, לְנִסֵּעַ בְּמִסְעוֹתָיו, בְּאוֹתָן הַתְּנוּעוֹת
שֶׁל הַטְּעָמִים. וְדַרְכוֹ יַחֲפֹץ, בְּאוֹתָן הַנִּקְדוֹת. מֵה', מִמֶּנּוּ נָטַל
הַסּוּד הַזֶּה, שִׁיְהִיָּה לְמִטָּה הַכֹּל כְּגוֹן אֶחָד וְסוּד אֶחָד. מֵה'
מִצְעָדֵי גִבֹר כּוֹנֵנוֹ, כִּמוּ אֲזֵלָא מִקַּפָּא לְפָנֵי שׁוֹפֵר הוֹלֵךְ, שֶׁהֵם
מִצְעָדֵי גִבֹר, שְׁמֵתָקְנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוּי לוֹ, וְזֶהוּ כּוֹנֵנוֹ.
וּשְׁאָר הַתְּנוּעוֹת, הֵן שְׁכָתוּב וְדַרְכוֹ יַחֲפֹץ, הֵן בְּעִמּוּדָה, הֵן
לְלֶכֶת, הֵן לְהַפְסִיק, הֵן לְנַגֵּן בְּשִׁמְחָה, הֵן לְשִׁתֵּק, הֵן לְתַת דִּין
– הַכֹּל הוּא מִדָּע וְהַשְׁכֵּל לְנִסֵּעַ בְּמִסְעוֹת כְּרָאוּי. זֶרְקָא, זֶהוּ
נִגּוֹן בְּשִׁמְחָה. כְּשֶׁבֶא הַנִּיצוּץ הַקָּשָׁה בְּאוֹתָהּ הַכָּאָה שֶׁל תוֹךְ
הָאוּרִי הַזֶּה שֶׁלֹּא נִתְפָּס, נוֹתֵן שִׁמְחָה וְחֵדוּה, וְזוֹרֵק מִרְחוּק,
לְנַגֵּן בְּשִׁמְחָה לְמִי שֶׁלֹּא יָדוּעַ וְלֹא נִתְפָּס כָּלָל, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ,
וְלֹא מְתִישֵׁב לְדַעַת, עַד שֶׁקָּרַב בְּיוֹתֵר הַשְׁכֵּל. וְכֵן כָּל הַתְּנוּעוֹת,
כָּל אַחַת וְאַחַת כְּרָאוּי. וְטָרַם שֶׁהִגִּיעוּ הַתְּנוּעוֹת הַלָּלוּ, כָּל
אוֹתָם אִיבָרֵי הַגּוּף לֹא יְכוּלִים לְנִסֵּעַ בְּמִסְעוֹת. שֶׁהָרִי כָּל אִיבָרֵי
הַגּוּף בָּהֶם נוֹטְלִים הַתְּחַלְקוֹת בְּאוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת שֶׁהִתְגַּלְמוּ בְּפָרְקִים וּבְאִיבָרִים. שְׁנַיִם עֲשָׂר אִיבָרִים,
הֵם פָּרְקִים שְׁנוֹסְעִים. וְהַשְׁנַיִם עֲשָׂר הַלָּלוּ לֹא נוֹסְעִים בְּמִסְעוֹת
כְּרָאוּי, רַק בְּסוּד שֶׁל שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה תְּנוּעוֹת, שְׁכֵלִם עוֹשִׂים
אֵת הַפָּרְקִים הַלָּלוּ לְהַסִּיעַ אוֹתָם. וַיֵּשׁ תְּנוּעוֹת אַחֲרוֹת, לְתַת
הַשְׁכֵּל וְחֻקָּמָה וּמִדָּע לְכָל הַגּוּף וּלְהַסִּיעַ כָּל הַגּוּף, וּלְתַת
חֵדוּה לְמַעַלָּה וּלְמִטָּה הַכֹּל כְּרָאוּי. עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת
הֵם הַכָּלָל שֶׁל סוּד הַגּוּף, וְכֵלֶם הַתְּחַלְקוֹ בְּאִיבָרֵי הַגּוּף.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

ומסוד האותיות הגוף נשלם. נשארו אותיות אחרות, שהן עשר. שתיים עשרה אותיות הן ראשונות, שאותם האיברים קיימו של כל הגוף, שיהיה כל איבר ואיבר על תקונו. ואף על גב שיש בהם באותיות אותיות שנראות בזכר, ואותיות שנראות בנקבה. כמו א' זכר, ב' נקבה. ג' זכר, ד' נקבה. ה' נקבה, ו' זכר. וכן כל האותיות האחרות, מהן כלולות בזכר, ומהן כלולות בנקבה. ואם תאמר, אם כך, איך נבנה אדם בסוד של עשרים ושתים אותיות? שהרי כשמתכלים, ונבחרו האותיות שהצטרכו וראויות היו לזכר - אין, רק שתיים עשרה, כנגד שנים עשר איברים! אלא ודאי, כל האותיות כלולות בסוד של זכר, ואותם עשרים ושתים אותיות - אותיות זכריות ואותיות נקביות. משום שכל האיברים, יש איבר באותם פרקים, שהם כלולים זה עם זה ונכנסים זה בזה. מי שנכנס הוא זכר, ההוא שמקבל אותו בתוכו היא הנקבה. בכל האיברים יש זכר ונקבה, ונכנסים זה בזה כזכר בנקבה. ומשום כך, כל האותיות עולות בסוד של זכר ונקבה. וכל האותיות צריכות אלו את אלו, ולהתחבר אלו באלו. (א"ב ג"ד ה"ו, אחד זכר ואחד נקבה) נכנס זה לזה כמו זכר בנקבה. עשרים ושתים אותיות אחרות כלולות בנקבה למטה, והן אותיות קטנות. שהרי כשמתחבר הזכר בנקבה, בתשוקה שבכל האותיות של כל האיברים. אל הנקבה מטיל בה סוד האותיות, באותם המים שלה, ואחר כך הקרימו (קפאו) שמים שהתגלמו האותיות,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וְיוֹצֵאוֹת אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת כְּמוֹ אֱלֹהִים. וְעַל זֶה יֵשׁ אֶלְפָּא בֵּיתָא
שֶׁל אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת גְּדוּלוֹת, וְיֵשׁ אֶלְפָּא בֵּיתָא שֶׁל אוֹתִיּוֹת
קְטָנוֹת. א' הוּא אֶחָד, וְסוּד שֶׁל אֶחָד, יוֹצֵא וּמַתְּגַלֵּם בְּסוּד
שְׁלֵמֻטָּה, הָאֵיבָרִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁמַּתְחַבְּרִים בְּאֶחָד, וְהֵם אֶחָד.
וְעַם כָּל זֶה אֵינּוּ אֵלָּא אֵיבָר אֶחָד. מְשׁוּם שֶׁכְּשִׁיּוֹצֵאת א' וְנִתְּנָת
בְּרֹאשׁ, יוֹצֵאת בְּאוֹתוֹ הַדְּיוֹקָן שֶׁל הָאֲחֵרִים הִלְלוּ שֶׁהֶצְטַרְכוּ
לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ, וְכְשִׁיּוֹצֵאת א', מֵרָאָה לְשֵׁתִי הַדְּרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת
שֶׁהֶצְטַרְכוּ לְהִתְחַבֵּר עִמּוֹ, שֶׁהֵם הַשְּׂמָאל וְהָאֶמְצָע, וְכָלֵם
נֶאֱחָזִים יַחַד, וְנִרְאִים בְּדִיוֹקָן שֶׁלֹּא. כִּיּוֹן שֶׁנִּמְצְאוּ וְהִתְיַשְּׁבוּ
בְּמִקְוָמָם אוֹתָם שְׁנֵי הָאֵיבָרִים הָאֲחֵרִים, חוֹזְרָת א' וּמִתְיַשְּׁבֶת
בְּמִקְוָמָה בְּרֹאשׁ, בְּצַד הַיָּמִין.

סוד ובאור האותיות ופנימיותן כנגד ששים רבוא

אִיךָ עֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? כְּשִׁיּוֹצֵאוֹ הָאוֹתִיּוֹת, הָאוֹת
הָרִאשׁוֹנָה שִׁיּוֹצֵאָהּ, הָרֹאשׁ לְכָל הָאוֹתִיּוֹת, הִיא א'. מֶה
עֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? הַתְּעַטֵּף בְּאוֹתָהּ הָאוֹת וּבְרֹא שְׁמִים.
וּבְאוֹת הַזֶּה בְּרֹא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת סוּד הַיַּחֲדוּד, שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ
דְּרָגוֹת, וְהֵם שְׁמִים, סוּד אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנּוּ, וְהָרִי זֶה נִתְבָּאֵר.
כִּיּוֹן שֶׁנִּבְרְאוּ שְׁמִים בְּסוּד הַזֶּה, טָרַם שֶׁנִּקְרְשׁוּ וְלֹא הִגְלִידוּ
הַשְּׁמִים, שֶׁהָרִי הָיוּ טְמִירִים בְּתוֹךְ הַמַּיִם, הַסּוּד שֶׁל הָאוֹת א',
שֶׁהִיא לִימִין. לְאַחַר שֶׁנִּקְרְשׁוּ מִתּוֹךְ הַמַּיִם, יֵצְאָה הָאוֹת ו',
מְצִיַּת בְּצִיּוֹר שֶׁל הַתְּגַלְמוֹת בְּדִיוֹקָן שֶׁל אָדָם. וְעַם כָּל זֶה לֹא
נִחְסַר מֵאוֹתוֹ דְּיוֹקָן שֶׁל הָאוֹת א' כָּלוּם, וְחִזְרָה וְהִתְיַשְּׁבָה
בְּמִקְוָמָה. הַתְּחִיל הָאוֹר שֶׁל הָאוֹת הַזֶּה לְהָאִיר מִרֹאשׁ הָעוֹלָם

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

לְסוֹף הָעוֹלָם. גָּנַז אֶת אוֹרוֹ בְּאוֹת אַחֶרֶת, וַעֲשֵׂה לְאוֹת
 הַזֶּה בִּי"ת אֶחָד, לְגַנֵּז אוֹרוֹ בְּתוֹכוֹ, וְנִגְנֵז אוֹתוֹ אֹר בְּתוֹכוֹ.
 וּמִהַשְׁעָה הִהִיא נִגְנֵז וְנִטְמָן, וְלֹא יֵצֵא לְעוֹלָם, פָּרֵט לְשִׁבִּיל
 דָּק אֶחָד, שֶׁנִּמְשָׁךְ חוּט אֶחָד מִמֶּנּוּ, וּמִמֶּנּוּ נִזּוֹן הָעוֹלָם וְעוֹמֵד
 בְּמִקְוָמוֹ. מִן הָאוֹת הַזֶּה נִבְנָה הַכֹּל. מֵהָאוֹת הַזֶּה נִזּוֹן הַכֹּל.
 בְּאוֹת הַזֶּה שָׁמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל וְשִׁבְרָה אֶת
 שׁוֹנְאֵיהֶם לַפְּנִיָּהם. זֶהוּ שִׁכְתוּב (שמות טו) יִמִּינָךְ ה' נֶאֱדָרִי
 בַּפֶּחַ יִמִּינָךְ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. בְּשַׁעַה שֶׁגִּרְמוּ הַחֲטָאִים, מֵה
 כְּתוּב? (איכה ב) הַשִּׁיב אַחֲרֹךְ יִמִּינוֹ. אֲזַ בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן גָּלוּ
 יִשְׂרָאֵל מִן הָאָרֶץ, וְשָׁלְטוּ בָּהֶם שׁוֹנְאֵיהֶם. א' הַתִּישְׁבָּה בְּזֹרֹעַ,
 בְּסוּד וְתִקְףָּ וְכַח, שֶׁהֵם שְׁנֵי צַדִּידִים אַחֲרִים שֶׁהִחֲזִיקוּ בוֹ,
 וְהִיא זְרוּעַ הַיָּמִין. ב' נִכְלָלָה בְּתוֹכָהּ, וְכוֹנֶסֶת אוֹתָהּ כְּנִגְדָּהּ,
 כְּנִקְבָּה שֶׁנִּכְנָס לְתוֹכָהּ זָכָר. מִשּׁוּם כֶּף כָּל הָאוֹתִיּוֹת, אַחַת
 זָכָר וְאַחַת נִקְבָּה. א' הַתַּפְּשֻׁטָּה לְאוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת, וְנִשְׁלְמוּ
 בְּשִׁלְמוֹת, לְטַל שְׁתֵּי דְרָגוֹת אַחֲרוֹת אֵלָּךְ, לִהְיוֹת הַשְׁלָמוֹת
 שְׁלוֹ. וְזֶה סוּד וְהַחֲנוּנִים עָלָיו מִטָּה פְּלוּנִי. וְהַחֲנוּנִים עָלָיו –
 שְׁתֵּי דְרָגוֹת בְּאַחַת. עַד שֶׁעוֹלוֹת הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁשִּׁים רַבּוּא,
 כְּחֶשְׁבוֹן שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם שְׁנַיִם עָשָׂר, וְעוֹלָם לְשִׁשִּׁים
 רַבּוּא. אֵף כֶּף הָאוֹתִיּוֹת, כְּשֶׁהִתְמַלְאוּ עוֹלָם לְשִׁשִּׁים. אֵלָּךְ
 בֵּית גִּימָל דָּלֶת הָא וּו זִין חֵית טַת יוֹד כָּף לָמֵד מֵם
 נוּן סָמֶךְ עֵין פֶּא צַדִּי קוֹף רִישׁ שִׁין תּוֹ. אֵלוֹ הֵם עֲלִית
 הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁשִּׁים רַבּוּא, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה שְׁלָמוֹת בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת
 בְּכָל הָאִיבָרִים. נִשְׁאָרוּ עֲדִין שְׁתֵּים עָשָׂרָה אוֹתִיּוֹת, וְהֵן מֵם

סוּמְךָ יְדוֹ: כֹּה נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק
נִעְזָב וְזָרְעוֹ מִבִּקְשׁ לָחֵם: כֹּה כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמַלְּאָה וְזָרְעוֹ

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ————— ❦

הַסְתוּמָה, צָדִי אֲרָכָה, נִוֵן, פֶּא, כָּף, וְהֵן הָאוֹתִיּוֹת הָאֲחֵרוֹת
הַכְּפוּלוֹת מִנְצַפ"ךְ. וְהֵן עוֹלוֹת לְשִׁתִּים עֲשָׂרָה אוֹתִיּוֹת. וּכְשָׁכַל
הָאוֹתִיּוֹת נִשְׁלָמוּ, עוֹלוֹת לְשִׁבְעִים אוֹתִיּוֹת אוֹתִיּוֹת, סוּד הַשֵּׁם
הַקָּדוֹשׁ שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא בָּהֶן. חֲשֹׁבוּן יִשְׂרָאֵל שִׁבְעִים
נֶפֶשׁ, וּשְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת שֶׁהֵם עֲדִים בְּתוֹכָם, וְנִכְלָלוֹת בָּהֶם, וְהֵן
י"ה, שְׁכָתוּב (תהלים קכב) שֶׁשֵּׁם עָלוּ שְׁבָטִים שְׁבָטֵי י"ה עֲדוֹת
לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה הַסוּד, הָרְאוּבֵנִי הַשְׁמַעוּנִי. וְהָרִי פֶרֶשׁוּהָ,
וְכָלֵן עוֹלוֹת לְשִׁבְעִים וּשְׁתֵּים. כְּמוֹ כֵּן אֶלֶף"א בֵּית"א, שְׁכָל
הָאוֹתִיּוֹת עוֹלוֹת לְסוּד שֶׁל שִׁבְעִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת, שֶׁהַכֹּל
יְהִיָּה סוּד שֶׁל גּוּף שָׁלֵם, הַסוּד שֶׁל אָדָם, סוּד הַמֶּרְכָּבָה
הָעֲלִיּוֹנָה, סוּד הַשֵּׁם הַחֲקוּק. מִשּׁוֹם כֵּן כָּל הָאוֹתִיּוֹת עוֹלוֹת
בְּעֲלִיַת הַמֶּרְכָּבָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּדִיוֹקָנָם וְגוֹפָם, שֶׁהַכֹּל יְהִיָּה סוּד
אֶחָד כְּרָאוּי. כָּל הָאוֹתִיּוֹת, כְּשֶׁמִּתְחַבְּרוֹת וְנִחְקָקוֹת
בְּחֻקֵּיהֶן בְּסוּד שֶׁל שִׁבְעִים וּשְׁתֵּים אוֹתִיּוֹת חֻקּוֹת, נַעֲשׂוֹת כָּלֵן גּוּף אֶחָד.

נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי - לְמַדְנִי הַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שְׂרו
שֶׁל עוֹלָם

נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי (לו, כה): [זוהר - בראשית 9' לך (דף צה:)] אִי
לֶךְ אֶרֶץ שְׁמֶלְכֶךָ נֶעַר - זֶה הָאֶרֶץ שֶׁלְמָטָה. שְׁלֵמָדְנוּ, כָּל
שָׂאֵר אֲרָצוֹת שָׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, נִתְּנוּ לְגְדוּלִים

לְבָרְכָהּ: כו סור מִרַע וַעֲשֵׂה טוֹב וּשְׁכֵן לְעוֹלָם: כח בִּי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מַגְנִים שְׁמֵמִים עָלֵיהֶם. וּמַעַל לְכֹלם הֵהוּא שְׁכָתוֹב בּוֹ (תהלים לו) נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי. וְלִמְדָנוּ, הַפְסוֹק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שָׁרוּ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל כֵּן כָּתוּב אִי לֶךְ אֶרֶץ שְׁמִלְכָךְ נֶעַר. אוֹי לְעוֹלָם שְׁיוֹנָק מֵהַצַּד הַזֶּה. וּכְשִׁישְׂרָאֵל בְּגָלוֹת, יוֹנָקִים כְּמִי שְׁיוֹנָק מִרְשׁוֹת אַחֲרָת.

נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי (לו, כח): [זוהר - בראשית פ' ויצא (דף קסב.)] עוֹד שָׁאֵל רַבִּי יִיסָא וְאָמַר, כָּתוּב (תהלים לו) נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי וְגו'. הַפְסוֹק הַזֶּה פִּרְשׁוּהוּ שְׁשָׁרוּ שֶׁל עוֹלָם אָמַר אוֹתוֹ. הוּא אָמַר אוֹתוֹ בְּחֻכְמָה יוֹתֵר מִמָּה שְׁחוּשְׁבִים בְּנֵי אָדָם. אָמַר לוֹ, בְּנִי, יָפֵה הוּא, שְׁהִרִי בִּיחּוּד הַקְדוּשׁ נֶאֱמַר נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקְנָתִי. וְכַךְ הוּא, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעֱזָב - זֶה הַשְּׁבִיחַ שֶׁל הַיְחִיּוּד, שֶׁלֹּא נִמְצָא יוֹם לֹלָא לִילָה, שֶׁהֵנָּה הַלִּילָה תָמִיד נִמְצָא בּוֹ, וְהַצָּדִיק אַחֲזוֹ לְמַעְלָה וְאַחֲזוֹ לְמַטָּה.

וְזָרְעוּ מִבֶּקֶשׁ לָחֶם, מַה הוּא? אֵלָּא בְּשַׁעַה שְׁזוֹרֵק וְנִשְׁפָּע הַזֶּרַע, אֵינּוּ תוֹבֵעַ אֶת הַנִּקְבָּה, שְׁהִרִי הִיא שׁוֹרָה עִמּוֹ, שְׁאִין נִפְרֶדֶת מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים וְזְמִינָה הִיא אֲצִלוֹ, שְׁהִרִי אֵין זֶרַע שׁוֹפֵעַ אֵלָּא בְּשַׁעַה שֶׁהַנִּקְבָּה זְמִינָה, וְתִשׁוּקַת שְׁנִינָהּ יַחַד בְּדְבוּק אַחַד, שְׁאִין נִפְרָדִים, וְלִכְּן לֹא צָרִיךְ לְתַבֵּעַ אוֹתָהּ. אָמַר לוֹ, וּבְזִמְן הַגָּלוֹת לֹא כֶּךָ? אָמַר לוֹ, כָּתוּב זֶרַעוּ, וְאֵינּוּ. מָתִי יוֹצֵא? כִּשֶּׁהַנִּקְבָּה בְּדְבוּק אַחַד עִם הַזָּכָר. וְאִם תֹּאמַר, לֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעֱזָב - בְּזִמְן שֶׁל הַגָּלוֹת מַה הִיא?

יְהוָה אֱהָב מִשְׁפָּט וְלֹא יַעֲזֹב אֶת חֲסִידָיו לְעוֹלָם
נִשְׁמְרוּ וְזָרַע רָשָׁעִים נִבְרָתָ: כִּי צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ
וַיִּשְׁכְּנוּ לָעֶד עָלֶיהָ: לִּפְי צַדִּיק יִתְּנָה חֲכָמָה וּלְשׁוֹנוֹ

— זוהר תהלים —

אָאָּ זֶה אָחוֹז לְמַעֲלָה וְלֹא נַעֲזֹב לְעוֹלָמִים. בְּזִמָּן אַחֵר לֹא
נַעֲזֹב מִהִנָּקְבָה, אָחוֹז לְמַעֲלָה וְאָחוֹז לְמִטָּה. אָחוֹז
לְמַעֲלָה - בְּזִמָּן שֶׁל הַגְּלוּת. בְּזִמָּן אַחֵר אוֹחֵז אֶת שְׁנֵי הַצְּדִידִים,
לְמַעֲלָה וּלְמִטָּה, וּלְעוֹלָם אֵינוֹ נַעֲזֹב.

"צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ לָעֶד עָלֶיהָ" (לז, כט): [זוהר תורה];

זוהר חלק א' דף קנג:] אִמְר רַבִּי שִׁמְעוֹן בּוֹא וּרְאֵה

הַתַּעֲוִרֹת הָאֵהָבָה שֶׁל כִּנְס"ת יִשְׂרָאֵל לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
נִשְׁמוּתֵיהֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים לְמִטָּה מַעֲוִרִים לָהּ, לְפִי שֶׁהֵם
בָּאִים מִצַּד הַמֶּלֶךְ מִצַּד שֶׁל בַּחֲנִינַת זָכַר, וְהַתַּעֲוִרֹת הַזֹּאת
מַגִּיעַ לְהַשְׁכִּינָה מִצַּד בַּחֲנִינַת זָכַר וְנִתְעוֹרֵר אֵהָבָה, נִמְצָא
שֶׁבַחֲנִינַת זָכַר מַעֲוִר חֲבִיבוֹת וְאֵהָבָה לְהַשְׁכִּינָה, וּבִכֵּן הִיא
נִקְשֶׁרֶת בְּאֵהָבָה אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כַּדְמִיוֹן זֶה הַשְׁתּוֹקֵקוֹת
מִדַּת הַמַּלְכוּת לְהַעֲלוֹת מִים תַּחְתּוֹנִים לַעֲוֹמַת מִים עֲלִיוֹנִים
אֵינָה אֵלָּא בְּנִשְׁמוּתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים, זְכָאִים הֵם הַצַּדִּיקִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁעֲלֵיהֶם מַתְקִימִים עֲלִיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, וְעַל כֵּן: "וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם" (מְשִׁלִּי י', כה) כִּתְּבוּ
סִתְּמִם וְסוֹד שֶׁל הַכֹּל שֶׁהַצַּדִּיק הוּא יִסוּד לְמַעֲלָה, וְהוּא

זו הזוהר

סה. סתם עולם יש לדרוש על עולם הזה וגם על עולם העליון.

תִּדְבֹר מִשְׁפָּט: לא תִזְרֹת אֱלֹהִיו ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַבְּרִית} בְּלִבּוֹ לֹא תִמְעַד
 אֲשֶׁרֵיו: לב צוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבְּקֵשׁ לַחֲמִיתוֹ: לֹא יִחְוָא־
 אֱלֹהֵי הַחַיִּים לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בִידּוֹ וְלֹא יִרְשִׁיעֵנוּ בְּהַשְׁפָּטוֹ: לֹא קָנָה אֵל
 יִחְוָא־^{אֱלֹהֵי הַחַיִּים} וְשָׁמַר דָּרְבּוֹ וִירוֹמָמּוֹד לְרֵשֶׁת אָרֶץ בְּהִכָּרַת
 רָשָׁעִים תִּרְאָה: לֹא רָאִיתִי רָשָׁע עָרִיץ וּמִתְעַרֵּה בְּאִזְרָח
 רַעֲנָן: לֹא יַעֲבֹר וְהִנֵּה אֵינְנוּ נֹאבְקֵשׁהוּ וְלֹא נִמְצָא: לֹא שָׁמַר
 תָּם וְרָאָה יָשָׁר כִּי אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם: לֹא וּפְשָׁעִים
 נִשְׁמְדוּ יַחַדוּ אַחֲרִית רָשָׁעִים נִבְרָתָה: לֹא וְתִשׁוּעַת צַדִּיקִים
 מִיִּחְוָא־^{אֱלֹהֵי הַחַיִּים} מְעֻזָּם בְּעֵת צָרָה: מִיַּעֲזֹרִם יִחְוָא־^{אֱלֹהֵי הַחַיִּים}
 וַיִּפְּלֻם וַיִּפְּלֻם מִרְשָׁעִים וַיִּזְשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

סג ————— סג זוהר תהלים סג ————— סג

יס"ד למטה, וכנסת ישראל נכללת מן צדיקים מלמעלה ומלמטה. צדיק מצד זה וצדיק מצד זה יורשים אותה, זהו שכתוב: "צדיקים יירשו ארץ", "יירשו ארץ" ודאי, בוא וראה הצדיק יורש לה לזאת הארץ וממשיך עליה ברכות בכל יום, ונשפע לה ממתקים ומעדנים בהמשכה עליונה שנמשך אליה, והרי נתבאר הענין.

זיו הזוהר

סו. פירוש על יסוד היינו כח המשפיע, והצדיק שלמטה מעורר בעבודתו מיין נוקבין במדת המלכות, והרי זה כח המשפיע שלהם מלמטה במדת המלכות, ועל ידי זה הצדיק שלמעלה שהוא היסוד משפיע בהמלכות שפע ממעל.

לח « מִזְמוֹר לְדָוִד לְחִזְקִיר: ב יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} אֵל
 בְּקֶצֶף תּוֹכִיחֵנִי וּבְחֶמְתְּךָ תִּיַּסְרֵנִי: ג כִּי חֲצִיךָ
 נָחַתוּ בִּי וַתִּנָּחַת עָלַי יְדֶךָ: ד אֵין מָתֵם בְּבִשְׂרִי מִפְּנֵי
 זַעַמְךָ אֵין שָׁלוֹם בְּעַצְמִי מִפְּנֵי חַטָּאתִי: ה כִּי עֲזַנְתִּי
 עֲבָרֶי רֹאשִׁי בְּמִשָּׁא כְּבֹד יִכְבְּדוּ מִפְּנֵי: ו הִבְאִישׁוּ נִמְקֹו
 חֲבוּרָתִי מִפְּנֵי אֱוִלָּתִי: ז נַעֲוִיתִי שַׁחְתִּי עַד מָאֵד כָּל
 חַיִּים קִדָּר הִלְכָּתִי: ח כִּי כָסְלִי מָלֵא: ט נִקְלַח וְאֵין מָתֵם
 בְּבִשְׂרִי: ט נְפֻגוּתִי וְנִדְבִיתִי עַד מָאֵד שְׁאֵנִתִּי מִנְחַמַת
 לִבִּי: י אֲדָנִי נִגְדָּךְ כָּל תַּאֲוֹתִי וְאַנְחָתִי מִמָּוֶה לֹא נִסְתָּרָה:
 יא לִבִּי סָחָרְחָר עֲזָבֵנִי כַחֵי וְאוֹר עֵינַי גַּם הֵם אֵין אִתִּי:
 יב אֲחֵבִי וְרַעִי מִנְּגִיד נִגְעִי יַעֲמֹדוּ וְקִרְוִבִי מִרְחָק עָמְדוּ:
 יג וַיִּנְקְשׁוּ מִבִּקְשֵׁי נַפְשִׁי וְדֹרְשֵׁי רַעְתִּי דִּבְרוּ חֲזוֹת
 וּמִרְמוֹת כָּל חַיִּים יַחְגּוּ: יד וְאֲנִי כֹחֶרֶשׁ לֹא אֶשְׁמַע
 וּבְאֵלִים לֹא יִפְתָּח פִּי: טו וְאֲחֵי בְּאִישׁ אֲשֶׁר לֹא שָׁמַע
 וְאֵין בְּפִיו תּוֹכַחֲוֹת: טז כִּי לֵךְ יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} חוֹחֲלֹתִי
 אֶתָּה תַעֲנֶה אֲדָנִי אֱלֹהֵי ^{הַיָּהּ בְּעַל הַיָּסוֹדוֹת} ^{וּבְעַל הַיָּסוֹדוֹת מִתְּהוֹמָת} יז כִּי אֶמְרָתִי פֶן יִשְׁמָחוּ

שימוש תהלים

אם יעץ עליך רע

ה' אל בקצפך תוכיחני וגו' (לח, ב): [שימוש תהלים לפרק לח]. להנצל מלשון הרע שסופר ממנו. ואם יעץ איש בליעל עליך רע קום בשחרית וצא לאויר לצלי יתיה. ושם שלו א"ה.

לִי בְמוֹט רַגְלִי עָלִי הִגְדִּילוּ: יח כִּי אֲנִי לְצַלַּע נִבּוֹן
 וּמִבְּאֵיבֵי נִגְדֵי תְּמִיד: יט כִּי עֲוֹנִי אֶדְאָג מִחַטָּאתַי:
 כ וְאִיבֵי חַיִּים עָצְמוּ וְרַבּוּ שְׁנֵאֵי שָׁקֶר: כא וּמִשְׁלָמִי רָעָה
 תַּחַת טוֹבָה יִשְׁטַנּוּנִי תַּחַת (רדופי) רָדְפִי טוֹב: כב אֵל
 תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה ^{הַיְּהוָה} אֱלֹהֵי ^{תָהוּמָה} אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי:
 כג חוֹשָׁה לְעֹזְרָתִי אֲדֹנִי תִשׁוּעָתִי:

זוהר תהלים

"וּמִשְׁלָמִי רָעָה תַּחַת טוֹבָה יִשְׁטַנּוּנִי תַּחַת רָדְפִי טוֹב" (לח,
 כא): [זוהר חלק א' דף רא.] אמר רבי יוסי כתוב "אֵל
 תִּרְחַק מִמֶּנִּי" (משלי כ, כב), התחלת
 המקרא אזהרה שלא ישלם אדם רע למי שעשה לו טובה,
 כמו שכתוב: "וּמִשְׁלָמִי רָעָה תַּחַת טוֹבָה וגו'", לפי שכתוב:
 "מִשִּׁיב רָעָה תַּחַת טוֹבָה לֹא תִּמּוֹשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ" (משלי יז, יג),
 וסוף המקרא מזהיר אפילו למי ששלמו לו רעה תחת טובה
 שעשה למי, שאין לו לשלם רעה תחת הרעה שהוא ששלמו
 לו, אלא "קִנְיָה לֵהּ וְיִשַׁע לָךְ" (משלי כ, כב).

"חוֹשָׁה לְעֹזְרָתִי אֲדֹנִי תִשׁוּעָתִי" (לח, כג): [זוהר חלק ב' דף טו.]
 אמר רבי חייא בוא וראה שבכל מקום הקדוש ברוך
 הוא תובע עלבון הצדיקים יותר מעל שלו, שהרי כמה הם
 בני העולם שמחזרים ומגדפים למעלה, כגון סנחריב חרף
 וגדף ואמר: "מִי בָּכָל אֱלֹהֵי הָאָרְצוֹת וגו'" (מלכים ב' יח, לה),
 והקדוש ברוך הוא מחל ולא תבע ממנו, וכיון שהושיט
 ידו על חזקיה מה כתוב: "וַיֵּצֵא מֶלֶךְ ה' וַיִּךְ בְּמִתְּנָה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

אֲשׁוּר וגו' (שם יט, לה), ירבעם בן נבט היה עובד עבודה זרה ומקטר אליה ומזבח אליה, והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו, וכאשר בא עדו הנביא וניבא עליו והושיט ירבעם ידו לנגדו, מה כתוב: "וַתִּיכַשׁ יָדוֹ וגו'" (מלכים א' יג, ד) ולא יכל להשיבה אליו, פרעה חרף וגדף ואמר: "מִי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקֻלּוֹ" (שמות ה, ב), והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו אלא על סירובו מלשלח את ישראל, זכאים הם הצדיקים שהקדוש ברוך הוא חפץ בכבודם יותר מעל שלו.

ז לחודש

ל א לְמִנְצַח (לידיתון) לִידוּתוֹן מִזְמוֹר לְדָוִד:
 ב אִמְרָתִי אֲשֶׁמְרָה דְּרָכֵי מַחֲטָא בְּלִשְׁוֹנִי
 אֲשֶׁמְרָה לְפִי מַחֲסוֹם בְּעַד רָשָׁע לְנִגְדִי: ג נֶאֱלַמְתִּי

שימוש תהלים

למתענה

אמרתִי אשמרה וגו' (לט, ב): [שימוש תהלים לפרק לט]. קום בעלות
 השחר ותצא לאויר ותאמר שבעה פעמים עם השם תתעלה ושם
 שלו הוא ה"י. ה' מן "השע ממני, י' מן "אמרתִי.

זוהר תהלים

שְׁלֹשָׁה הֵם שְׁגוּרִים רְעָה לְעֶצְמָם אֶחָד מֵהֶם זֶה - מִי
 שְׁמַקְלֵל עֲצָמוֹ

אִמְרָתִי אֲשֶׁמְרָה דְּרָכֵי מַחֲטָא בְּלִשְׁוֹנִי אֲשֶׁמְרָה לְפִי מַחֲסוֹם

בְּעוֹד רָשָׁע לְנִגְדִי (לט, ב): [זוהר - ויקרא פ' פנחס (דף רמ"א).]

ובחבור הקדמון, שְׁלֹשָׁה הֵם שְׁגוּרִים רְעָה לְעֶצְמָם - שְׁנֵים
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַחַד בְּעוֹלָם אַחֵר. וְאֵלּוּ הֵם: מִי שְׁמַקְלֵל עֲצָמוֹ,
 שְׁלֵמִדְנוּ, מְמַנֶּה אֶחָד מִפְּקָד לִפְנֵי הָאֵדָם, וּבִשְׁעָה שְׁמַקְלֵל עֲצָמוֹ
 אוֹתוֹ הָאֵדָם, מְמַנֶּה זֶה, וְשִׁבְעִים אַחֵרִים שְׁמַמְנִים תַּחְתָּיו,
 נוֹטְלִים אוֹתוֹ דְּבוּר וְאוֹמְרִים אָמֵן, וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְמַעַל וְדָנִים
 אוֹתָהּ, וְהוּא רוֹדֵף אַחֲרָיו עַד שְׁעוֹשֶׂה אוֹתוֹ וּמַשְׁלֵם לוֹ אוֹתוֹ
 דְּבוּר. מִי לְנוֹ גְּדוֹל מִמָּשָׁה, שְׁאָמַר (שמות לב) וְאֵם אֵין מַחֲנִי נָא מִן
 אֲשֶׁר כְּתִיבָתָהּ, וְאָמַר לְצִרְךָ, וְאֵף עַל גִּב שֶׁהִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה
 רְצוֹנוֹ, עִם כָּל זֶה לֹא נִצּוֹל מֵעֲנֹשׁ, וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׁלֹא נִזְכָּר

דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעֵכר: ר חם לפי בקרבי
בהניגי תבער אש דברתי בלשוני: ה הודיעני יהוה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בפרשת ואתה תצנה, ונמחה משם. והרי פרשוהו. מי לנו גדול
מדוד המלך שאמר (תהלים לט) אֲמַרְתִּי אֲשֶׁמְרָה דְּרָכִי מַחְטֹא בְּלִשׁוֹנִי
אֲשֶׁמְרָה לִפִּי מַחְסֹם בְּעוֹד רִשָּׁע לִנְגְדִי. מהו בעוד רשע לנגדי?
הממנה ההוא המפקד על זה, ולוקח הדבור ההוא לקלקל לו לאדם.

נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעֵכר - פסוק זה אמרה
אותו כנסת ישראל בגלות

נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעֵכר (לט, ג): [זוהר -

בראשית פ' בראשית (דף לו.)] אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתוּב

(תהלים לט) נֶאֱלַמְתִּי דּוּמִיָּה הִחֲשִׁיתִי מִטּוֹב וּכְאִבִּי נֶעֱכַר. נֶאֱלַמְתִּי
דּוּמִיָּה, פֶּסוּק זֶה אָמְרָה אוֹתוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת. מָה הִטָּעַם?
בְּגִלְל שְׁקוּל מִנְהִיג אֶת הַדְּבוּר, כִּינּוֹן שֶׁהִיא בְּגָלוֹת. קוֹל נִפְרָד
מִמֶּנָּה, וְדְבוּר לֹא נִשְׁמַע, וְעַל זֶה נֶאֱלַמְתִּי דּוּמִיָּה וְגו'. מָה
הִטָּעַם? בְּגִלְל שֶׁהִחֲשִׁיתִי מִטּוֹב, שֶׁלֹּא הוֹלֵךְ קוֹל אֶתָּה. וַיִּשְׂרָאֵל
אוֹמְרִים (שם סה) לֵךְ דּוּמִיָּה תִהְלֶה. מָה זֶה דּוּמִיָּה? זֹאת הִלָּה
לְדוֹר, שֶׁהִיא דּוּמִיָּה בְּגָלוֹת וְשׁוֹתֶקֶת בְּלִי קוֹל. אֲמַר רַבִּי יִצְחָק,
מָה זֶה לֵךְ? בְּגִלְלָהּ הִיא דּוּמִיָּה וְשׁוֹתֶקֶת שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנָּה קוֹל.

בשש מאות שנים לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה
ומעינות של חכמה למטה

נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעֵכר (לט, ג): [זוהר -

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בראשית פ' וירא (דף קיז.) אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּמוֹ זֶה כְּתוּב (ישעיה ס)
אֲנִי ה' בַּעֲתָהּ אֲחִישֶׁנָּה. מֵהוּ בַּעֲתָהּ? בַּעֲתָהּ ה'. שֶׁתְּקוּם מִן
הָעֶפֶר, אֲזִי אֲחִישֶׁנָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְעַם כָּל זֶה, יוֹם אֶחָד הִיא
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הָעֶפֶר וְלֹא יוֹתֵר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף
אָמְרוּ, אָבֵל בֹּא רֵאָה הַסּוּד שֶׁלְמִדְנוּ. בְּשַׁעָה שֶׁכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
גָּלְתָה מִמְּקוֹמָהּ, אֲזִי אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ כְּבִיכּוֹל נִפְרְדּוּ,
שֶׁנִּפְרְדָה ה"א מִן וָא"ו, וּמִשּׁוּם שֶׁנִּפְרְדּוּ מֵהַ כְּתוּב? (תהלים לט)
נֶאֱלַמְתִּי דוּמִיָּה, מִשּׁוּם שֶׁהִסְתַּלַּק וָא"ו מִה"א וְקוֹל לֹא
נִמְצָא, אֲזִי הַדְּבוּר נֶאֱלָם, וְלִכְּנָן הִיא שׁוֹכֶכֶת לְעֶפֶר כָּל אוֹתוֹ
הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל ה"א. וּמִיָּהוּ? הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי. וְאֵף עַל גַּב
שֶׁהִקְדִּימָהּ בְּגִלּוֹת עַד שֶׁלֹּא נִכְנָס אוֹתוֹ הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי, הַסּוּד
שֶׁל ה"א. וְכִשְׁבִּיבָא הָאֵלֶף הַשְּׁשִׁי, שֶׁהוּא הַסּוּד שֶׁל וָא"ו, אֲזִי
וָא"ו יָקִים אֶת ה"א.

בְּזִמְנָן שֵׁשׁ פְּעָמִים עֲשָׂר שְׁשִׁים נִפְשֵׁי, אֲזִי שְׁלֵמוֹת שֶׁל וָא"ו עֲשָׂר
פְּעָמִים, וָא"ו שֵׁשׁ פְּעָמִים עֲשָׂר, [שוא"ו] וָא"ו עוֹלָה [בַּעֲשָׂר]
בִּי, וָא"ו יוֹרֶדֶת בִּה"א. נִשְׁלַמְתָּ וָא"ו בְּתוֹךְ עֲשָׂר שֵׁשׁ פְּעָמִים, אֲזִי
הֵם שְׁשִׁים לְהִקְיָמָהּ מִהָעֶפֶר. וּבְכָל שְׁשִׁים וְשְׁשִׁים מֵאוֹתוֹ הָאֵלֶף
הַשְּׁשִׁי מִתְחַזְּקָת ה"א, וְעוֹלָה בְּדִרְגוּתֶיהָ לְהִתְחַזֵּק. וּבְשֵׁשׁ מֵאוֹת
שָׁנִים לְאֵלֶף הַשְּׁשִׁי יִפְתָּחוּ שַׁעֲרֵי הַחֲכָמָה לְמַעְלָה וּמַעֲיָנוֹת שֶׁל
חֲכָמָה לְמַטָּה, וַיִּתְתֶּקֶן הָעוֹלָם לְהַכְנִס לְשִׁבְעִי. כְּמוֹ כֵּן אָדָם
שֶׁמִּתְקֵן בְּיוֹם שְׁשִׁי מִכְּשִׁמְעָרִיב הַשְּׁמֶשׁ לְהַכְנִס לְשַׁבָּת, אֵף כִּף
גַּם, וְסִימָן לְדָבָר – (בראשית ז) בְּשֵׁנִת שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לַחַיִּי נָח וְגו' .
נִבְקָעוּ כָּל מַעֲיָנוֹת תְּהוֹם רַבָּה.

קָצִי וּמַדַּת יָמִי מָה הִיא אֲדָעָה מָה חֲדָל אָנִי: ו הִנֵּה

— זוהר תהלים —

שְׁנֵי קָצִים הֵם אֶחָד לַיָּמִין וְאֶחָד לַשְּׂמָאל – צְדִיקִים וְרָשָׁעִים
הוֹדִיעֲנִי ה' קָצִי וּמַדַּת יָמִי מָה הִיא אֲדָעָה מָה חֲדָל אָנִי (לט),
(ה). [זוהר - בראשית פ' נח (דף סג.)] רַבִּי יְהוֹנָדָה פְּתַח, (תהלים
לט) הוֹדִיעֲנִי ה' קָצִי וּמַדַּת יָמִי מָה הִיא אֲדָעָה מָה חֲדָל אָנִי.
אָמַר דָּוִד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: שְׁנֵי קָצִים הֵם, אֶחָד לַיָּמִין
וְאֶחָד לַשְּׂמָאל, וְהֵם שְׁתֵּי דְרָכִים לְלַכֵּת בֵּהֶם בְּנֵי אָדָם לְאוֹתוֹ
הָעוֹלָם. קֶץ לַיָּמִין – שְׁכָתוֹב (דניאל יב) לְקֶץ הַיָּמִין. וְקֶץ לַשְּׂמָאל
– שְׁכָתוֹב (איוב כח) קֶץ שָׁם לַחֲשֹׁךְ וּלְכָל תַּכְלִית הוּא חוֹקֵר [אבן
אפל וצלמות, מה זה ולכל תכלית הוא חוקר? מי הוא החוקר? אלא אותו קץ
לשמאל שמחשיך פני הבריות]. מָהוּ וּלְכָל תַּכְלִית? בְּזִמְנֵן שְׁשָׁרֵי הַדִּין
עַל הָעוֹלָם לְהַשְׁמִיד – אֲבָן אָפֵל וְצִלְמוֹת. קֶץ שָׁם לַחֲשֹׁךְ – זֶה
מִלֵּאף הַמּוֹת, זֶה נֶחֱשׁ. קֶץ כָּל בָּשָׂר, קֶץ שָׁם לַחֲשֹׁךְ, שְׁהִרִי
מֵצֵד שֶׁל הַתּוֹךְ הַזֶּהב הוּא בָּא. וּלְכָל תַּכְלִית – בְּזִמְנֵן שְׁדִין
שְׁרֹוֵי עַל הָעוֹלָם, הוּא חוֹקֵר לְהִיּוֹת קִטְגוֹר לְעוֹלָם לְהַחֲשִׁיף
פְּנֵי הַבְּרִיּוֹת. קֶץ לַיָּמִין, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ שְׁכָתוֹב לְקֶץ הַיָּמִין.
אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדִנְיָאֵל: וְאַתָּה לֵךְ לְקֶץ וְתִנּוּחַ.
אָמַר לוֹ: מְנוּחָה בְּעוֹלָם הַזֶּה אוֹ בְּעוֹלָם הַהוּא? אָמַר לוֹ:
בְּעוֹלָם הַהוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם. (דניאל יב)
וְנִתְעַמַּד לְגוֹדֵלךְ לְקֶץ הַיָּמִין, אָמַר לוֹ, ' לֹאִיזָה מְקוֹם, שְׁהִירִי לֹא יִדְעֵתִי מִה יִהְיֶה
עָלַי בְּאוֹתוֹ עוֹלָם? אָמַר לוֹ, וְתִנּוּחַ. אָמַר לוֹ: בְּזִמְנֵן שְׁיִקוּמוֹ מִהָעֶפֶר,
אָקוּם בִּינֵיהֶם אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ: וְתִעַמַּד. אָמַר לוֹ: הִרִי יִדְעֵתִי

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שִׁיקוּמוֹ כְּתוּת כְּתוּת, מֵהֶם שֶׁל צְדִיקֵי אֲמֶת וּמֵהֶם שֶׁל רָשָׁעִי
הָעוֹלָם, וְלֹא יִדְעָתִי עִם מִי מֵהֶם אָקוּם. אָמַר לוֹ: לְגוֹרְלָךְ.
אָמַר לוֹ: הֲרִי אֲמַרְתָּ וְאַתָּה לֹךְ לִקְצֵן. יֵשׁ קֶץ לַיָּמִין וַיֵּשׁ קֶץ
לְשִׁמְאֹל, וְלֹא יִדְעָתִי לְאִיזָה קֶץ, לִקְצֵן הַיָּמִין אוֹ לִקְצֵן הַיָּמִים?
אָמַר לוֹ: לִקְצֵן הַיָּמִין. גַּם כָּאֵן דָּוִד אָמַר לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
(תהלים לט), הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי, מֵהוּ חֵלֶק גּוֹרְלִי. וְלֹא נָחָה דַּעְתּוֹ
עַד שֶׁהִתְבַּשֵּׁר שִׁיְהִיָּה לַיָּמִין, שֶׁכָּתוּב (שם קי) שֶׁב לַיָּמִינִי.

בֶּן אָדָם כְּשִׁזְזוּכָה בְּעוֹלָם הֵזָה בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים הַיָּמִים שֶׁלוֹ
מִתְרַבֵּים לְמַעַלָּה מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוּא מֵדַת יָמָיו

הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי וּמֵדַת יָמִי מַה הִיא אֲדַעְהָ מַה חֲדָלָ אָנִי
(לט, ה). [זוהר - בראשית פ' ויחי (דף רלג):] בֹּא רֵאֵה, יָמִי

בֶּן הָאָדָם כְּשִׁזְזוּכָה בְּעוֹלָם הֵזָה בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים, הַיָּמִים שֶׁלוֹ
מִתְרַבֵּים לְמַעַלָּה מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוּא מֵדַת יָמָיו. פֶּתַח וְאָמַר,
(תהלים לט) הוֹדִיעֵנִי ה' קָצִי וּמֵדַת יָמִי מַה הִיא וְגו'. פֶּסוּק זֶה
בְּאֵרוֹהוּ. אַבְל בֹּא רֵאֵה, קָצִי - זֶה קֶץ הַיָּמִין, שֶׁנִּקְשֵׁר בְּדוֹד.
וּמֵדַת יָמִי מַה הִיא - זֶהוּ שְׁמִתְמִנָּה [שיש מנחה] מִמָּשׁ עַל יָמָיו.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֲרִי שְׁמַעְתִּי מֵרַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁפֶּסוּק זֶה
נֶאֱמַר עַל אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁנִּגְזְרוּ עָלָיו מֵאָדָם הָרִאשׁוֹן,
שֶׁהֵם שְׁבַעִים, שֶׁהֲרִי נֶאֱמַר שְׁחִיִּים בְּכָלֵל לֹא הָיוּ לוֹ, אֲלֹא
שֶׁאָדָם נָתַן לוֹ מֵאוֹתָם יָמִים שֶׁלוֹ שְׁבַעִים שָׁנִים. וְסוּד זֶה,
וַיִּלּוֹן לֹא מִשְׁמַשׁ כְּלוּם, וְהִלְכָּנָה לֹא מֵאִירָה כְּלָל מַעֲצָמָה,
וְשְׁבַעִים שָׁנִים מֵאִירוֹת לָהּ בְּכָל צְדָדֶיהָ, וְהֵם חֲזִי דוֹד סָתָם.

מִפְּחוֹת נִתְּתָה יָמִי וְחִלָּדִי כְּאִין נִגְדָךְ אַךְ כָּל הַכֵּל כָּל
אָדָם נֶצֶב סֵלָה: ז אַךְ בְּצֵלָם יִתְחַלֵּף אִישׁ אַךְ הַכֵּל
יִהְיִינָן יִצְבֹּר וְלֹא יֵדַע מִי אִסְפָּם: ח וְעַתָּה מֶה קְנִיתִי

— זוהר תהלים —

וְעַל זֶה רָצָה דָּוִד מִהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדַעַת סוּד זֶה, וְעַל מָה
אֵין חַיִּים לִלְבָּנָה מַעֲצָמָה, וְלְדַעַת אֶת הָעֵקֶר שְׁלָה.

וּמִדַּת יָמֵי מֶה הִיא - זֹהִי דְרָגָה [של העולם] עֲלִיוֹנָה נִסְתָּרָה
שְׁעוּמָדָת עַל כָּל אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁהֵם חַיִּים שְׁלָה, מְקוֹם
שְׁמַאִיר לִכְל. אֲדַעָה מֶה חִדַּל אָנִי - אָמַר דָּוִד, אֲדַע עַל מָה
חִדַּל אָנִי אֹר מַעֲצָמִי וְנִמְנָע מִמֶּנִּי כְּשָׁאֵר כָּל אוֹתָם הָאוֹרוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים שֵׁישׁ לָהֶם לְכֹלֶם חַיִּים, וְאָנִי עַל מָה אָנִי חִדַּל וְעַל
מֶה נִמְנָע מִמֶּנִּי. וְזֶהוּ מֶה שֶׁרָצָה דָּוִד לְדַעַת, וְלֹא נִתְּנָה לוֹ
רְשׁוֹת לְדַעַת.

בְּאֵתִי אֵלֶיךָ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים. אֶחָד - שְׁכַאֲשֶׁר תֹּאמַר
דְּבָרֵי תוֹרָה וְתִזְכִּיר מֵאוֹתָם דְּבָרִים שְׁאֲנִי אִמְרָתִי שֶׁתֹּאמַר
אוֹתָם בְּשָׁמִי. וּמַעֲשֵׂה פְטִירַת רַבִּי יִצְחָק

אַךְ בְּצֵלָם יִתְחַלֵּף אִישׁ אַךְ הַכֵּל יִהְיִינָן יִצְבֹּר וְלֹא יֵדַע מִי
אִסְפָּם (לט, ט): [זוהר - בראשית 9' ויחי (דף ריז:)] רַבִּי יִצְחָק הָיָה
יוֹשֵׁב יוֹם אֶחָד עַל פֶּתַח שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה וְהָיָה עֶצוּב. יֵצֵא רַבִּי
יְהוּדָה וּמֵצֵא אוֹתוֹ בְּשַׁעַר שְׁלוֹ שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב וְעֶצוּב. אָמַר לוֹ,
מֶה יוֹם זֶה מִשָּׁאֵר יָמִים? אָמַר לוֹ, בְּאֵתִי אֵלֶיךָ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ
שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים. אֶחָד - שְׁכַאֲשֶׁר תֹּאמַר דְּבָרֵי תוֹרָה וְתִזְכִּיר
מֵאוֹתָם דְּבָרִים שְׁאֲנִי אִמְרָתִי, שֶׁתֹּאמַר אוֹתָם בְּשָׁמִי, כְּדִי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לְהִזְכִּיר אֶת שְׁמִי. וְאַחַד - שֶׁתִּזְכֶּה אֶת יוֹסֵף בְּנִי בַּתּוֹרָה. וְאַחַד - שֶׁתִּלְךָ לְקַבְּרִי כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים וּתִבְקֹשׁ בְּקִשְׁתְּךָ עָלִי. אָמַר לוֹ, מִנֵּין לָךְ? אָמַר לוֹ, הָרִי נִשְׁמָתִי מִסִּתְּלָקָת מִמֶּנִּי בְּכָל לַיְלָה, וְלֹא מֵאִירָה לִי בַּחֲלוּם כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה בַּתְּחִלָּה. וְעוֹד, שֶׁכָּאֲשֶׁר אָנִי מִתְּפַלֵּל וּמִגִּיעַ לְשׁוּמַעַ תְּפִלָּה, אָנִי מִשְׁגִּיחַ בְּצִלְמִי שֶׁבִּכְתֹּל וְלֹא רוֹאֶה אוֹתוֹ, וְאַמְרָתִי, הוֹאִיל וְהֶעֱלֵם הָעֵבֶר וְלֹא נִרְאָה, שֶׁהָרִי הִכְרוֹז יוֹצֵא וּמִכְרִיז, שֶׁכְּתוּב (תהלים ט) אַךְ בְּצֵלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ - כָּל זֶמֶן שֶׁצֵּלֶם הָאָדָם לֹא יַעֲבֹר מִמֶּנּוּ, יִתְהַלֵּךְ אִישׁ וְרוּחוֹ עֹמֶדֶת בְּתוֹכּוֹ. כְּשֶׁהֵעֵבֶר צֵלֶם הָאָדָם וְלֹא נִרְאָה, אִזּוֹ הוּא מֵעֵבֶר מִהֶעוֹלָם הַזֶּה. אָמַר לוֹ, וּמִכָּאֵן, שֶׁכְּתוּב (איוב ח) כִּי צֵל יִמְיֵנוּ עָלֵי אָרֶץ. אָמַר לוֹ, כָּל הַדְּבָרִים הַלָּלוּ שֶׁאַתָּה רוֹצֶה שֶׁאֲנִי אַעֲשֶׂה, אֲבָל אֲבִקֵּשׁ מִמֶּךָ, שֶׁבְּאוֹתוֹ עוֹלָם תִּבְרַר אֶת מְקוֹמִי אֲצִלְךָ כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה בְּעוֹלָם הַזֶּה. בָּכָה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ שְׁלֹא תִפְרֹד מִמֶּנִּי כָּל הַיָּמִים הַלָּלוּ.

הָרָבּוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן, מִצְאוּהוּ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. זָקֵף עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרָאָה אֶת רַבִּי יִצְחָק, וְרָאָה אֶת מִלֵּאָף הַמּוֹת שָׂרֵץ לִפְנָיו וְרוֹקֵד לִפְנָיו. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַחֲזָ בְּיַד רַבִּי יִצְחָק. אָמַר, גּוֹזְרֵנִי שְׁמִי שְׁרָגִיל לְהַכְנִס - יִכְנֶס, וּמִי שְׁלֹא רָגִיל לְהַכְנִס - לֹא יִכְנֶס. נִכְנְסוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה, קָשַׁר אֶת מִלֵּאָף הַמּוֹת בַּחוּץ. הִתְבּוֹנֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה שֶׁעַד עַכְשָׁו טָרַם הִגִּיעַ זֶמֶן, שֶׁהָרִי עַד שְׁמִנָּה שָׁעוֹת שֶׁל הַיּוֹם הָיָה זֶמֶן. הוֹשִׁיבוּ לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָיָה מְלַמְּדוֹ בַּתּוֹרָה.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על הפתח, ומה [ומי] שתראה אל תדבר עמו. אם ירצה להכנס לכאן, תשביע אותו שבועה שלא יכנס. אמר רבי שמעון לרבי יצחק, ראית את דמות אביך היום או לא? שהרי שנינו, בפשה שאדם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים שם, ורואה אותם ונודע להם, וכל אותם שיהיה מדורו עמם שבאותו עולם בדרגה אחת, כלם מתכנסים ונמצאים עמו, והולכים עם נשמתו עד המקום שתשרה במקומה. אמר, עד עכשו לא ראיתי. בין כך גם רבי שמעון ואמר, רבון העולם, נודע רבי יצחק אצלנו, והוא מאותן שבע עינים של פאן. הרי אחזתי אותו ותן לי. יצא קול ואמר: כסא אדוננו קרבה בכנפי רבי שמעון, הרי הוא שלך ועמך יבא בזמן שתכנס לשרות בכסאך. אמר רבי שמעון, ודאי. בין כך ראה רבי אלעזר שהיה מסתלק מלאך המות, ואמר, אין גזר דין במקום שמצוי רבי שמעון בר יוחאי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, תכנס לכאן ואחז ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו שהוא פוחד. נכנס רבי אלעזר ואחז בו, ורבי שמעון החזיר פניו ולמד תורה.

נרדם רבי יצחק וראה את אביו. אמר לו, בני, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי בין העלים של עץ החיים שבגן עדן נתון [אתה יושב] עץ גדול וחזק בשני עולמות, והוא רבי שמעון בר יוחאי, שהרי הוא אחז אותך בענפיו. אשרי חלקך בני. אמר לו, אבא, ומה אני שם? אמר

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לו, שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ שָׁכְסוּ אֶת חֹדֶר מִשְׁכְּבָךְ, וְתִקְנֵנוּ
 לָךְ חִלּוֹנוֹת פְּתוּחִים לְהָאִיר לָךְ מֵאֲרֻבַּעַת צְדִדֵי הָעוֹלָם,
 וְאֲנִי רָאִיתִי מְקוֹמָךְ וְשִׁמְחָתִי, שְׁאִמְרָתִי אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּנִי,
 מִחוּץ לָזֶה שָׁעַד עָכְשׁוּ לֹא זָכָה בְּנֶךְ בַּתּוֹרָה. וְהָרִי עָכְשׁוּ
 הָיוּ עֲתִידִים לָבֹא אֵלֶיךָ שְׁנַיִם עָשָׂר צְדִיקִים מִהַחֲבָרִים,
 וְעַד שֶׁהָיוּ יוֹצְאִים הַתַּעֲוִיר קוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: מִי הֵם
 הַחֲבָרִים [הַשְּׁבִילִים] שְׁעוֹמְדִים כָּאֵן? הַתַּעֲטָרוּ בַּשְּׁבִיל רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, בִּקְשָׁה בִקְשׁ וְנִתְּנָה לוֹ. וְלֹא זֶה לְבִדּוֹ, שֶׁהָרִי
 שְׁבָעִים מְקוֹמוֹת מִתַּעֲטָרִים כָּאֵן בַּשְּׁבִילוֹ, וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם
 פְּתוּחִים פְּתָחִים לְשְׁבָעִים עוֹלָמוֹת, וְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם נִפְתָּח
 לְשְׁבָעִים רָצִים, וְכָל רֶץ וְרֶץ נִפְתָּח לְשְׁבָעִים כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים,
 וּמִשָּׁם נִפְתָּחוּ דְרָכִים לְעֵתִיק, נִסְתֵּר הַכֹּל, לְרֹאוֹת בְּאוֹתָהּ
 נְעִימוֹת עֲלִיוֹנָה שְׁמַאִירָה וּמִהֲנָה לְכֹל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים
 פז) לַחֲזוֹת בְּנֶעֱם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מֶה זֶה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ?
 הֵינּוּ שְׁכָתוֹב (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא. אָמַר לוֹ, אָבֹא,
 כְּמָה זֶמֶן נִתְּנָה לִי בַּעוֹלָם הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אֵין רְשׁוֹת וְלֹא
 מוֹדִיעִים לְאָדָם, אָבֵל בַּהֲלוּלָה הַגְּדוּלָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
 תְּהִיָּה עוֹרֵף שְׁלֹחֲנוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר צֹאֲיָנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן
 בְּמִלְךָ שְׁלָמָה בַּעֲטָרָה שְׁעָטָרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם
 שְׁמִחַת לְבָבוֹ. בֵּין כֶּף הַתַּעֲוִיר רַבִּי יִצְחָק, וְהִיָּה צוּחֵק וּפְנִי
 מְאִירִים. רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִסְתַּכַּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ, דְּבַר
 חֲדָשׁ שְׁמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדָאִי. אָמַר לוֹ. הִשְׁתַּטַּח לִפְנֵי
 רַבִּי שְׁמַעוֹן.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

אך בצלם יתהלך איש – זה מלוח תמיד את האדם מבואו
ועד צאתו

אך בצלם יתהלך איש אך הכל יהמיון וצבר ולא ידע מי
אספם (לט, ז): [זוהר ויקרא פ' תזריע (דף מ"ג.)] בא ראה, בשעה
שאדם בא להתקדש להזדוג בנקבתו (בכונה) ברצון קדוש
שלו, מתעוררת עליו רוח (אחרת) קדושה, כלולה זכר ונקבה,
ורומז הקדוש ברוך הוא לשליח אחד הממנה על הריונות בני
האדם, ומפקיד בידו אותה הרוח, ומודיע לו לאיזה מקום
יפקד אותו. זהו שכתוב (איוב ג) והלילה אמר הרה גבר. הלילה
אמר לאותו ממנה: הרה גבר מפלוני. והקדוש ברוך הוא
מפקיד לו, את אותה הרוח, כל מה שמפקיד, והנה פרשוה.
אז יורדת רוח, וצלם אחד עמה, אותו שעומד בדיוקנו
למעלה, באותו צלם נברא (התגדל), באותו צלם הולך בעולם
הזה. זהו שכתוב (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש. בעוד
שהצלם הזה נמצא עם האדם, בצלם שלו עומד בעולם הזה,
שמתחברים כאחד (נמצא עמו אדם עומד בעולם הזה, ושנים הם
שמתחברים כאחד) הוא עומד בעולם הבא, ושנים הם שמחברים
יחד. ושלמה המלך מזהיר את בני האדם ואומר, (שיר ב) עד
שיפוח היום ונסו הצללים, שנים.

ובהפשפים של אשמדאי מצאנו, שאותם שיודעים (שורצים)
לכשף כשפים מצד השמאל ולהדבק בהם,
יקום לאור הנר או במקום שיראו אותם הצלמים שלו, ויאמר
אותם דברים שמתקנים לאותם הכשפים, ויקרא להם

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

לְאוֹתָם צִדְדִים טַמְאִים בְּשֵׁמוֹת הַטְּמֵאִים שְׁלֵהֶם, וַיִּזְמִין
(וישביע) הַצִּלְמִים שְׁלוֹ לְאוֹתָם שְׁקוּרָא, וַיֹּאמֶר שֶׁהוּא מִתְתַּקֵּן
בְּרִצּוֹנוֹ לָהֶם לְמַצּוֹתָם, וְאוֹתוֹ הָאִישׁ יוֹצֵא מִרְשׁוֹת רַבּוֹנוֹ,
וּפְקֻדּוֹנוֹ נוֹתֵן לְצַד הָאֲחֵר. וּבְאוֹתָם דְּבוּרִים שֶׁל כְּשָׁפִים שֶׁהוּא
יֹאמֶר וַיִּזְמִין (וישביע) אוֹתָם לְצִלְמִים, נִרְאִים שְׁתֵּי רוּחוֹת,
וּמִתְתַּקְּנִים בְּאוֹתָם צִלְמִים שְׁלוֹ בְּמִרְאָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם,
וּמוֹדִיעִים לוֹ דְּבָרִים לְהִרְעֵ וּדְבָרִים לְהִיטִיב לְזִמְנִים יְדוּעִים.
וְאֵלּוֹ שְׁתֵּי הָרוּחוֹת שֶׁלֹּא נִכְלְלוּ בְּכֻלָּל שֶׁל גּוֹף, עֲכָשׁוּ נִכְלָלִים
בְּצִלְמִים הֵלְלוּ, וּמִתְתַּקְּנִים בָּהֶם וּמוֹדִיעִים לוֹ לְאָדָם דְּבָרִים
לְהִרְעֵ, וְזֶהוּ שִׁיּוּצָא מִרְשׁוֹת רַבּוֹנוֹ, וּפְקֻדּוֹנוֹ נוֹתֵן לְצַד הַטְּמֵא.

בֵּא רָאָה, אָסוּר לְאָדָם לְזַרֵּק כְּלֵי הַבַּיִת וּלְהַפְקִידוֹ לְצַד הָאֲחֵר,
שֶׁלֹּא צְרִיךְ, אוֹ דְּבָר אֲחֵר שֶׁכְּמוֹתוֹ (שֶׁל בֵּיתוֹ לִקְבֹּל אוֹתוֹ),
שֶׁהָרִי כְּמָה שׁוֹמְרֵי הַכִּלָּלִים מְזַמְּנִים לְדְּבָר הַהוּא לְקַבֵּל אוֹתוֹ,
וּמֵאוֹתוֹ זְמַן לֹא שׁוֹרִים עָלָיו בְּרִכּוֹת, שֶׁהָרִי הוּא מַצַּד אֲחֵר.
כָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁמְזַמֵּן בְּרִצּוֹנוֹ עַל אוֹתוֹ הַטּוֹב הָעֲלִיּוֹן שְׁלוֹ,
לְאַחֵר וּלְצַד הָאֲחֵר, שֶׁהָרִי הוּא מֵאוֹתוֹ שֶׁהִזְמִין אוֹתוֹ.

וּבְשִׁקְרָבִים יְמֵי הָאָדָם לְצֵאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, אוֹתוֹ הַצִּלְמִים
הָעֲלִיּוֹן שְׁנוֹתְנִים לוֹ, בָּאָה אוֹתָהּ רוּחַ רַעָה
שֶׁהִיא נִדְבֶּק בָּהּ בְּכָל יוֹם, וְנוֹטְלָת אוֹתוֹ הַצִּלְמִים, וּמִתְתַּקֵּן בּוֹ
וְהוֹלֵךְ לוֹ, וְלֹא חוֹזֵר לְאָדָם לְעוֹלָמִים. אֲזִי יַדַּע שֶׁהָרִי הוּא
נִדְחָה מִן הַכֹּל. בֵּא רָאָה, בְּשַׁעָה שֶׁהַנֶּשְׁמָה יוֹרֶדֶת לְהַכְנִס לוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, יוֹרֶדֶת לְגַן הָעֵדֶן שֶׁל הָאָרֶץ, וְרוֹאָה אֶת כְּבוֹדָם

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שֶׁל רוּחוֹת הַצְּדִיקִים עוֹמְדִים שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת. אַחֵר כֶּךָ הוֹלֶכֶת לִגְיָהֵנָם, וְרוּאָה אֶת הָרָשָׁעִים שְׁצוּנוּחִים וַיִּי, וְלֹא מִרְחָמִים עָלֶיהֶם. וּבְכָל מַעֲדִים בָּה עֲדוֹת, וְאוֹתוֹ הַצֶּלֶם הַקָּדוֹשׁ עוֹמֵד עָלֶיהָ, עַד שִׁיּוּצֵאת לְעוֹלָם. כְּשִׁיּוּצֵאת לְעוֹלָם, מִזְדַּמֵּן לָהּ אוֹתוֹ הַצֶּלֶם, וּמִשְׁתַּתַּף עִמָּה, וּמִתְגַּדֵּל עִמָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אַךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. וּבְאוֹתוֹ הַצֶּלֶם מִשְׁתַּתַּפִּים (נִמְצָאִים) יָמֵי הָאָדָם וּתְלוּיִים בּוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (אִיּוֹב ח) כִּי תִמּוֹל אֲנַחְנוּ וְלֹא נִדְעַ כִּי צֵל יִמִּינוּ עָלֵי אָרֶץ. כִּי צֵל יִמִּינוּ וְדָאִי. וּמִיּוֹם שִׁמְתָעֲבֵרַת הָאִשָּׁה עַד הַיּוֹם שִׁמּוֹלִידָהּ, לֹא יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם אֶת מַעֲשֵׂי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמָה הֵם גְּדוֹלִים וְכְמָה הֵם עֲלִיוֹנִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קד) מֶה רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה' וְגו'.

יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים הַצֶּלֶם הַזֶּה קְדוֹשׁ וּמִמּוֹקוֹם קְדוֹשׁ הוּא נִמְצָא בְּתוֹכָם. וְלַעֲבָדֵי כּוֹכְבִּים וּמִזְלוֹת צֶלֶם מְאוֹתָם הַמִּינִים הָרַעִים מִצַּד הַטְּמָאָה נִמְצָא בְּתוֹכָם

אַךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ אַךְ הַבֵּל יִהְיֶינָם יַעֲבֹר וְלֹא יִדַּע מִי אִסְפָּם (לט, ז) : [זוהר ח"ג פ' אִמּוֹר דף ק"ד:] וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ. בּוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ מִצְאָנוּ, שֶׁבִשְׁעָה שֶׁהֻוּג נִמְצָא לְמִטָּה, שׁוֹלֵחַ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּיּוֹקֵן אֶחָד כְּמוֹ פְּרָצוּף אָדָם, רָשׁוּם חֲקוּק בְּצֶלֶם, וְעוֹמֵד עַל אוֹתוֹ זְווג. וְאַלְמָלָא נִתְּנָה רְשׁוּת לַעֲיֵן לְרֵאוֹת, רוּאָה אָדָם עַל רֵאשׁוֹ צֶלֶם אֶחָד רָשׁוּם בְּפְרָצוּף שֶׁל אָדָם, וּבְאוֹתוֹ צֶלֶם נִבְרָא הָאָדָם. וְעַד שֶׁעוֹמֵד (וְטָרַם שְׁעוֹמֵד) אוֹתוֹ צֶלֶם שֶׁשָּׁלַח לוֹ רְבוּנוֹ עַל רֵאשׁוֹ וַיִּמְצָא שֵׁם, לֹא נִבְרָא הָאָדָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיִּבְרָא

אֲדַנִּי תוֹחֲלֹתִי לָךְ הָיָא: ט מְכַל פִּשְׁעֵי הַצִּילֵנִי חֲרַפַּת
נָכַל אֶל תְּשִׁימֵנִי: י נִאֲלַמְתִּי לֹא אֶפְתַּח פִּי כִּי אַתָּה
עָשִׂיתָ: יא הָסֵר מֵעָלַי נִגְעָךָ מִתַּגֵּרַת יָדְךָ אֲנִי כָלִיתִי:
יב בְּתוֹכָחוֹת עַל עֵזֶן יִסְרָתָּ אִישׁ וַתָּמָס כָּעֵשׂ חֲמוּדוֹ אַךְ
הֶכַל כָּל אָדָם סָלַח: יג שְׁמָעָה תַּפְלָתִי יְהוָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אלהים את האדם בצלמו. אותו הצלם מזדמן כנגדו עד שיוצא
לעולם. כשיוצא, הוא מתגדל עם אותו צלם, באותו צלם
הולך. זהו שכתוב (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש. והצלם
הזה הוא מלמעלה. בשעה שאותן רוחות יוצאות ממקומן, כל
רוח ורוח מתתקנת לפני המלך הקדוש בתקוני כבוד, בפרצוף
שעומד בעולם הזה, ומאותו דיוקן תקון כבוד יוצא הצלם
הזה. וזה שלישי לרוח, ומקדימה בעולם הזה בזמן שנמצא
הזווג. ואין לך זווג בעולם שלא נמצא בתוכם צלם. אבל
ישראל קדושים, הצלם הזה קדוש, וממקום קדוש הוא נמצא
בתוכם. ולעובדי כוכבים ומזלות צלם מאותם המינים הרעים,
מצד הטמאה נמצא בתוכם. ועל כן לא צריך לאדם לערב צלם
שלו בצלם של עובדי עבודה זרה, משום שזה קדוש – וזה
טמא. בא ראה מה בין ישראל לעובדי כוכבים ומזלות וכו'.

שמעיה תפילתי ה' – זו תפלה שבלחש. ושועתי האזינה – זו
תפלה שאדם מרים קולו בצרתו

שמעיה תפילתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש

וְשִׁוְעָתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ כִּי גַר אָנֹכִי
עִמָּךְ תּוֹשֵׁב בְּכָל אֲבוֹתַי: יד הָשַׁע מִמֶּנִּי וְאִבְלִיגָה
בְּטָרָם אֵלֶךְ וְאֵינֶנִּי:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

(לט, יג): [זוהר ח"א פ' חיי שרה דף קלב.] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים לט) שְׁמָעָה
תְּפִלָּתִי ה' וְשִׁוְעָתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ. מָה הַטַּעַם
שְׁמָעָה וְלֹא שָׁמַע? בְּמָקוֹם אֶחָד כָּתוּב שְׁמַע ה' וְחֲנִנִי וְגו',
וּבְמָקוֹם אַחֵר שְׁמָעָה. אֲלֹא בְּכָל מָקוֹם לְפַעֲמִים שָׁמַע לְזָכֹר,
וְלְפַעֲמִים שְׁמָעָה לְנִקְבָּה. שְׁמָעָה – כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם יז) שְׁמָעָה
ה' צִדֵּק וְגו'. שְׁמַע – כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם ל) שְׁמַע ה' וְחֲנִנִי, (משלי
א) שְׁמַע בְּנִי, (דברים כז) הִסְכַּת וְשָׁמַע. וְכֵאן שְׁמָעָה תְּפִלָּתִי ה',
מִשּׁוּם שֶׁזֶּה [שהיא] הַדְּרָגָה שֶׁמִּקְבֵּלֶת כָּל הַתְּפִלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם.
וְהָרִי שְׁנִינּוּ שְׁעוֹשָׁה מֵהֶם עֲטָרָה וְשֵׁם אוֹתָהּ בְּרֹאשׁ שֶׁל צִדִּיק
חַי הָעוֹלָמִים, שֶׁכָּתוּב (משלי י) בְּרֹכּוֹת לְרֹאשׁ צִדִּיק, וְעַל כֵּן
שְׁמָעָה תְּפִלָּתִי ה'. שְׁמָעָה תְּפִלָּתִי ה' – זֶה תְּפִלָּה שֶׁבִּלְחָשׁ.
וְשִׁוְעָתִי הָאֲזִינָה – זֶה תְּפִלָּה שְׁאֵדָם מְרִים קוֹלוֹ בְּצִרְתּוֹ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ב) וַתַּעַל שְׁוַעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים. וּמָה זֶה שְׁוַעֲתָם?
אֲלֹא שֶׁבַתְּפִלָּתוֹ מְרִים קוֹלוֹ וְזוֹקֵף עֵינָיו לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(ישעיה כב) וְשׁוּעַ אֶל הָהָר. וְהַתְּפִלָּה הַזֹּאת מְשַׁבֵּרֶת שְׁעָרִים וְדוֹפֶקֶת
[ס"א ודוחקת] אוֹתָם לְהַכְנִיס אֶת תְּפִלָּתוֹ. אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ –
זֹאת נִכְנָסֶת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְאֵין שָׁעַר שְׁעוֹמֵד לְפָנֶיהָ, וְלַעֲלֹם לֹא
חֲזָרוּ דְּמַעוֹת רִיקָם. עוֹד, הִנֵּה כָּתוּב כָּאן שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת: תְּפִלָּה,
שְׁוַעָה, דְּמָעָה. כְּנִגּוּד אֵלּוּ שְׁלֹשׁ אַחֲרִים: כִּי גַר אָנֹכִי עִמָּךְ, אַחֵר
כֵּךְ תּוֹשֵׁב, אַחֵר כֵּךְ בְּכָל אֲבוֹתַי, עַקֵּר הָעוֹלָם.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שְׁלֹשָׁה עֲנִינִים כָּאן, אֲנַחָה, שׁוּעָה, צַעָקָה

שְׁמַעְנָה תַּפְלָתִי ה' וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל

תַּחֲרֹשׁ (לט, יג): [זוהר – ח"ב פ' שמות - דף ק"ט:] אָמַר

רַבִּי יִצְחָק, שְׁלֹשָׁה עֲנִינִים כָּאן, אֲנַחָה, שׁוּעָה, צַעָקָה, וְכָל אֶחָד מִתַּפְרֵשׁ מֵהָאֲחֵר. אֲנַחָה – שְׁכָתוּב וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל. צַעָקָה – שְׁכָתוּב וַיִּצְעֲקוּ. שׁוּעָה – שְׁכָתוּב וַתַּעַל שׁוּעָתָם. וְכָל אֶחָד לְבָדוּ מִתַּפְרֵשׁ, וְכָלֵם עָשׂוּ יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, צַעָקָה וְשׁוּעָה עָשׂוּ, אֲנַחָה לֹא עָשׂוּ, מִשְׁמַע מִשְׁכָּתוּב וַיֵּאָנְחוּ, וּלְמַעַלָּה הֵיטָהּ הָאֲנַחָה בְּשִׁבְלֵם. צַעָקָה וְשׁוּעָה בְּמָה הִתַּפְרֵשׁוּ? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֵין לָךְ שׁוּעָה אֲלֹא בַתַּפְלָה, שְׁנֵאֲמַר (תהלים לט) שְׁמַעְנָה תַּפְלָתִי ה' וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה. אֲלִיךְ ה' שׁוּעָתִי. שׁוּעָתִי אֲלִיךְ וַתַּרְפָּאֲנִי. צַעָקָה, שְׁצוּעַק וַאֲיִנו אֹמַר כָּלוּם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֲלִכְךָ גְּדוּלָּה צַעָקָה מִכָּלֵם, שְׁצַעָקָה הִיא בָּלָב. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איכה ב) צַעַק לִבָּם אֵל ה'. צַעָקָה וְצַעָקָה דְּבַר אֶחָד הוּא, וְזֶה קְרוּבָה לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מִתַּפְלָה וְאֲנַחָה, שְׁכָתוּב (שמות כב) כִּי אִם צַעַק יִצְעַק אֵלַי שְׁמַע אֲשַׁמַּע צַעָקָתוֹ.

כִּיּוֹן שְׁעֵבֶר אָדָם הָרֵאשׁוֹן נִגְלָה עָלָיו הַקֶּב"ה וְגִרְשׁוּ מִגֹּן עֵדֶן וְגִזְרָה עָלָיו עֶשֶׂר גְּזֵרוֹת וְעַל חֲוָה עֶשֶׂר גְּזֵרוֹת וְעַל הַנָּחֹשׁ עֶשֶׂר וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁעֵי גְזֵרוֹת – שְׁלֹשָׁה מִיּוֹי תְּשׁוּבָה כָּאן בְּפִסּוּק הַזֶּה: תַּפְלָה שׁוּעָה דְּמַעָה

שְׁמַעְנָה תַּפְלָתִי ה' וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תַּחֲרֹשׁ

(לט, יג): [זוהר חדש-מדרש רות - דף ק"צ:] רַבִּי נַחֲמִיָּה פָּתַח,

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

(בראשית ב) וַיֵּטַע ה' אֱלֹהִים גֶּן בְּעֶדֶן מִקְדָּם וְגו'. כְּשֶׁבָרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרָאוּשׁ, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרָאוּ, וּמַעַפֵּר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נָטַל וּבָרָא אוֹתוֹ. כִּיּוֹן שֶׁבָרָא אוֹתוֹ וַעֲמַד עַל רִגְלָיו, בָּאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ. מָה עָשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? נָטַל מִשָּׁם, וְהִכְנִיסוּ לְגֵן עֵדֶן, וַעֲשֵׂה לוֹ עֵשֶׂר חֲפּוֹת, כְּדִגְמַת עֵשֶׂר חֲפּוֹת שֶׁעֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְצַדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן לְעֵתִיד לְבָא. וּמֵלֶאכִי הִשְׁרַת הָיוּ יוֹרְדִים וְעוֹלִים וְעוֹשִׁים שְׂמִיחָה לְפָנָיו, וְנָתַן לוֹ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. וּכְשֶׁיִּרְדֵּי סִמְא"ל מִשָּׁמַי מְרוֹם, רָאָה מַעֲלָתוֹ שֶׁל אָדָם, וּמֵלֶאכִי הִשְׁרַת מִשְׁמָשִׁים לְפָנָיו בְּחֻפָּתוֹ, וַיִּרַע בְּעֵינָיו. מָה עָשָׂה? נָטַל נֶחֶשׁ כְּמִין גָּמַל וָרֶכֶב עָלָיו, וַיִּרְדֵּי וּפְתָה אוֹתוֹ, עַד שֶׁעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ. וּמָהוּ שֶׁעָבַר? רַבִּי אֱלֶכְסַנְדְּרִי אָמַר, רוּחַ זְנוּנִים נִכְנָס בְּתוֹכּוֹ. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, רוּחַ הַטְּמָאָה הִיָּתָה בּוֹ, וַעֲבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ. כִּיּוֹן שֶׁעָבַר, נִגְלָה עָלָיו הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַגִּרְשׁוֹ מִגֵּן עֵדֶן, וַגִּזֹּר עָלָיו עֵשֶׂר גְּזֵרוֹת, וְעַל חֲוָה עֵשֶׂר גְּזֵרוֹת, וְעַל הַנֶּחֶשׁ עֵשֶׂר, וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁעֵי גְזֵרוֹת. נִמְצְאוּ אַרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת, כְּנִגְדֵּי אַרְבָּעִים מַלְקוּת שֶׁנִּתְחַיֵּב הָרָשָׁע בְּבֵית דִּין. לְסוֹף עָשָׂה תְּשׁוּבָה, וַקְּבִלוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. שָׁאֲמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלֹמֹם, מָהוּ שֶׁפָּתוּב (תהלים לט) שְׁמָעָה תִּפְלָה ה' וְשׁוֹעֲתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תַּחֲרֹשׁ כִּי גֵר אֲנִכִּי עִמָּךְ? דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה. שָׁאֲמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲמָא, אָמַר דָּוִד, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא קְרוֹב לְכָל אוֹתָם שֶׁקוֹרְאִים לוֹ.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

פָּתַח וְאָמַר הַפָּסוּק הַזֶּה, (שם קמה) קָרוֹב ה' לְכָל קִרְאִיו
לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת. שֶׁהָרִי כָּל אוֹתָם שְׁקוֹרְאִים
בְּאֵמֶת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַרֵּב אוֹתָם
וּמְקַבֵּל אוֹתָם, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ אֶת הַלֵּב. וּרְצוֹנוֹ
שֶׁל אָדָם חָשׁוּב לִפְנֵי מֶכֶל הַקְּרִבָּנוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל
הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם שָׂם רְצוֹנוֹ בְּתִשְׁבּוּחַ, אֵין שְׁעָר בְּכָל
אוֹתָם הִרְקִיעִים שֶׁלֹּא פוֹתַח אֵלָיו. קִרְבָּנוֹ שֶׁל אָדָם תְּלוּי בִּלְב
וּרְצוֹן, שֶׁכְּתוּב וְהַתְּוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ. וְהַתְּוֹדָה עָלָיו. וְהַכֵּל
תְּלוּי בִּלְב.

רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הֶקְנָה אָמַר לַחֲכָמִים: בְּנִי, חֲיִיכֶם, אֵין
קָרוֹב לִפְנֵי הַמָּקוֹם כָּלבוֹ שֶׁל אָדָם, וְנוֹחַ לִפְנֵי מֶכֶל
הַקְּרִבָּנוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית,
וְיֹשִׁים לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ, הוּא מְקַרֵּב קִרְבָּן שְׁלָם, שְׁנוּחַ לוֹ לְקָדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שֶׁמְקַרֵּב לִפְנֵי חֲלָבוֹ וְדָמוֹ וְגוֹפוֹ, וּמְקַרֵּב לִפְנֵי
הָאֵשׁ וְהַרִיחַ שֶׁל פִּי. וְהַלֵּב וְהַרְצוֹן נִקְרָאִים מִזְבַּח כַּפָּרָה.
הַקִּרְבָּן נִחְלָק לְכַמָּה צִדִּדִּים, לְכַמָּה חֲלָקִים. הַתַּעֲנִית שֶׁל אָדָם
נִחְלָקֶת לְכַמָּה צִדִּדִּים, לְכַמָּה חֲלָקִים. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
נוֹטֵל מִהֶכֶל אֶלֶּא הַלֵּב וְהַרְצוֹן. וְשִׁלְשָׁה מַלְכִּים הֵם בְּגוּף:
מֶלֶךְ, וְלֵב, וְכַבֵּד. הַמֶּלֶךְ אוֹכֵל מִהֶכֶל וְנוֹתֵן לֵלֵב. הַלֵּב אוֹכֵל
מִהֶכֶל וְנוֹתֵן לְכַבֵּד. הַכַּבֵּד נוֹתֵן לְכָל, שְׁנֵאמַר (קהלת א) כָּל
הַנְּחָלִים הַלְכִּים אֶת הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מֵלֵא. וְהוּא בְּדִגְמַת יָם.
וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּלֵן. אֵין לָךְ בְּכָל הָעוֹלָם שְׁעוּמָדִים
לִפְנֵי, אֶלֶּא תִשְׁבּוּחַ וְתַפִּלָּה שֶׁל אָדָם. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שְׁלֹשָׁה מִיָּנִי תְּשׁוּבָה כָּאֵן בְּפִסּוּק הַזֶּה: תְּפִלָּה, שְׁוֹעָה, דְּמָעָה. וְכֻלָּם כְּתוּבִים בְּפִסּוּק הַזֶּה, (תהלים לט) שְׁמָעָה תְּפִלָּתִי ה' וְשׁוֹעָתִי הָאֲזִינָה אֶל דְּמָעָתִי אֶל תַּחֲרֹשׁ. כָּל הַשְּׁלֹשָׁה חֲשׁוּבִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְכֻלָּם אֵין חֲשׁוּבָה מֵהֶם, רַק הַדְּמָעָה. שֶׁהִרִי בְּדָמָעוֹת הוֹלֵךְ הֵלֶב וְרָצוֹן כָּל הַגּוֹף. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁעָרִים נִכְנָסִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. תְּפִלָּה – שְׂכָתוֹב בּוֹ שְׁמִיעָה, שְׂכָתוֹב שְׁמָעָה תְּפִלָּה ה'. שְׁוֹעָה – שְׂכָתוֹב וְשׁוֹעָתִי הָאֲזִינָה. דְּמָעָה – לֹא כְּאֵלֶּהָ, אֲלֵא יוֹתֵר מֵהַכֵּל, שְׂכָתוֹב אֶל דְּמָעָתִי אֶל תַּחֲרֹשׁ. מַה בֵּין זֶה לָזֶה? הֶרְבֵּנִים שֶׁל קִיסְרִי, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר יוֹסֵף אָמַר, תְּפִלָּה – לִפְעָמִים שְׂאֵדָם מִתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ, אָבֵל לֹא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בְּקִשְׁתּוֹ, וְשׁוֹתֵק מִמֶּנּוּ וְלֹא מִשְׁגִּיחַ בּוֹ, שֶׁהִרִי אֵין כְּתוּב אֲלֵא שְׁמִיעָה. הַשְׁוֹעָה הִיא יוֹתֵר מִתְּפִלָּה, שְׂצוּחַ בְּרָצוֹן הֵלֶב לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ. וּמִשׁוּם שֶׁשֵּׁם רָצוֹנוֹ יוֹתֵר, כְּתוּב בּוֹ הָאֲזִינָה, כְּמִי שֶׁמֵּרַכֵּין אָזְנוֹ אֶל אוֹתוֹ הַדְּבּוּר, וְעַם כָּל זֶה שׁוֹתֵק, וְלֹא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת רָצוֹנוֹ. אָבֵל דְּמָעָה הִיא בִּלְבַד וּבְרָצוֹן שֶׁל כָּל הַגּוֹף, וּמִשׁוּם כֵּן כְּתוּב בּוֹ אֶל דְּמָעָתִי אֶל תַּחֲרֹשׁ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לֹא כָּל הַדְּמָעוֹת נִכְנָסוֹת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. דְּמָעוֹת שֶׁל רִגְזוֹ, וְדְמָעוֹת שֶׁל מוֹסֵר דִּין לַחֲבֵרוֹ, לֹא נִכְנָסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. אֲלֵא דְמָעוֹת שֶׁל תְּפִלָּה וְשֶׁל תְּשׁוּבָה, וְשֶׁמִּבְקָשִׁים בְּקִשָּׁה מִתּוֹךְ צָרָתָם, כָּלָם בּוֹקְעִים רְקִיעִים, וּפּוֹתְחִים שְׁעָרִים, וְנִכְנָסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. שְׁשָׁנִינוּ, בַּיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ, וְשַׁעְרֵי דְמָעוֹת לֹא

נִנְעָלוּ. מַה כָּתוּב בְּחֻקֶּיהוּ? (ישעיה לח) שְׁמַעְתִּי אֶת תַּפְלֹתֶךָ רָאִיתִי אֶת דְּמָעֶתְךָ. רָאִיָּה מִמֶּשׁ מִתּוֹךְ דְּמָעוֹת. וְלַעֲתִיד לְבֹא מַה כָּתוּב? (שם כה) וּמַחֲזָה אֲדֹנֵי יְיָ הוּא דְמָעָה מֵעַל כָּל פָּנִים. יֵשׁ דְּמָעוֹת לְטוֹב, וְיֵשׁ דְּמָעוֹת לְרָע. לְטוֹב - שֶׁל יֵצֵר הַטּוֹב. שֶׁל רָע - שֶׁל יֵצֵר הָרָע. עַל הַדְּמָעוֹת הֵלְלוּ שֶׁל צָרָה וְדְמָעוֹת שֶׁל תַּפְלָה כָּתוּב, (ירמיה לא) בְּכִי יִבֹּאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹכִילִם.

מ א לְמַנְצָה לְדָוִד מְזֻמָּר: ב קוֹה קוֹיְתִי יְהוָה ^{ההנהגה}
 וַיֵּט אֵלַי וַיִּשְׁמַע שְׁוַעְתִּי: ג וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מְטִיט
 הַיָּנּוּן וַיָּקֶם עַל סֵלַע רַגְלִי בּוֹנֵן אֲשָׁרִי: ד וַיִּתֵּן בְּפִי שִׁיר
 חֲדָשׁ תְּהַלֵּה לְאַלְהֵינוּ <sup>הקוה בעל חסידות
 וישיבתו שמואל</sup> יִרְאוּ רַבִּים וַיִּירָאוּ וַיִּבְטְחוּ

שימוש תהלים

להנצל מרוח רע

קוה קויתני וגו' (מ, ב): [שימוש תהלים לפרק מ]. טוב להנצל מרוחות רעות. ושם שלומי"ה. י"ה מן "וישמע שועתי, ה' מן "לעזרתי חושה.

זוהר תהלים

ב' מיני גיהנום שלג ואש - וישראל ניצולים מהם

וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן וגו' (מ, ג): [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רלח:)] רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, גֵּלָךְ בַּשָּׂדֶה הַזֶּה, שֶׁהוּא דֶּרֶךְ יוֹתֵר יִשְׁרָה. הֲלָכּוּ. עַד שֶׁהָלְכּוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוּב (משלי לא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלָג כִּי כָל בֵּיתָהּ לִבֵּשׁ שָׁנִים. פֶּסוּק זֶה רַבִּי חִזְקִיָּה חִבְּרִנּוּ בְּאֵר בּוֹ, שָׁאֵמַר, דִּין הָרָשָׁעִים בְּגִיהֵנָם שָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ, חֲצִי מֵהֶם בַּחֲמָה וְחֲצִי מֵהֶם בַּשָּׁלֵג. בַּשָּׂדֶה שֶׁנִּכְנָסִים לָאֵשׁ, הֵם אוֹמְרִים: זֶהוּ וְדָאִי גִיְהֵנָם. נִכְנָסִים לַשָּׁלֵג, אוֹמְרִים: זֶה חֲרִיפּוֹת הַחֲרָף [הקד] שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִתְחִילִים וְאוֹמְרִים: זֶה, וְאַחַר כֵּן אוֹמְרִים: וַי. וְדָוִד אָמַר, (תהלים מ) 'וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שְׁאוֹן מְטִיט הַיָּנּוּן וַיָּקֶם' וגו'. מִמָּקוֹם שְׁאוֹמְרִים זֶה, וְאַחַר כֵּן וַי. וְהִכֵּן נִתְקַנּוּת נַפְשָׁם? בַּשָּׁלֵג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים סח) בִּפְרֹשׁ

בַּיהוָה יְהוָה: ה' אֲשֶׁרִי הַנֶּכֶד אֲשֶׁר שָׁם יְהוָה יְהוָה
 מִבְּטַחוֹ וְלֹא פָנָה אֶל רַחֲבִים וְשָׁמִי כֹזֵב: ו רַבּוֹת עֲשִׂיתָ
 אֵתָהּ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי תְהִימָה וְעֵלְיָהּ נִפְלְאוֹתֶיהָ וּמִחֲשָׁבוֹתֶיהָ
 אֵלֵינוּ אֵין עֶרְךָ אֵלֶיךָ אֵמִידָה וְאִדְּבָרָה עֲצָמוֹ מִסְפָּר:
 ו יִבַּח וּמִנְחָה לֹא חָפְצָתָ אוֹנִים פָּרִיתָ לִי עוֹלָה וְחִטָּאָה
 לֹא שָׁאַלְתָּ: ח אֲזִי אִמְרָתִי הִנֵּה בָאתִי בְּמִגְלַת סֵפֶר
 כְּתוּב עָלַי: ט לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹהֵי תְהִימָה וְעֵלְיָהּ חָפְצָתִי
 וְתוֹרָתְךָ בְּתוֹךְ מַעֵי: י בִּשְׁרָתִי צֶדֶק בִּקְהָל רַב הִנֵּה
 שִׁפְתִּי לֹא אֵכֹלָא יְהוָה יְהוָה אֵתָהּ יִדְעָתָ: יא צִדְקָתְךָ
 לֹא בִסִּיתִי בְּתוֹךְ לִבִּי אִמּוֹנָתְךָ וְתִשׁוּעָתְךָ אִמְרָתִי לֹא
 בַּחֲדָתִי חֲסִדְךָ וְאַמִּתְּךָ לְקָהָל רַב: יב אֵתָהּ יְהוָה יְהוָה
 לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חֲסִדְךָ וְאַמִּתְךָ תִּמִּיד יִצְרוּנִי:
 יג כִּי אֶפְפוּ עָלַי רָעוֹת עַד אֵין מִסְפָּר הִשְׁיִגוּנִי עֲוֹנָתִי וְלֹא
 יִכְלָתִי לִרְאוֹת עֲצָמוֹ מִשְׁעָרוֹת רֹאשִׁי וְלִבִּי עֲזָבוּנִי:
 יד רָצָה יְהוָה יְהוָה לְהַצִּילֵנִי יְהוָה יְהוָה לְעֹזְרָתִי
 חוֹשָׁה: טו יִבְשׁוּ וְיִחַפְּרוּ יַחַד מִבְּקָשִׁי נַפְשִׁי לְסִפּוֹתָהּ

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ————— ❦

שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן. יְכוֹל אַף יִשְׂרָאֵל כֵּן? תִּלְמוּד
 לוֹמַר, לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלַג. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁכָּל בֵּיתָה
 לְבַשׁ שָׁנִים. אֵל תִּקְרִי שָׁנִים אֲלֵא שָׁנִים, כְּמוֹ מִלָּה וּפְרִיעָה,
 צִיצִית וּתְפִלִּין, מְזוּזָה וְגַר תְּנַכָּה וְכוּ'.

יִפְגְּנוּ אַחֲרָיו וַיִּכְלְמוּ חֲפָצֵי רָעָתִי: מִי יִשְׁמָנוּ עַל עֵקֶב
 בְּשָׂתֶם הָאֲמָרִים לִי הָאֵת הָאֵת: יִי יִשְׁשִׁנוּ וַיִּשְׁמָחוּ בְּךָ כָּל
 מְבַקְשֶׁיךָ יֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדֵּל יְהוָה: אֲהַבִּי
 תְּשׁוּעָתְךָ: יְיָ וְאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֲדָנִי יִחְשָׁב לִי עֲזָרְתִּי
 וּמִפְּלִטֵי אֶתֶּה אֱלֹהֵי ^{הַתְּהוֹמָה בְּעַל הַיָּמִים} אֵל תֹּאחֲרֵי:

— זוהר תהלים —

בזמן שישראל אין נמצאים בארץ הקדושה אסור לו לאדם
 לשמוח ולהראות חדוה

יִשְׁשִׁנוּ וַיִּשְׁמָחוּ בְּךָ כָּל מְבַקְשֶׁיךָ וְגו' (מ, יז): [זוהר ח"ג (דף קיח.)
 זוהר תורה] רבי אלעזר פתח (שיע' 10) שמחו את
 ירושלם וגילו בה כל אהביה וגו', שמחו את ירושלים, לפי
 ששמחה לא נמצאת אלא בזמן שישראל ישבו בארץ
 הקדושה, כי שם היתה הזדוגות האש"ה עם בעל"ה, ובכך
 זהו שמחת הכל, חדות העליונים והתחתונים, בזמן שישראל
 אין נמצאים בארץ הקדושה אסור לו לאדם לשמוח ולהראות
 חדוה, שכתוב שמחו את ירושלם וגילו בה וגו', וגילו בה
 דוקא, בזמן שירושלם בחדוה צריך האדם לשמוח, רבי
 אלעזר לטעמו שאמר שמחו את ירושלם זהו שכתוב עבדו
 את ה' בשמחה.

מא א לְמַנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל
דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְחִנּוּאֵיהֶּ: ג יְחִנּוּאֵיהֶּ

— שִׁימוּשׁ תהלים —

אם בטלו אותך מאומנותך

אשרי משכיל אל דל וגו' (מא, א): [שימוש תהלים החדש לפרק מא]. אם רוצים לפוטרו מעבודתו, יקרא כל יום פרקים מא, מב, מג, ולא יוכלו לו. ויש אומרים שיקרא ג' פרקים אלו ג' פעמים ביום ובדוק ומנוסה. [לפרנסה ילמד כל יום פסוק: "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך" (בראשית מט, כ): י' פעמים בבוקר, ובערב קודם השקיעה].

— זוהר תהלים —

בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה' - לְרַפֵּא אֶת הָאָדָם מִחֲטָאוֹ לִפְנֵי שְׁמוֹת
אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה' (מא, ב): [הקדמת
99 חזוהר (דף יד):] בְּיוֹם רַע הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת, מֵה זֶה
בְּיוֹם רָעָה הַיּוֹם שְׁשׁוּלְטַת הָרָעָה הִיא לְקַחַת אֶת נִשְׁמָתוֹ.
אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל - זֶהוּ שְׁכִיב מְרַע לְרַפְּאוֹ מִחֲטָאוֹ אֲצֵל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. דָּבָר אַחֵר - זֶה הַיּוֹם שֶׁהַדִּין שׁוֹרֵה עַל
הָעוֹלָם, נִצּוֹל מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. הַיּוֹם
שֶׁנִּמְסַר הַדִּין לְאוֹתָהּ רָעָה לְשֵׁלֵט עַל הָעוֹלָם.

אין לך בעולם שהוא שבור לב כמו העני / כְּשֶׁהָאָדָם חוֹלָה
מֵה קוֹרָה סְבִיבּוֹ

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל וגו' (מא, ב): [זוהר שמות פ' המן (דף ט"א).]
וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן
הַשָּׁמַיִם. רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

דל ביום רעה ימלטהו ה'. פסוק זה פירושו, בשעה שאדם שוכב בבית חליו, הרי נתפס בבית הסהר של המלך - ראשו בקולר, רגליו באזיקים (בדפוס), כמה חילות שומרים אותו מצד זה ומצד זה, כל איבריו בדחק נלחמים אלה באלה, האכל העבר ממנו.

אדם נכנס אצלו ומלמד אותו להנצל מהדין באותו הזמן ממנים עליו אפוטרופוס ללמד עליו זכות לפני המלך, שכתוב אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה. באותה שעה אשרי חלקו של האיש שנכנס אליו ומלמד אותו דרך להנצל מן הדין. זהו שכתוב אשרי משכיל אל דל.

מלמודהו שישוב בתשובה

ואיך יכול להציל אותו? ללמדו דרך החיים לשוב לפני אדונו, אז נעשה אפוטרופוס עליו למעלה. ומה שכרו? ביום רעה ימלטהו ה'. דבר אחר אשרי משכיל אל דל - כמה חזק השכר של העני לפני הקדוש ברוך הוא.

האביונים קרובים יותר למלך.

אמר רבי חייא, תמהתי על הפסוק הזה שכתוב (שם ט) כי שמע אל אביונים ה', וכי אל אביונים שומע ולא לאחר? אמר רבי שמעון, משום שהם קרובים יותר למלך, שכתוב (שם נא) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה, ואין לך בעולם שהוא שבור לב כמו העני. עוד, אמר רבי שמעון, בא ראה, כל אותם בני העולם נראים לפני הקדוש ברוך

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

הוא בגוף ונפש, והעני לא נראה אלא בנפש לבדה, והקדוש ברוך הוא קרוב לנפש יותר מלגוף.

רבי ייסא השיב נפשו של העני.

עני אחד היה בשכנותו של רבי ייסא, ולא היה מי שישגיח בו, והוא היה מתביש ולא הפציר בבני אדם. יום אחד נחלש, נכנס עליו רבי ייסא. שמע קול אחד שאומר: צדק צדק, הרי נפש פורחת אלי ולא הגיעו ימיו! אוי לבני עירו שלא נמצא בהם שישביב נפשו אליו! קם רבי ייסא ושפך בפיו מים של גרוגרות עם מדה של יין רקוח. בקעה זעה בפניו, ושב רוחו אליו.

ה' רצה לזכות את ר' ייסא

לאחר בא ושאל אותו. אמר: חייך רבי, נפשי יצאה ממני והביאו אותה לפני כסא המלך, ורצתה להשאר שם, אלא שרצה הקדוש ברוך הוא לזכות אותך, והכריזו עליך: עתיד הוא רבי ייסא להעלות רוחו ולהתקשר בחדר אחד קדוש שעתידיים החברים לעורר בארץ. והרי תקנו שלשה כסאות שעומדים לך ולחברך. מאותו היום היו משגיחים בו בני עירו.

ר' יצחק נתן חצי מעה

עוד, עני אחד אחר עבר לפני רבי יצחק, והיה בידו חצי מעה כסף. אמר לרבי יצחק: השלם לי ולבני ולבנותי את נפשותינו. אמר לו: ואיך אשלים לנפשותיכם, שהרי לא

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

נמצא אצלי כי אם חצי מעה? אמר לו: בזה אני אשלים בחצי מעה שיש אצלי. הוציאה ונתן לו.

צדקה תציל ממות

הראו לו בחלומו, שהיה עובר על שפת הים הגדול ורצו לזרק אותו לתוכו, ראה את רבי שמעון שהושיט ידו כנגדו, ובא אותו עני והוציאו, ונתנו בידי רבי שמעון ונצל. כשהתעורר, נפל בפיו פסוק זה, (תהלים מא) אשרי משפיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'.

ל"ב שלישים כנגד ל"ב נתיבות

אשרי משפיל אל דל וגו' (מא, ב): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רל"ג.)] ושמנה ועשרים באמה, הוא ארץ של אמה אחת, והרחב ארבע באותה אמה. נמצא אמה אחת שהיא שלשים ושנים שלישים. כמו שנאמר (ישעיה מ) וכל בשלש עפר הארץ, והם שלשים ושנים, כנגד שלשים ושנים שבילים שיוצאים מלמעלה.

שבע הוא סוד עליון בכל.

ובאשר נעשית מדת הארץ במדידה הזו, היא ארבעה צדדים אותו הארץ. וכל צד שבע אמות, שלכן עולות אותן שבע אמות לארבעה צדדים בסוד של שבע, (ומתחומים) שהם עשרים ושמונה שהם בארץ, משום ששבע הוא סוד עליון בכל. וכל אותם שלשים ושנים שבילים כלולים בשבע, בסוד השם הקדוש. ואם תאמר, הרי כתוב מדה אחת לכל היריעת -

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

וְדַאי שְׁזוּ מִדָּה אַחַת, אִף עַל גַּב שְׁהִתְפַּשְׁטָה אִמָּה אַחַר אִמָּה,
וְזֶה אַחֵר זֶה, וְהַכֹּל בְּסוּד (מסוד) הַמָּאֹר הָעֲלִיּוֹן זֶה בָּא, לְהִיּוֹת
מַעֲלָה וּמִטָּה מִדָּה אַחַת.

חֲשִׁבֹנוֹת קְדוּשִׁים ל"ב ול"ד

וְזוּהִי הַמִּדָּה שֶׁהִיא בְּקִדְשָׁה יִתְרָה, מְשׁוּם שֵׁשׁ מִדָּה אַחֶרֶת
שֶׁהִיא לְכִסּוֹת עַל זוֹ שֶׁהִיא בְּפָנִים. שֶׁהִרִי בְּמִדָּה אַחֶרֶת
שֶׁמִּכְסָּה עַל זֶה עוֹלָה בְּחִשְׁבּוֹן לְחִשְׁבּוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, וּבְפָנִים
לְחִשְׁבּוֹן שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם, (שֶׁהִיא לְכִסּוֹת עַל זֶה שֶׁהִיא לְבָפְנִים וְעוֹלָה
בְּחִשְׁבּוֹן, בְּחִשְׁבּוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, וּלְבַחוּץ לְחִשְׁבּוֹן שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם) וְזֶהוּ סוּד
שֶׁמִּכְסָּה זֶה עַל זֶה, שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם לְבָפְנִים – שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע
(שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם הוּא עוֹמֵד בְּפָנִים, שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע הוּא עוֹמֵד) בְּחוּץ. מְשׁוּם
שֶׁהִרִי מִדָּה רִאשׁוֹנָה, שֶׁהִיא קְדוּשָׁה בְּגוֹנִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם שֵׁשׁ
מְשֻׁזָּר וְתִכְלֶת וָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, אֵלּוּ גּוֹנִים קְדוּשִׁים, וְכָל
חֲשִׁבּוֹנוֹ עוֹלָה לְחִשְׁבּוֹן שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם. וּמִדָּה שְׁנִיָּה, שֶׁהִיא
לְחוּץ לְכִסּוֹת עַל זֶה, עוֹלָה לְחִשְׁבּוֹן שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע, וְזֶהוּ סוּד
הַכְּתוּב (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ ה' .
בְּיוֹם רָעָה מִמֶּשׁ יִמְלִטְהוּ ה' .

מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל עִם חוֹלָה שִׁיסְתַּכֵּל בְּמַעֲשָׂיו וַיֵּשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה
לְפָנֵי הַקָּב"ה הוּא גוֹרֵם לוֹ לְהִנָּצֵל וּלְהִשָּׁיב לוֹ אֶת רוּחוֹ

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל וְגו' (מא, ב:) [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף ר"ג:)]
יְהִירָא"ל עוֹמֵד לְצַד מַעֲרָב, וְזֶה עוֹמֵד לְהִשְׁגִּיחַ עַל כָּל
אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּמִכְנִיסִים בְּנֵיהֶם לְלִמּוּד תּוֹרָה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לְבֵית הָרֶב, וּלְכָל אוֹתָם שְׁמִסְתְּכָלִים עַל חוּלָה כְּשֶׁהוּא בְּבֵית
חָלִיו, וּמִשְׁגִּיחִים עָלָיו וּמוֹדִיעִים לוֹ שִׁיתְבוֹנָן בַּחֲטָאֵיו
וּבְמַעֲשָׂיו וַיָּשׁוּב מֵהֶם לְרִבּוֹנוֹ. מִשּׁוּם שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל עִם
אוֹתוֹ חוּלָה, שִׁיסְתַּכֵּל בְּמַעֲשָׂיו וַיָּשׁוּב בְּתִשּׁוּבָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הוּא גּוֹרֵם לוֹ לְהִנָּצֵל וּלְהִשָּׁיֵב לוֹ אֶת רוּחוֹ. וְעַל זֶה
כְּתוּב, (תהלים מא) אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'.
מִה זֶה בְּיוֹם רָעָה? בְּיוֹם רַע הִיָּה צָרִיד לְהִיּוֹת! אֲלֹא בְּיוֹם רָעָה
— בְּיוֹם שֶׁשׁוּלֶטֶת אוֹתָהּ הָרָעָה לְקַחַת אֶת נִשְׁמָתוֹ. אֲשָׁרֵי
מִשְׁכִּיל אֵל דָּל — זֶהוּ חוּלָה, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, (שמואל ב יג) מִדּוּעַ
אַתָּה כֹּכָה דָּל בֶּן הַמֶּלֶךְ. וּמִשּׁוּם כֵּן, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'.
וְאֵלּוּ (אוֹתָם שִׁמְסַכְלִים) שֶׁהֵם מִסְתַּכְלִים בְּאוֹתוֹ חוּלָה לְהִשָּׁיֵבוֹ
מִחֲטָאֵיו אֲצֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. בְּהִיכֵל הַזֶּה
עוֹמֵד עָלָיו לְהִשְׁגִּיחַ. וּבְיוֹם שֶׁשׁוּרָה הַדִּין עַל הָעוֹלָם, יִנָּצֵל
מִמֶּנּוּ, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. הַיּוֹם שֶׁנִּמְסַר הַדִּין
לְאוֹתָהּ רָעָה לְשֹׁלֵט בּוֹ (עַל הָעוֹלָם), וְכָל אֵלּוּ עוֹמְדִים לְהִשְׁגִּיחַ,
וְלִכֵּן נִקְרְאוּ חֲרָפִים.

ה' מִשְׁגִּיחַ וּמוֹצִיץ מִן הַחֲרָפִים וְחָס עַל כָּלֶם

בְּיוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּשֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד בְּדִין עַל
הָעוֹלָם וְאוֹתוֹ צַד הָרַע בָּא לְהִשְׁטִין, אָז מִתְפַּנְסִים כָּל
אֵלֶּה וְעוֹמְדִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאָז מִתְעַטְרִים כָּלֶם
וְעוֹמְדִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּאוֹתוֹ זְמַן מִה כְּתוּב? (שיר
השירים ב) מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים. מִצִּיץ, כְּמִי
שֶׁמִּשְׁגִּיחַ מִמְּקוֹם דָּק, שְׂרוּאָה וְלֹא רוּאָה כָּל מִה שֶׁצָּרִיד. וְאַחַר

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

כך, משגיח מן החלונות, מקום של השגחה יתרה, שפוחת פתחים לרחם על הכל. וכשהקדוש ברוך הוא משגיח על העולם, מסתכל בחלונות הללו ובחרכים הללו, וחס על הכל.

"קול דודי הנה זה בא"

ואז, כשישראל תוקעים באותו שופר ומתעורר למעלה אותו הקול שיוצא מן השופר, כלול מאש ומים ורוח, ונעשה מהכל אותו הקול, כדי לעורר קול עליון, שיוצא מתוך אותו השופר, שהוא כמו זה, כלול באש ומים ורוח, אז יוצא כרוז ומכריז בכל הרקיעים ואומר: קול דודי הנה זה בא וגו' משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים.

אשריהם ישראל שהולכים בדרך ה'.

אֲשֶׁרִי מִשְׁבִּיל אֱלֹהֵי דָד וְגו' (בא, ב): [זוהר שמות פרשת פקודי דף (רנ"א).]
ואז כלם יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא חס על ישראל, ואומרים: אשריהם ישראל שיש להם עצה בארץ כדי לעורר רחמים מלמעלה. ואז כתוב, (תהלים פט) **אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה. יוֹדְעֵי תְרוּעָה וְדָאִי. יוֹדְעֵי תְרוּעָה, שְׁמִשְׁבָּרִים אֶת הַתְּרוּעָה הַזֶּה, שֶׁהִיא דִּין הַקָּשָׁה שֶׁהִכּוּ נְדוּנִים בּוֹ. אֲשֶׁרִי יִשְׂרָאֵל בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וּבַעֲוֹלָם הַבָּא, מְשׁוּם שֶׁהֵם יוֹדְעִים אֶת דַּרְכֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְיוֹדְעִים לָלֶכֶת בְּדַרְכָּיו וְלִיָּחַד יַחַד כְּרֵאוֹי.**

בית בנסת צריך שיהא בו חלונות.

החלונות הללו והחרכים הללו, כלם עומדים לאחז את כל

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

התפלות שְׁעוֹלוֹת מִלְמָטָה לְמַעַלָּה וּלְהַשְׁגִּיחַ בָּהֶן, לְהַכְנִיֵס לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל כֵּן, כָּל בֵּית כְּנֶסֶת שָׁאִין בּו חֲלוֹנוֹת, אֵינוֹ מְקוֹם לְהַתְפַּלֵּל בּו כְּרָאוּי.

עֲנִין י"ב חֲלוֹנוֹת

שֶׁהָרִי בֵּית הַכְּנֶסֶת לְמָטָה כְּנָגַד בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁלִמְעָלָה. בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁלִמְעָלָה שֵׁישׁ בּו חֲלוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁאַמְרָנוּ – כִּף גַּם לְמָטָה. לְמַעַלָּה הַגְדוּלָּה יֵשׁ בָּהּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲלוֹנוֹת – כִּף גַּם לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַתַּחְתּוֹן. וְהַכֹּל עוֹמְדִים זֶה כְּנָגַד זֶה, מְשׁוּם שֶׁהָעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים אִלּוּ בְּגוֹן שֶׁל אֱלֹהִים, וּכְבוֹד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה בְּכָל יוֹם בְּיוֹם רָעָה יְמַלְטָהּ ה'.

כְּשֶׁשׁוּלֵט אוֹתוֹ הַצָּד הָרָע – יְמַלְטָהּ ה'.

אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל הַיּוֹדֵעַ גְּנָזֵי רְבוּנוֹ.

כְּמוֹ כֵּן, הַמְּמַנֶּה הַזֶּה יְהִי־אֵל עוֹמֵד עַל כָּל אוֹתָם שֶׁחֲסִים עַל עֲנִיִּים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲשֶׁרִי מְשַׁכִּיל אֶל דָּל, וּבִשְׁבִיל זֶה הַכֹּל עוֹמֵד בְּהִיכָל הַזֶּה, וְהַהִיכָל הַזֶּה נִכְלָל בְּהִיכָל אַחֵר רְבִיעִי, שֶׁשֵּׁם הֵם הַגְּזוֹרוֹת וְהַדִּינִים לְכָל. אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל מִי שִׂיּוּדֵעַ אֶת גְּנָזֵי רְבוּנוֹ, לִיְחַדּוֹ וּלְקַדְּשׁ אֶת שֵׁם רְבוּנוֹ תָּמִיד, לְזִכּוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

כָּל אִישׁ שֶׁהוּא דָל וְחוּטָא לִפְנֵי הַקֶּבֶ"ה לֹא מוֹחֲשִׁיב לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲטָא

אֲשֶׁרִי מְשַׁכִּיל אֶל דָּל וְגו' (מא, ב): [זוהר חדש פ' אחרי (דף ט.ו.)] דְּבָר אַחֵר, אֲשֶׁרִי מְשַׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יְמַלְטָהּ ה',

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

(ישעיה כז) או יחזק במעזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. בא וראה, דל נקרא אדם שאין לו משלו כלום, ולא שואל פרוטה משום אדם, והוא נסתר, שלא מגלה דחקו לשום אדם. ובשעת דחקו, הוא יעשה מריבה כלפי מעלה, ואומר: יותר רשע אני מכל שאר האנשים של העולם. לאיש אחד עשר רב, ביתו מלא מזהב, מכסף, ולי אין שום פרוטה בעולם, ואין לי לחם לאכל ובגד ללבש. עד שיחטא לפני הקדוש ברוך הוא. וכל איש שיחזק במעזו ויתן לו צדקה, יעשה שלום לי, שלום לי, שלום יעשה לי.

מי שטוב לו יהיה רשע!

ובא ראה, כל איש שהוא דל וחוטא לפני הקדוש ברוך הוא, לא מחשיב לו הקדוש ברוך הוא חטא, משום שאינו בדעתו. ומנין לנו? מאיוב. בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לשטן (איוב א) מאין תבא כו', (איוב ב) השמת לבך אל עבדי איוב, אמר לו השטן לקדוש ברוך הוא: יש אדם בעולם שנותן לו אדונו כסף וזהב ומרגליות וכנים וכל טוב העולם, ויהיה רע?

השטן מכה את איוב

אמר לו: הנה כל אשר לו בידך, רק אליו אל תשלח ידך. נתן אותו בידו, והרג את בניו, ולא נשאר בידו כלום. אחר כך חזר ואמר: (שם) וגע אל עצמו ואל בשרו. עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא: (שם) הנו בידך אף את נפשו שמו.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

יצא איוב מדעתו

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יֵצֵא אִיּוֹב מִדַּעְתּוֹ, וְאָמַר כֵּן: (שם י) הַטּוֹב לִי כִי תַעֲשֶׂק?! הַטּוֹב זֶה הָעֵשֶׂק שֶׁתַּעֲשֶׂה לִּי? אָבִי וְאִמִּי עָשׂוּ הַגּוֹף, וְאַתָּה הִתְחַבְּרַת עִמָּהֶם בְּשִׁתְּפוֹת, וְנִתַּת בִּי נֶפֶשׁ וְנִשְׁמָה. הַנֶּפֶשׁ הִיא שְׁלִי, אֲמַרְתָּ אֵךְ אֶת נֶפְשׁוֹ שָׁמַר, וְהַגּוֹף שָׁעָשׂוּ לִי אָבִי וְאִמִּי, אֲמַרְתָּ עֲשֵׂה בּוֹ כָּל מַה שֶׁתִּרְצֶה – וְכִי הוּא טוֹב זֶה הָעֵשֶׂק שֶׁתַּעֲשֶׂה לִּי?!

הַמִּשְׁאִיר בַּעוֹלָם בֶּן לוֹמֵד תּוֹרָה יִנָּצַל לְמַעַלָּה

דִּבֶּר אַחֵר, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל דָּל. מַה זֶה דָּל? אָדָם שִׁימוֹת בְּלֹא בָנִים. יֵצֵאָה נִשְׁמָתוֹ מִמֶּנּוּ, בְּשַׁעַת פְּטִירָתוֹ מִן הָעוֹלָם רָאָה מַה אָמַר עָלָיו הַפְּסוֹק – (משלי יא) יָד לֵיד לֹא יִנָּקֶה רָע. וְאִם נִשְׁאָר לוֹ בֶּן בַּעוֹלָם, אִם יִחְזִיק בּוֹ אֶחָד וְיִלְמְדֵנּוּ תּוֹרָה – יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם לִי, וּבַיּוֹם רָעָה יִמְלִטֶהוּ ה'.

בְּהָרֵי אֶרֶץ מְקוֹם גִּיהֵנִם

וּבֹא רָאָה, אִם אֶחָד הֵלֵךְ לְבֵין הָרֵי אֶרֶץ, הוּא וּשְׁנַיִם עִמּוֹ, וְרָאָה גְמוֹת וּבִקְעִים שֶׁל אֵשׁ, וְעָשָׂן יוֹצֵא מֵהַגְּמוֹת, וְשָׁמַע אִישׁ אֶחָד שְׂאוֹמֵר וַיִּ! וַיִּ! – אָמַר, וְדָאִי מְקוֹם אֶחָד מִמְּקוֹמוֹת הַגִּיהֵנִם כָּאֵן.

הַקּוֹצִים שׁוֹרְפִים רִשָּׁע

נִרְדָּם וְרָאָה בַּחֲלוּמֵם אִישׁ אֶחָד, וְגָדִישׁ זֶה שֶׁל קוֹצִים עַל כִּתְפֵּיו, וּשְׁנֵי מְמַנִּים מֵהַגִּיהֵנִם מְכַנִּיסִים אֵשׁ תַּחַת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הַגָּדִישׁ שֶׁל הַקּוֹצִים, וְנִשְׂרָף, וְהָיָה צוּעֵק. וְהָיוּ אוֹמְרִים לוֹ שְׁנֵי מְלָאכִים קְדוֹשִׁים, שְׁלוּחִים מִהַשּׁוֹפֵט שֶׁל מַעֲלָה שָׁדָן אוֹתוֹ: אַתָּה עֲזַבְתָּ אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֶת מְלָאכָיו, שֶׁהָיוּ שׁוֹמְרִים אוֹתָךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאַתָּה עָשִׂיתָ הַרְצוֹן שֶׁל הַקּוֹצִים, שֶׁהֵם הַרְשָׁעִים, שֶׁהֵם מַצְדּוֹ שֶׁל סַמְא"ל וְנִחַשׁ - הַקּוֹצִים יִשְׂרְפוּ אוֹתָךְ.

הָאֵם הַשְּׂאֲרֵת בֶּן בְּעוֹלָם?

אָמַר לוֹ אוֹתוֹ יְהוּדֵי לְאוֹתוֹ הַרְשָׁע שֶׁל הַגִּיּוֹנִם: מִי אַתָּה? אָמַר: יְהוּדֵי רָשָׁע אָנִי, וְהַמְּנִים שֶׁל הַגִּיּוֹנִם לֹא מַזְכִּירִים אֶת שְׁמִי, וְשִׁלַּשׁ פְּעָמִים דְּנִים אוֹתִי בַּיּוֹם, וּפְעָמִים בְּלִילָה. אָמַר לוֹ: אֵת שֵׁם מְקוֹמְךָ יִדְעָתָּ? אָמַר לוֹ: הַגִּלְלִי הָעֵלְיוֹן. - וְהַשְּׂאֲרֵת בֶּן בְּעוֹלָם?

הַשְּׂאִיר בֶּן

אָמַר, תִּינוּק הַשְּׂאֲרֵתִי, וְאֲנִי הָיִיתִי קָצָב, וּמִהֲרָעוֹת הָרַבּוֹת שֶׁעָשִׂיתִי בְּרָאשׁוֹנָה הָיוּ דְּנִים אוֹתִי מִפִּי, וּמִרְגְּלֵי וּמִיָּדַי. וְהַמְּלָאָךְ שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל הַקְּבָרוֹת אוֹמֵר לִי בְּשָׁעָה שְׁדָּנִים אוֹתִי: אוֹי לְמִי שֶׁנִּשְׁבַּע לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה, וְנִשְׁבַּע עַל שְׁקָר! אוֹי לְקַרְקַפֶּת שֶׁלֹּא הִנִּיחָה תְּפִלִּין מֵעוֹלָם! וְאוֹי לְיָדַיִם שֶׁשָּׂמְשׁוּ בַּהֲבִלֵי הָעוֹלָם! וְאוֹי לְרַגְלַיִם שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים בַּהֲבִלֵי הָעוֹלָם!

הַנְּשֻׁמָּה מְעִידָה בְּשַׁעַת מוֹתָתָהּ

בְּשָׁעָה שֶׁהָיוּ מְלָקִים אוֹתִי מַכּוֹת מְרֻדּוֹת, אֲמַרְתִּי כָּל מָה שֶׁעָשִׂיתִי. וּבָאָה נִשְׁמָתִי, וְהַמְּלָאָךְ שֶׁהָיָה מְמַנֶּה עַל

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

נִשְׁמָתִי, וְנִתְּנָה כְּתָב אֶחָד מִכָּל מָה שֶׁעָשִׂיתִי. וְנִשְׁמָתִי עֲשֶׂתָה
עֲדוֹת עִם הַמְּלָאךְ, וְאָמְרוּ: (דברים יז) עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים אוֹ
שְׁלֹשָׁה עֲדִים יוֹמַת הַמֶּת. וְעַל זֶה (מִיכָה ז) מִשְׁכַּבְתָּ חִיקָךְ שֹׁמֵר
פֶּתְחֵי פִיךָ. וּמִי הוּא? זֶה הַנֶּשְׁמָה, שֶׁהִיא מְעִידָה עַל אָדָם
בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ.

הַלֵּךְ לַחֲפֹשׂ אֶת הַבֵּן הַהוּא

הַתְּעוֹרָר מִשְׁנָתוֹ אוֹתוֹ אִישׁ, הַלֵּךְ לְגָלִיל הָעֲלִיוֹן, וְאָמַר
לְאִישׁ אֶחָד: רְאִיתָ תִּינוּק שֶׁהוּא בֶּן שָׁל קֶצֶב, שְׁמַת
בְּזִמָּן פְּלוֹנִי? אָמַר לוֹ: הַתִּינוּק הַזֶּה שֶׁאַתָּה שׂוֹאֵל עָלָיו, הוּא
הוֹלֵךְ לְבֵית הַמְּטַבָּחִים, וְהוּא רָשָׁע כָּמוֹ אָבִיו. כֵּן וְכֵן יִהְיֶה
לוֹ, וְלֵאבִיו, וְלִמְיֻנָּתָה שֶׁהִינִיקָה אוֹתוֹ. הַלֵּךְ לְבֵית מִדְּרָשׁ אֶחָד,
שִׁמְעַת תִּינוּק שֶׁהִיא אוֹמֵר, (מְשִׁלִּי ב) אִם תִּבְקֶשְׁנָה כִּכְסֶּף וְגו'.

חֲנֹךְ אֶת הַבֵּן עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה רַבִּי

הַלֵּךְ לְבֵית הַמְּטַבָּחִים, וְרֹאֶה תִינוּק שֶׁהִיא מְשַׁחֵק עִם הַנְּעָרִים
בְּבֵית הַמְּטַבָּחִים. אָמַר לוֹ: בְּנִי, לֵךְ עִמִּי. וְהַלֵּךְ עִמּוֹ,
וְהַלְבִּישׁ אוֹתוֹ, וְנָתַן אוֹתוֹ לְרַב אֶחָד שֶׁהִיא מְלַמֵּד אוֹתוֹ תּוֹרָה,
עַד שֶׁגָּדַל הַתִּינוּק וְקָרָא. וְעָשָׂה אוֹתוֹ שִׂיאֲמַר הַפְּטָרָה בְּבֵית
הַכְּנֶסֶת, וְעָשָׂה אוֹתוֹ שִׁיתְּפַלֵּל. עַד שֶׁקָּרָא וְשָׁנָה וְהִתְחַכֵּם יוֹתֵר,
עַד שֶׁקָּרָאוּ לוֹ רַבִּי.

בְּשַׁעַת שֶׁעָבַר לְתַפְלָה וְאָמַר קָדִישׁ קָרְעוּ לִי גִזְרֵי הַדִּין מִכָּל וְכָל.
וּבְשַׁעַת שֶׁהִתְחַכֵּם נָתַנוּ לִי חֶלֶק בְּגוֹן עֲדוֹן
אוֹתוֹ הָאִישׁ הַמֶּת שֶׁהוּא אָבִי הַיָּלֵד, שֶׁהָיוּ דְּנִים אוֹתוֹ, בָּא

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בְּחִלּוֹם לְחֻכָּם זֶה וְאָמַר לוֹ: רַבִּי, כְּמוֹ שֶׁנִּחְמַתְּ אוֹתִי, יִנָּחַם אוֹתָךְ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּשַׁעָה שֶׁאָמַר בְּנֵי הַהִפְטָרָה בִּקְהֵל, הִפְקִיעוּ אוֹתִי מִן הַדִּין. בְּשַׁעָה שֶׁעָבַר לְתַפְלָה וְאָמַר קְדִישׁ, קָרְעוּ לִי גִזֵּר הַדִּין מִכָּל וְכָל. וּבְשַׁעָה שֶׁהִתְחַכַּם, נִתְּנוּ לִי חֵלֶק בְּגֵן עֵדֶן, וְזֶהוּ הַחֵלֶק שֶׁאוֹמְרִים חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֵלֶק שֶׁיֵּשׁ לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצָמוֹ, וְהַכְּנִסוּ אוֹתִי עִם הַצַּדִּיקִים לִישִׁיבָה שְׁלֵהֶם.

בְּזִכְרוֹתָךְ זִכִּיתִי בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה

וּבְשַׁעָה שֶׁהִתְחַכַּם יוֹתֵר, וְקָרְאוּ לוֹ רַבִּי, עֲטָרוּ אוֹתִי בְּכֶתֶר שֶׁהַצַּדִּיקִים מַתְּעִטְרִים בוֹ, וְנִתְּנוּ לִי אֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה מֵאוֹתוֹ תַּעֲנוּג שֶׁנֶּהֱנִים מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה. וְזֶהוּ שֶׁאוֹמְרִים, צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעֲטֹרוֹתֵיהֶם בְּרָאשֵׁיהֶם וְנֶהֱנִים מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה. וְכָל אִישׁ שֶׁנֶּהֱנֶה מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה, כָּאֵלּוּ אָכַל וְשָׁתָה. וּבִשְׂבִילָךְ, רַבִּי, זִכִּיתִי לְכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ, שֶׁבִּשְׂבִיל זֶה יֵשׁ לָךְ חֵלֶק יוֹתֵר עֲלִיוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְאֲשֶׁרִי מִי שִׁיזְכָּה שִׁישְׂאִיר בֶּן בְּעוֹלָם.

הַמְּחִזִּיק בִּידּוֹ שֶׁל עֲנִי וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה כְּבִיכּוֹל עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל וְגו' (מא, ב) : [זוהר חזש (דף צב:)] אָמַר רַבִּי, כְּתוּב (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל וְגו'. מֵהוּ דָּל? אִישׁ נִסְתָּר. וַיֹּאמֶר מֵה תֵּתֵן לִי, וְכִי יוֹתֵר רָשָׁע אֲנִי מִכָּל

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

הָאָדָם שְׁבָעוּלָם? וַיַּעֲשֶׂה מְרִיבָה עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֲשֶׁרִי
מִי שְׁמִשְׁכִּיל לוֹ, שְׁכָתוֹב (ישעיה כז) או יַחֲזֹק בְּמַעֲזֵי יַעֲשֶׂה
שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי. שְׁאָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי, מָה שְׁאָמַר או
יַחֲזֹק בְּמַעֲזֵי וְגו', וְכִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בֶּעַל הַשְּׁלוֹם,
עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוּמָיו, צָרִיךְ לְמִי שֶׁיַּעֲשֶׂה לוֹ שְׁלוֹם? וְהֲלֹא
הַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ!

אין דנים את האדם לפי צערו.

אַף־הֵנִי, בְּשַׁעַה שְׁרוּאָה אֶת עַצְמוֹ בְּדַחֲקָה, הוּא עוֹשֶׂה
מְרִיבָה כְּלָפִי מַעֲלָה. וְהַמַּחֲזִיק בִּידוֹ שֶׁל עֲנִי וְעוֹשֶׂה
עִמּוֹ צָדָקָה, כְּבִכּוֹל עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם,
לְפִי שְׁגוּרָם לְעֲנִי שְׁמַבְקֵשׁ מַחֲלָה מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ עַל שֶׁהִטִּיחַ
דְּבָרִים כְּלָפִי מַעֲלָה, וְאֵז עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ. מִי גֵרַם
לוֹ לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם? זֶה הַנּוֹתֵן צָדָקָה לְעֲנִי, וְהַמַּחֲזִיק בִּידוֹ,
שְׁכָתוֹב אוֹ יַחֲזֹק בְּמַעֲזֵי וְגו', וְזֶהוּ הַדֹּל. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מָהוּ אוֹמֵר? אֵין דְּנִים אֶת הָאָדָם לְפִי צַעְרוֹ.

**כְּשֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ לְרַחֲמִים הִיא נּוֹתֶנֶת קוֹלוֹת וְהַקֶּבֶ"ה שׁוֹמֵעַ
אֶת קוֹלָהּ**

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּילִי אֶל דָּל וְגו' (מא, ב): [זוהר ח"ב פ' בשלח (דף נ"ב):]
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, יֵשׁ אֵילָת אַחַת בְּרָקִיעַ, וְהַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה הִרְבֵּה בְּשִׁבְלָהּ. בְּשַׁעַה שֶׁהִיא צוֹחֶת,
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת הַצֶּרֶה שְׁלָהּ וּמַקְבֵּל קוֹלָהּ,
וְכִשְׁהָעוֹלָם צָרִיךְ לְרַחֲמִים, הִיא נּוֹתֶנֶת קוֹלוֹת, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הוא שומע את קולו, ואז חס על העולם. זהו שכתוב (תהלים מב) כִּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. וכשרוצה להוליד, היא נסתרת מכל הצדדים, ואז באה ושמרה ראשה בין ברכיה, וצונחת ומרימה קולות, והקדוש ברוך הוא חס עליה, ומזמן כנגדה אותה נחש אחד, ונושף בערותה, ופותח אותה וקורע לה אותו מקום, ומולידה מיד. אמר רבי שמעון, בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה', וכך דיןא.

אשרי מי שמשגיח על החולה ומודיע לו שישב בתשובה

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל וְגו' (מא, ב): [זוהר חלק ב' היכלות דקדושה פ' פקודי (דף רנ:) זוהר תורה] אמר רבי שמעון, כל מי שמסתכל על החולה כשהוא שוכב על ערסיה, ומשגיח עליו, ומודיע לו שיסתכל בחטאיו ויפשפש במעשיו, ויחזור בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא גורם לו להנצל מגיהנם, ולהשיב רוחו להקדוש ברוך הוא.

והוא הגורם שינצל מן הדין

ועל זה כתיב: "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'", מהו "ביום רעה", ביום רע היה צריך לומר, אלא "ביום רעה", ביום ששולט רעה ההיא לקחת נשמתו, "אשרי משכיל אל דל", זהו הוא חולה, כמו שכתוב: "מדוע אתה ככה דל בן המלך" (שמואל ב' יג, ד), ובשביל זה ("ביום רעה") ימלטהו ה'", מי שמסתכל בחולה הזה, להחזירו מחטאיו לפני הקדוש ברוך הוא, הרי זה ביום שישלוט

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

הדין על העולם ינצל ממנו, זהו שכתוב: "ביום רעה ימלטהו ה'". החולה הוא בבית האסורים של הקדוש ברוך הוא

רבי יהודה פתח ואמר, "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'", מקרא זה ביארנו אותו, שבשעה שהאדם שוכב על ערש דוי, הרי הוא נתפס בשרי הדין של המלך, ראשו בסוגר, ורגליו בכבל, כמה חילות שומרים אותו מצד זה ומצד זה, כל אבריו בלחץ, מתרוצצים אלו באלה, תאות האוכל סרה ממנו.

כששב בתשובה אז אפוטרופוס שלו מליץ עליו זכות

באותו הזמן פוקדים עליו אפוטרופוס ללמד עליו זכות לפני המלך, ככתוב: "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה וגו'" (איוב לג, כג), בשעה ההיא אשרי חלקו של אדם שנכנס אליו, ומלמד לו הדרך להנצל מעונש הדין, זהו שכתוב: "אשרי משכיל אל דל", ואיך יוכל להצילו, ללמדו דרכי החיים, שיחזור בתשובה לפני רבונו, ובכך נעשה זה אפוטרופוס עליו למעלה, ומה שכרו, "ביום רעה ימלטהו ה'".

ה' שומע אל לב נשבר שהוא העני

דבר אחר, "אשרי משכיל אל דל" (מא, ב), כמה גדול שכרו של עני לפני הקדוש ברוך הוא, אמר רבי חייא תמה אני על מקרא זה, שכתוב: "פי שמע אל אביונים ה'" (תהלים סט, לד), וכי רק אל אביונים שומע ולא לאחר, אמר רבי

יְשַׁמְרֵהוּ יִתְחַהּוּ (יאשר) וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֵל הַתְּהִנֵּהוּ

זוהר תהלים

שמעון, לפי שהם קרובים יותר למלך, שכתוב: "לֵב נִשְׁכָּר וְנִדְּכָה אֱלֹהִים לֹא תִבָּזֶה" (תהלים נא, יט), ואין לך בעולם לב נשבר כמו לב העני.

העני גופו שבור ואינו נראה רק נפשו

אֲשֶׁרִי מְשֻׁבֵּיל אֵל דָּל וְגו' (מא, ב): [נזוהר חלק ב' פ' בשלח (דף סא.)] עוד אמר רבי שמעון, בוא וראה כל אותן בני העולם נראים לפני הקדוש ברוך הוא בגוף ונפש, והעני אינו נראה אלא בנפשו בלבד, והקדוש ברוך הוא קרוב לנפש יותר מלגוף.

אשרי משכיל לתת צדקה לדל הנסתר ואינו מבקש

דבר אחר "אֲשֶׁרִי מְשֻׁבֵּיל אֵל דָּל" (מא, ג): [נזוהר חדש מדרש רות (דף צב.)] אמר רבי מהו "דל", איש נסתר, בוא וראה דל נקרא איש שאין לו משלו כלום, ואינו מבקש פרוטה מכל איש, והוא נסתר שאינו מגלה צרתו לכל איש, ובשעת צרתו הוא עושה מריבה כלפי מעלה ואומר, למה אני חייב יותר מכל שאר האנשים שבעולם, לאיש ההוא יש עושר גדול, ביתו מלא עם זהב וכסף, ולי אין בביתי פרוטה, גם אין לי לחם לאכול ובגד ללבוש, עד שמתלונן בדברים כלפי מעלה וחוטא לפני הקדוש ברוך הוא, וכל איש שיחזיק במעוזה ונותן לו צדקה, על זה כתוב: "או יִחַזַּק בְּמַעוֹזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי וְגו'" (ישעיהו כז,

בְּנֶפֶשׁ אִיבִיו: ד' יְהוָה יִסְעָדֵנוּ עַל עֶרְשׁ דָּוִי כָּל
מִשְׁכְּבוֹ הַפִּכֵךְ בְּחַלּוֹ: ה' אֲנִי אֶמְרָתִי יְהוָה

זוהר תהלים

ה), והקדוש ברוך הוא מה אומר, אין דנים לאדם אלא לפי הצער שלו.

השכינה מקיפה את הגוף שלא ישרף

ה' יִסְעָדֵנוּ עַל עֶרְשׁ דָּוִי כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפִּכֵךְ בְּחַלּוֹ (מא, ד) [זוהר
חלק ג' רעיא מהימנא פ' פנחס (דף רלד): זוהר תורה] אמר רועה נאמן,
בשעה שהחולה שוכב על מטתו בבית מחלתו, ואש בוער
בגופו מן המרה, שהיא מבשרת בלהבות אש על עורקי
הכבד, ותחפוץ לשרוף כל הגוף, אז הוא כדמיון הים כשהוא
סוער, שגלי הים מתנשאים עד הרקיע, ופורצים לצאת
מגבולם, להחריב העולם, לולי השכינה שהיא להחולה כמו
החול המקיף את הים, שלא יפרוץ לצאת מגבולו, כמו כן
השכינה מקפת להגוף ותומכת לו, כמו שכתוב: "יִי יִסְעָדֵנוּ
עַל עֶרְשׁ דָּוִי".

לא ישב לא מראשותיו ולא מרגלותיו של חולה

וַיִּפְיֵךְ דְּרָשׁוּ בְּעַלֵּי הַתְּלָמוֹד, שהמבקר את החולה אל ישב
למראשותיו, לפי שהשכינה על ראשו, ולא לרגליו,
לפי שמלאך המות לרגליו.

צדיק שם הוי' סביב ראשו והשכינה סביב גופו ורגליו
וַאֲיֵן זֶה לְכָל אִישׁ, אלא לבינוני, אבל לצדיק גמור, "ה'

חַנְנִי רַפָּאָה נַפְשִׁי בִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע
 לִי מִתִּי יָמוּת וְאֶבֶר שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שְׂוֹא
 יִדְבֹּר לְבֹו יִקְבֹּץ אֶנֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יִדְבֹּר: ח יַחַד עָלִי
 יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי עָלִי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר בְּלִיעַל

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

יִסְעֲדָנוּ עַל עֶרֶשׁ דְּוִי", על ראשו, והשכינה מקפת לגופו
 עד רגליו.

מלאך המות מקיף את הרשע

וְלִרְשָׁע גְּמוּר, מלאך המות מקיף לו מכל צד, וזה יצר הרע
 שלו, המקיפו מכל צד.

השכינה שורה למעלה מראשותיו של חולה

ה' יִסְעֲדָנוּ עַל עֶרֶשׁ דְּוִי וגו' (מא, ד): [נתיקוני זוהר תקון יח דף לה: (זוהר
 תורה)] למדנו ער"ש הוא רע"ש והוא עש"ר בהיפוך
 האותיות, עשר זו השכינה שהיא כוללת עשר ספירות, ועליה
 אמרו שאין קדושה בפחות מעשרה. והיא שורה למראשותיו
 של החולה, ובעבורה "ה' יִסְעֲדָנוּ", ובמה, "עַל עֶרֶשׁ דְּוִי",
 על שכינתו בודאי [שיעשה מן ער"ש עש"ר], שהיא סועדת להגוף,
 ואם אין השכינה שם הרי רע"ש, ורוח סערה שם הסוער לגופו
 של החולה, כמו שכתוב: "וְהָאֲנִיָּה חֲשֹׁבָה לְהִשְׁכֵּר" (יונה א, ד),
 ובזמן שהשכינה סועדת לו להגוף, קול יוצא "בֵּן אָדָם עֹמֵד עַל
 רַגְלָיו" (יחזקאל ב, א), והוא עומד ממחלתו ונפטר מן הדין, שלם
 בגופו שלם בממונו:

יִצוּק בּוֹ וְאִשֶּׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ
 שְׁלֹמִי אֲשֶׁר בְּמַחְתִּי בּוֹ אוֹכֵל לֶחֱמִי הַגְדִּיל עָלַי עֶקֶב:
 יא וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לָּחֶם:
 יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפֶצֶתְךָ כִּי לֹא יָרִיעַ אִיבִי עָלַי:
 יג וְאַנִּי בְּתִמִּי תִמְכָּתְךָ כִּי וּתְצִיבֵנִי לִפְנֶיךָ לְעוֹלָם:
 יד בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהֶעוֹלָם
 וְעַד הֶעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אמן הוא הקיום של הכל

בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהֶעוֹלָם וְעַד הֶעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן (מא),
 (יד): [זוהר חלק ג' פ' וילך (דף דפה:)] אמר רבי יוסי אמר רבי
 יהודה מהו אמן, אמר רבי אבא, הרי נתבאר שהכל נקרא
 אמן, המעין של הנחלה הוא הנמשך נקרא אמן^{סי}, שכתוב:
 "וְאַתָּה אֶצְלוֹ אָמוֹן" (משלי ח, ל), אל תקרי אמן אלא אמן, גם
 נחל ההוא שנמשך ויוצא אמן נקרא.

זיו הזוהר

סז. כאן רבו הפירושים, ונראה לפי עניות דעתי כוונתו, דמבוע דההוא נחלא
 דנגיד אמן אקרי, זה עולם החכמה, וההוא נחלא דנגיד ונפיק אמן אקרי זה עולם
 הבינה, ועל זה מביא ראיה, כי כמו מהעולם ועד העולם, עולם דלעילא היינו
 עולם היצירה, ששורשו הוא התפארת, ועולם דלתתא היינו עולם העשיה,
 ששורשו היא המלכות, כמו כן אמן ואמן, אמן דלעילא היינו חכמה, ואמן
 דלתתא היינו בינה. עוד יש לומר כוונתו, שעולם דלעילא היינו יחודא עלאה

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

על ידי עניית אמן נמשך השפע לכולם.

שלמדנו, כתוב "מהעולם ועד העולם", עולם שלמעלה
ועולם שלמטה, אף כך אמן ואמן, אמן שלמעלה
ואמן שלמטה, אמן הוא הקיום של הכל.

זיו הזוהר

חכמה ובינה, ועולם דלתתא היינו יחודא תתאה תפארת ומלכות, וכמו כן אמן
הראשון אמן דלעילא, היינו יחודא עלאה חכמה ובינה, כי אל"ף רמז על חכמה,
מ' נו"ן רמז על בינה, ואמן השני אמן דלתתא, היינו יחודא תתאה תפארת
ומלכות, כי אמן"ן בגימטריא הוי"ה אדני".

ספר זוהר הקהסד

דרשה
מבין אדמו"ר מהאלטין שליט"א
בסיום זוהר בישיבת חוט של חסד
ביום חידוש סדר הקהסד האלוקי
ביום שבת טבת תשפ"א
רח"ל שם העוסק לוי

"אם לאו לא הו' 'פסל חסד עמל'
בכח פת ענין תבוא
שם דני' ב' ד' ק"

הוצאת זוהר
תשפ"א

70,000 איתו

**מתאחדים בקריאת זוהר הקדוש
יחד שבתי ישראל, אנשים, נשים, וטף
כל לומד מתחייב לקרוא בכל יום 3 עמודים מהזוהר.
בכל חודש מסיימים לקרוא ביחד
אלף פעמים את זוהר הקדוש**

**המנטרף יזכה לכוכב מיד"ה חודש
בציון של אוהל הרשב"י במירון**
וקטע שיר נבד כולם - 10 מיליון סיומים של כל ספרי זוהר

לרשימות נא להקטיר: 03-5784444 (03-578-4488) פקס: 03-5784444
Email: zohar@zohar.org.il
ערוצי טיקטוק, יוטיוב, וואטסאפ, פייסבוק, אינסטגרם, וואן דראגון
והמדיה החברתית החדשה, יחד עם מיליוני חסידים וידידים

שבעי שנים נפתח ועדי לא זרחה לחלילה להאכל בפי שדומה.
וקשרי' דקדמי' לוי יסעל. ובה השלום והשלח והשקט והשקט והשקט

ספר שני

ז לחודש

מב א לְמוֹנֵצֶה מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קֶרֶחַ: ב כָּאֵיל תַּעְרֹג
עַל אֲפִיקֵי מַיִם בֵּין נַפְשֵׁי תַעְרֹג אֱלֹהִים

§§§ ————— §§§ שימוש תהלים §§§ ————— §§§

סגולתו לבנין הבית - ולשאלת חלום

כאיל תערוג. וגו' (מב א): [שימוש תהלים החדש לפרק מב]. כוחו של המזמור גדול לשאלת חלום, אכול סעודת ערב בעוד יום, ואחר הסעודה לא ידבר עם שום אדם כלל, וקודם שישן יקרא מזמור ג' פעמים ותישן, והוא בדוק ומנוסה.

§§§ ————— §§§ זוהר תהלים §§§ ————— §§§

בְּשִׁשּׁוּמֵה ה' קוֹלָה שֶׁל אֵילָה חָס עַל הָעוֹלָם

כָּאֵיל תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם בֵּין נַפְשֵׁי תַעְרֹג אֱלֹהִים
(מב, ב): [זוהר שמות פָּרָשַׁת בְּשַׁלַּח (דף נב:)] אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן,
יֵשׁ אֵילָת אַחַת בְּרָקִיעַ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה הִרְבֵּה
בְּשִׁבְלָהּ. בְּשַׁעָה שֶׁהִיא צוֹחֶת, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ
אֶת הַצֶּרֶה שֶׁלָּהּ וּמַקְבֵּל קוֹלָהּ, וּכְשֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ לְרַחֲמִים,
הִיא נוֹתֶנֶת קוֹלוֹת, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ,
וְאֵז חָס עַל הָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (תהלים מב) כָּאֵיל תַּעְרֹג עַל
אֲפִיקֵי מַיִם.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

האפן שצועקת

ובשרוצה להוליד, היא נסתרת מכל הצדדים, ואז באה ושמה ראשה בין ברפיה, וצווחת ומרימה קולות, והקדוש ברוך הוא חס עליה, ומזמן כנגדה אותה נחש אחד, ונושף בערותה, ופותח אותה וקורע לה אותו מקום, ומוליכה מיד. אמר רבי שמעון, בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה', וכך דוקא.

באיל תערג על אפיקי מים

באיל תערג וגו' (מכ, ב): [זוהר שמות פרשת ויקהל (דף ריט:)] פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מכ) **באיל תערג על אפיקי מים וגו'.** פסוק זה פירושו. אבל חיה אחת יש בעולם, והיא שולטת בשלטון על אלף מפתחות בכל יום. והיא נקבה, ותשוקתה תמיד על אפיקי מים לשתות ולהתרוות מצמאונה, שכתוב **באיל תערג על אפיקי מים.**

הנקבה על דין עומדת

באן יש להתבונן. בראשונה כתוב **באיל**, ולא כתוב **באילת**, ואחר **תערג**, ולא כתוב **יערג**. אבל סוד זה, זכר ונקבה שניהם כאחד שאין להפרידם, ואחד הוא, שלא צריך להעלות אותם זה מזה, אלא שניהם כאחד. והנקבה הזו **תערג על אפיקי מים**, והיא מתעברת מן הזכר, וקשה עליה, שהרי על דין עומדת.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

הרבה ארבה עצבונך והרנך

ובשמו לי ידה, הקדוש ברוך הוא מזמין לה נחש אחד עליון גדול, ובא ונושך באותו מקום ומוליכה. וסוד זה - הרבה ארבה עצבונך והרנך, משום שהיא מתחלחלת בכל יום ובצב על מעשי העולם. בצב תלדי בנים. בצב - זה סוד הנחש, שמצביב פניהם של העולם.

והוא ימשל בך

ואל אישך תשוקתך, כמו שנאמר תערג על אפיקי מים. והוא ימשל בך, הרי בארנו הסוד, שהוא שולט עליה. וכל זה למא? משום שאמרה הלכנה, כמו ששנינו. ומשום כך הקטינה אותה והקטינה שלטונה, ואין לה רשות מעצמה, פרט לכאשר נותנים לה כח.

באותה זמן בעלי התורה השעה דחוקה להם

כאיל תערג וגו' (מכ, ב): ורעיא מהימנא זוהר ויקרא פרשת אחרי מות (דף קסו.) אמר הרועה הנאמן, באותו זמן בעלי המשנה הללו, בעלי החכמה העליונה, בעלי קבלה, בעלי רזי תורה, השעה דחוקה להם. וזהו שאמר כאיל תערג על אפיקי מים, שאותם אפיקי מים של התורה אל השכינה. ואין תורה אלא עמוד האמצעי, שיהיו אפיקי המים הללו בצער, בגיון ובעני, ואלו הם חבלים, צירים של יולדה, שהיא השכינה, שבה נאמר (משלי כג) ותגל יולדתך. ובאותם החבלים תהיה בצער שלהם.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

הנחש נושך אותם בכמה נשיכות

ובאותם חבלים שצוּעַקַת בָּהֶם, מִתְעוֹרְרִים שְׂבָעִים סְנֵהֲדָרִין
שְׁלֹמֶעֱלָה, עַד שִׁיתְעוֹרֵר קוֹלָה עַד יְהוָה, וּמִיד -
(תהלים כט) קוֹל ה' יַחֲלִיל אֵילוֹת, שֶׁהֵם בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּתוֹלוֹת
אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ, לְכֻלָּם יִהְיֶה חֵיל כִּיּוֹלָדָה מִמֶּשׁ בְּדַחְקִים
שֶׁהִשְׁעָה דוֹחַקַת אוֹתָם בְּכֶמֶה נְשִׁיכוֹת שֶׁל יֵצֵר הָרַע, שֶׁל נָחַשׁ
שֶׁנוֹשֵׁךְ אוֹתָם בְּכֶמֶה דַּחְקִים.

אחר כך נולד משיח ובזמן ההוא

באותו זמן נפתחת להוליד את המשיח, משום החבלים
והדחקים שֶׁל הַצַּדִּיקִים, וּבְעֲלֵי מַדּוֹת וּבְעֲלֵי רָזִים
שֶׁל הַתּוֹרָה, בְּעֲלֵי בִשָּׁת וְעֲנוּה, בְּעֲלֵי יִרְאָה וְאַהֲבָה, בְּעֲלֵי
חֶסֶד, אֲנָשֵׁי חֵיל יִרְאֵי אֱלֹהִים, אֲנָשֵׁי אֲמֶת, שׁוֹנְאֵי בָצַע,
שֶׁדַּחְקָה אוֹתָם הַשְׁעָה. וְזֶהוּ שֶׁבְּאֲרוּהָ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, דּוֹר שָׁבֵן
דָּוִד בָּא, אֲנָשֵׁי חֵיל יְסוֹכְבוּ מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יַחֲנוּנוּ, וְיִרְאֵי
חֹטָא יִמָּאָסוּ, וְחֻכְמַת סוֹפְרִים תִּסְרַח, וְתִהְיֶה הָאֲמֶת נִעְדָּרַת,
וְהַגִּפֶּן תִּתֵּן פְּרִיָּה, וְהִינֵן בִּיקָר. וּמֵאֲוֹתָם קוֹלוֹת שֶׁהִיא נוֹתֶנֶת,
שֶׁהֵם שְׂבָעִים, כִּנְגֵד שְׂבָעִים תְּבוֹת שֶׁל יַעֲנֶה ה' בְּיוֹם צָרָה,
נִפְתַּחַת רַחֲמָה, שֶׁהִיא שְׂתִים, כְּלוּלָה מִשְׁתֵּי בֵּיתִיִּם, לְהוֹלִיד
שְׁנֵי מְשִׁיחִים, וּמִכְנִיסָה אֶת רֹאשָׁה בֵּין בְּרִכְיָה, שֶׁהוּא הָרֹאשׁ
שֶׁלָּהּ, הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. שְׁתֵּי שׁוֹקִיָּה, נִצַּח וְהוֹד, שְׁנֵי נְבִיאִים.
מִשֶּׁם מוֹלִידָה שְׁנֵי מְשִׁיחִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת, יַעֲבֹר
הַנָּחַשׁ מִהָעוֹלָם. (עד כאן רעיא מהימנא).

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

הצדיק משקה את כנסת ישראל

בְּאֵיל תְּעָרַג וּגו' (מכ, ב): [זוהר ויקרא פרשת אֶתְרִי מוֹת (דף סח.)] לְמַדְנוּ, בְּאֵיל תְּעָרַג עַל אֶפִיקֵי מַיִם – זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֵילוֹתַי לְעִזְרָתִי חוֹשָׁה. תְּעָרַג עַל אֶפִיקֵי מַיִם, וְדַאי כְּדֵי לְהַשְׁקוֹת מִהַשְׁקִיָּה שֶׁל מַעֲיֵנוֹת הַנֶּחַל עַל יְדֵי הַצַּדִּיק. תְּעָרַג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ו) לְעֶרְגוֹת הַבָּשָׂם. בֵּן נַפְשֵׁי תְּעָרַג אֵלָיו אֱלֹהִים, לְקַבֵּל מִמֶּךָ הַשְׁקָאָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

השפע נכנס קדם לנצח והוד

מַעֲיֵנוֹת הַנֶּחַל מִי הֵם? מַעֲיֵן אֶחָד לְמַעְלָה, שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וְנִהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וּגו', וּמִשָּׁם שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וּמִשְׁקָה אֶת הַגֶּן. כָּל אוֹתָם הַנֶּחָלִים שׁוֹפְעִים וְיוֹצְאִים וּמִתְכַּנְסִים לְשָׁנֵי מַעֲיֵנוֹת שֶׁנִּקְרָאִים נֶצַח וְהוֹד, וְאֵלוּ נִקְרָאִים אֶפִיקֵי מַיִם, בְּאוֹתָהּ דְּרָגָה שֶׁל צַדִּיק, שֶׁמִּמֶּנּוּ שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וְנִשְׁקָה הַגֶּן. מִשּׁוֹם כֵּךְ אֵיל וְצִבִּי נִמְצָאִים כְּאֶחָד, (איל וצבי נקראים עטרת ויסוד) צַדִּיק וְצַדִּיק.

אֵיל וְאֵילָת זָכָר וְנִקְבָּה

בְּאֵיל תְּעָרַג וּגו' (מכ, ב): [זוהר במדבר פרשת פנחס (דף רמט.)] וּבַחֲדָשׁ הִרְאִישׁוֹן וּגו'. רַבִּי אַבָּא פִתַּח, (תהלים מכ) בְּאֵיל תְּעָרַג עַל אֶפִיקֵי מַיִם בֵּן נַפְשֵׁי תְּעָרַג אֵלָיו אֱלֹהִים. פְּסוּקָה זֶה פֶּרֶשׁוּהוּ, כְּתוּב כָּאֵן אֵיל, וְכָתוּב שָׁם אֵילָת. מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ זָכָר

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

וַיֵּשׁ נִקְבָּה (ואף על גב שיש זכר ונקבה, הכל אחד. האיל הזה, הוא נקרא זכר, והוא נקרא נקבה. זהו שכתוב כאיל תערג, ולא כתוב יערג. והכל אחד. אילת השחר).

החיה שמחלקת מזון לכל החיות

מהי אילת השחר? אלא זוהי חיה אחת רחמנית שאין בכל חיות העולם רחמנית כמותה. משום שבשעה שדחוקה לה השעה וצריכה למזון לה ולכל החיות, היא הולכת למרחוק לדרך רחוקה, ומביאה ומובילה מזון, ולא רוצה לאכל עד שתבא ותחזור למקומה. מדוע? כדי שיתאספו אצלה שאר החיות ותחלק להן מאותו מזון. וכאשר מגיעה, מתאספות אצלה כל שאר החיות, והיא עומדת באמצע ומחלקת לכל אחת ואחת. וסימן לדבר – (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. וממה שמחלקת להן היא שבעה, כאלו אכלה יותר אכל מכלן. (מתי מחלקת להן, ').

יש לה כאבים כמו היולדת

וכאשר יגיע הבקר שנקרא שחר, יגיע לה חבלי גלות. ומשום זה נקראת אילת השחר, על שם שחרות הבקר. שיש לה כאבים כמו היולדת. זהו שכתוב (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה וגו'. מתי מחלקת להן? כאשר הבקר רוצה לבא, בעוד שהוא לילה והשחרות עולה להאיר, כמו שנאמר ותקם בעוד לילה ותתן

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

טָרַף לְבֵיתָהּ וְגו'. כִּיּוֹן שֶׁהָאִיר הַבֶּקֶר, כָּלֵם שְׂבָעִים בְּמִזוֹן שְׁלָהּ.

מַחֲלֶקֶת בַּבֶּקֶר

אִז קוֹל אֶחָד מִתְעוֹרֵר בְּאַמְצֵעַ הָרָקִיעַ, קוֹרֵא בְכַח וְאוֹמֵר:
קְרוּבִים הִכְנִסוּ לְמִקְוֵמָכֶם! רְחוּקִים צֵאוּ! כָּל אֶחָד וְאֶחָד
יֵאָסֶף לְמִקְוֵמוֹ הָרְאוּי לוֹ. כִּיּוֹן שֶׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד
נֵאָסֶף לְמִקְוֵמוֹ. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (תהלים קד) תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יֵאֲסָפוֹן
וְגו'. וְהִיא הוֹלֶכֶת בְּיוֹם, וּמִתְגַּלִּית בְּלֵילָהּ, וּמִחֲלֶקֶת בַּבֶּקֶר.
וְלִכֵּן נִקְרְאת אֵילַת הַשַּׁחַר.

הַאֲפֹן הַנְּסִי שֶׁלּוֹקַחַת מִזוֹן

בְּאֵיִל תַּעֲרַג וְגו' (מכ, ב): [זוהר בַּמִּדְבָּר פְּרָשֶׁת פִּנְחָס (דף רמט:)]
לְבַסּוֹף מִתְגַּבֶּרֶת כְּגִבּוֹר וְהוֹלֶכֶת, וְנִקְרְאת אֵיל.
לְאִיזָה מָקוֹם הוֹלֶכֶת? הוֹלֶכֶת שְׂשִׁים פְּרָסָאוֹת מֵאוֹתוֹ מָקוֹם
שִׁיּוּצָאָהּ, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ הַר שֶׁל חֶשֶׁן. (ומשם מריחה מזון)
הוֹלֶכֶת בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הַר שֶׁל חֶשֶׁן, וּמִרִיחַ אֶת רִגְלֶיהָ נִחֵשׁ
אֶחָד עֶקְלָתוֹן, וְהוֹלֶךְ לְמִרְגְּלוֹתֶיהָ. וְהִיא עוֹלָה מִשָּׁם אֶצֶל
הַר שֶׁל אֹר. כִּיּוֹן שֶׁמִּגִּיעָה שָׁם, מִזְמַן לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא נִחֵשׁ אֶחָד, וְיוֹצֵא וְנִלְחָם זֶה בָּזֶה, וְהִיא נְצוּלִית. וּמִשָּׁם
נוֹטֶלֶת מִזוֹן וְשָׁבָה לְמִקְוֵמָהּ בְּחִצּוֹת הַלֵּילָהּ. וּמִחֲצוֹת לֵילָהּ
מִתְחִילָה לְחַלֵּק, עַד שֶׁעוֹלָה שְׁחָרוֹת הַבֶּקֶר. כִּיּוֹן שֶׁמֵּאִיר
הַיּוֹם, הוֹלֶכֶת וְלֹא מִתְרָאֶה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מבקשת על מטר

וּבְשִׁיעָה שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ לְמֵטֶר, מִתְאַסְּפּוֹת אֶצְלָה כָּל שְׂאֵר
הַחַיּוֹת, וְהִיא עוֹלָה לְרֹאשׁ הָר גְּבוּהָ, וּמִכְנִיסָה
רֹאשָׁה בֵּין בְּרָכִיָּה, וּבּוֹכָה בְּכִיָּה אַחֵר בְּכִיָּה, וְהַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שׁוֹמֵעַ קוֹלָהּ וּמִתְמַלֵּא רַחֲמִים וְחֵס עַל הָעוֹלָם. וְהִיא
יּוֹרֶדֶת מֵרֹאשׁ הָהָר, וְרִצָּה, וּמִסְתִּירָה עֲצָמָה, וְכָל שְׂאֵר הַחַיּוֹת
רוֹדְפוֹת אַחֲרֶיהָ וְלֹא מוֹצְאוֹת אוֹתָהּ. זֶהוּ שִׁכְתוֹב (תהלים מב)
כָּאֵיל תַּעֲרַג עַל אַפִּיקֵי מַיִם. מֵהוּ עַל אַפִּיקֵי מַיִם? עַל אַפִּיקֵי
מַיִם – מֵאלּוֹ שֶׁהִתִּיבְשׁוּ, וְהָעוֹלָם צָמָא לְמַיִם, וְאֵז תַּעֲרַג.

הנחש נושך ואז היא יולדת

בְּשִׁיעָה שֶׁמִּתְעַבְּרֶת, נִסְתַּמְּת. כִּיּוֹן שֶׁמַּגִּיעַ זְמַנָּה לִילֵד, בּוֹכָה
וּמְרִימָה קוֹלוֹת, קוֹל אַחֵר קוֹל, עַד שֶׁבָּעִים קוֹלוֹת
כְּחִשְׁבוֹן תְּבוֹת שֶׁל מִזְמוֹר (תהלים כ) **יַעֲנֶךָ ה' בַּיּוֹם צָרָה**, שֶׁהִיא
שִׁירָה שֶׁל הַמַּעֲבָרֶת הַזֹּאת. וְהַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ לָהּ
וּמַצּוִי אֶצְלָהּ. וְאֵז מוֹצִיא נַחֵשׁ אֶחָד גָּדוֹל מִתּוֹךְ הָרִי הַחֲשָׁךְ,
וְכֹא בֵּין הָהָרִים, פִּיּו מִלַּחֲךְ בַּעֲפָר, מַגִּיעַ עַד אֵיל זֶה, וְכֹא
וְנוֹשֵׁךְ לָהּ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם פְּעָמִים.

כל החיות שותות והיא יולדת

פַּעַם רֹאשׁוֹנָה יוֹצֵא דָם, וְהִיא לוֹחֶכֶת. פַּעַם שְׁנִיָּה יוֹצֵא מַיִם,
וְשֵׁתוֹ כָּל אוֹתֵן הַחַיּוֹת שֶׁבְּהָרִים, וְנִפְתַּחַת יוֹלְדָתָהּ.
וְסִימָנָךְ – (במדבר כ) וַיֵּךְ אֶת הַסֵּלַע בְּמִטְהוֹ פַּעַמִּים. וְכָתוּב וַתִּשֶׁת
הָעֵדָה וּבָעִירָם.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

"קול ה' יחולל אילות"

באותו זמן שֶהקדוש ברוך הוא חס עליה על (מעשה) עבור
של נחש (של חיה) זה, מה כתוב? (תהלים כט) קול ה'
יחולל אילות ויחשף יערות וגו'. קול ה' יחולל אילות –
 אלו חבלים וצירים, לעורר אלו השבעים קולות. מיד –
 ויחשף יערות, להעביר (לעורר) אותו נחש ולהתגלות אותה
 חיה ביניהם ללכת. ובהיכלו, מהו ובהיכלו? בהיכלו של
 הקדוש ברוך הוא, כל אלו ההמונים פותחים ואומרים
 כבוד. מהו כבוד? (יחזקאל ג) ברוך כבוד ה' ממקומו.

העוסק בתורה אינו מתירא מכל צער ונזק

כאיל תערג על אפיקי מים בן נפשי תערג אילך אלהים (מב),
 (ב) [זוהר חלק ג' פ' אחרי (דף טז:) זוהר תורה] פתח רבי שמעון
 ואמר, "כאיל תערג על אפיקי מים וגו'", זכאים הם ישראל
 מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה הקדושה,
 והנחילים נשמות קדושות ממקום קדוש, למען יעשו מצותיו,
 וישתעשעו בתורה, שכל מי שמשתעשע בתורה, אינו מתירא
 מכל, שכתוב: "לולי תורתך שֶעשעי אז אבדתי בעֲנִי" (תהלים
 קיט, צב).

תורה נקראת שעשועים

מי הם שעשועי, התורה, כי התורה נקראת שעשועים,
שכתוב: "וְאֵהִיא שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם" (משלי ח, ל), וזהו

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שלמדנו, שהקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן העדן, מהו להשתעשע, בשביל לשמוח עמהם.

הִיָּגַע בַּתּוֹרָה זֹכָה לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים מִן הַשָּׁפַע שֶׁל בִּינָה

שֶׁלֹּמְדָנוּ, זכאים הם הצדיקים, שכתוב בהם "אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'" (ישעיהו נח, יד), בשביל להתענג מן השפע ההוא של הנחלס^ה, כמו שכתוב: "וְהִשְׁבִּיעַ בְּצִחְצֻחוֹת נִפְשָׁךְ" (שם פסוק יא), כביכול הקדוש ברוך הוא משתעשע בהם, עם השפע ההוא של הנחל שמתענגים בזה הצדיקים, וכל מי שמתיגע בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים מן השפע ההוא של הנחל. [זוהר חלק ג' פ' אחרי (דף טז):].

כמלכות שרוצה לקבל השפעתה מיסוד אימא דרך הצדיק
בְּאַיִל תַּעְרַג עַל אֶפְיֵקִי מִיָּם בֶּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים (מב),
 (ב): [זוהר חלק ג' פ' אחרי (דף טז):] ולמדנו, "כְּאַיִל תַּעְרַג עַל אֶפְיֵקִי מִיָּם", זו כנסת ישראל^ה, כמו שכתוב: "אֵילֹתַי לַעְזָרְתִּי חוֹשֶׁה" (תהלים כב, כ), "תַּעְרַג עַל אֶפְיֵקִי מִיָּם", ודאי לשתות מן המים של מעינות הנחל, על ידי הצדיק^ה, "תַּעְרַג", כמו שכתוב: "לַעְרָגוֹת הַבָּשָׂם" ע"א (שיר השירים ו, ב),

זיו הזוהר

סח. שקיו דנחלא, זו הארת השפע מעולם הבינה, שעל זה נאמר "אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'", על ה' ודאי כידוע, וזאת השפע נקראת צחצחות. **סט.** זו השכינה הקדושה על ידי ספירת היסוד. ע"א פירוש, שתהא נעשית ערוגה מלאה מימי שפע הבינה.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

"כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֱלֹהִים", לשתות ממך, בעולם הזה
ובעולם הבא.

מהבינה לספירות ז"א ומשם לנצח והוד ומהם ליסוד והיסוד
למלכות

מעינות הנחל איזה הם, מעין אחד למעלה"ב, שנאמר:
"וְנִהְיָ יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וגו'" (בראשית
ב, י), ומשם נמשך ויוצא ומשקה את הגן"ב וכל אותן
הנחלים, נמשכים ויוצאים ומתאספים בשני מעינות
שנקראים נצח והוד, ואלה נקראים אפיקי מים בהמדרגה
ההיא שנקראת צדי"ק"ב, שממנו נמשך ויוצא השפע
להשקות את הגן, לפיכך אי"ל וצב"י ביחד נמצאים"ה,
צד"ק וצדי"ק.

המלכות היא כאיל שצועקת שז"א ישפיע לה כדי צורך בני
ישראל

כָּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֱלֹהִים (מב),
(ב): [זוהר חלק ב' פרשת ויקהל (דף ריט:)]: עוד אמר רבי שמעון,
"כָּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם", מקרא זה נתבאר, אבל חיה
אחת יש בעולם, והיא שולטת בממשלה על אלף מפתחות

— זיו הזהר —

עב. זו הבינה. עג. מן הבינה, נמשך השפע להמלכות, שנקראת גן.
עד. מן הספירות נצח והוד, נמשך השפע ליסוד צדיק. עה. איל
מלכות, צבי תפארת, צדק מלכות, צדיק יסוד.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בכל יום"י, והיא נקבה, והשתוקקות שלה תמיד על אפיקי מים, לשתות ולהרוות מצמאונה"י, שכתוב: "כָּאֵיל תַּעְרָג עַל אֲפִיקֵי מַיִם".

ז"א ומלכות צריכים להיות תמיד יחד

כאן יש להסתכל, בתחלה כתוב "כָּאֵיל", ולא כתוב כאילת, ואחר כך "תַּעְרָג", ולא כתוב יערג, אבל זה סוד במשמעות זכר ונקבה שניהם יחד, שלא להפרידם, כי אחד הם"י ולא נצרך להפריש זה מזו, אלא שניהם יחדו.

כשמוקבלת השפעות קשה עליה להשפיעם כי היא מידת הדין **ויואת** החיה הנקבה "תַּעְרָג עַל אֲפִיקֵי מַיִם", וכשהיא מתעברת מן הזכר, ועמוס עליה"ט, שהרי על מדת הדין קיימת.

נחש העליון מכישה ומולידה

ובאשר צריכה ללדת, מזמין לה הקדוש ברוך הוא נחש העליון הגדול, ובא ומכישה באותו מקום, ומולדת"פ.

— זיו הזוהר —

עו. המפתחות מן אוצרות השפע, איהי נוקבא, פירוש היא מדת המלכות. עז. פירוש, מן שפע עולם הבינה. עח. זה ידוע מכמה מקומות, שכאשר המלכות מזדווגת עם התפארת הם אחד, וגם המלכות נקראת בלשון זכר. עט. פירוש, כשהיא נתמלאית בשפע מן התפארת, להשפיע לעולם הזה, אז נתעורר המקטרג לקטרג, שעל פי מדת הדין, אין כדאי להשפיע השפע לעולם הזה, ועל ידי זה היא נעשית מקשה לילד. פ. סוד הנחש הזה, הוא סוד גדול ונורא, שאינו

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

המלכות מתעצבת כל יום

וזהו סוד הכתוב: "הִרְבָּה אֲרֶבָּה עֲצֹבוֹנֶיךָ וְהִרְבֵּיךָ" (בראשית ג, טז) לפי שהיא רועדת בכל יום, ותעצב על מעשי העולם, "בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בָנִים", "בְּעֶצֶב", זה סוד הנחש, המעציב פניהם של העולם.

ז"א מושל במלכות ואין לה מגרמה כלום

"וְאֵלֶּי אִישׁוֹךְ תִּשְׁוֹקֶתְךָ", כמו שכתוב: "תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם", "וְהוּא יִמְשַׁל בָּךְ", הרי ביארנו הסוד, שהוא מושל עליהם, וכל זה מפני מה, לפי שאמרה הלבנה כמו שלמדנו^פ, ובעבור זה נתמעט אורה, ונקטן ממלתה, ואין לה רשות מעצמה, מלבד מה שנותנים לה הכח.

המלכות גם בחינת נקבה וגם זכר.

בְּאֵלֶּי תִעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים (מב), (ב): [זוהר חלק ג' פ' פנחס (דף רמט.)] רבי אבא פתח, "כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים", מקרא זה נתבאר, כתוב כאן איל, וכתוב שם "אֵילַת הַשֶּׁחַר" (תהלים כב, א), לפי שיש מדרגת זכר ויש מדרגת נקבה^פ, [ואף על פי כן הכל

זיו הזהר

מובן. פא. התפארת שולט על המלכות, כדמיון השמש על הלבנה. פב. שקטרגה לומר, אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד. פג. תפארת ומלכות.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

אחד, איל ההוא, נקרא בשם של זכר, וגם הוא נקרא בשם של נקבה, זהו שכתוב:
 "כְּאֵיל תַּעֲרֹג", ולא כתיב יערג, והכל אחד].

משולה לאילה הרחמנית

ומהו "אֵילַת הַשָּׁחַר", אלא זאת היא חיה רחמנית, שאין בכל חיות שבעולם רחמנית כמוה, לפי שבזמן שהשעה דוחקת לה, ונצרכת למזון עבודה ועבור כל החיות^{פד}, היא הולכת למרחק לדרך רחוק, ומשם מולידה ומביאה מזון, [נכחו שכתוב: "מִמָּוֶתֶךָ תָּבִיא לְחַיָּה" (משלי לא, יד)]^{פה}, ולא תחפץ לאכול עד שתבוא ותחזור למקומה, מפני מה, בשביל שיתאספו אליה שאר החיות, ותחלק להם מאותו המזון, וכאשר היא באה מתאספים אליה כל שאר החיות^{פו}, והיא עומדת באמצע, ומחלקת לכל אחד ואחד, כמו שכתוב: "וַתִּקֶּם בְּעוֹד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וגו'" (שם פסוק טו), וממה שהיא מחלקת להם, היא תשבע, כאילו אכלה יותר מאכל מכלן.

לפני הגאולה יהיה לה חבלי משיח

וּבְאֲשֶׁר יבא הבקר שנקרא שחר, יבאו לה חבלים של הגלות^{פי}, ולפיכך נקראת "אֵילַת הַשָּׁחַר", על שם

זיו הזהר

פד. לחלק שפע לע' השרים, עבור עולם הזה. פה. ממרחק פירוש מעולם הבניה, באמצעות התפארת. פו. השבעים שרים. פז. אף על פי שיונקים הע' שרים שפע שלהם מן השכינה הקדושה, מכל מקום ירעו וישחיתו לעם ישראל

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

חשכות הבקר, שיהיה לה חבלים כיולדה, זהו שכתוב:
 "כִּמּוֹ הָרָה תִּקְרִיב לָלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק בַּחֲבָלֶיהָ וּגו'" (ישעיהו
 כו, יז).

בְּשִׁמּוֹתַחֲלִיל הַבֶּקֶר הֵיא מְחַלֶּקֶת לָהֶם אֶת הַשֶּׁפַּע
 וּמִתִּי הֵיא מְחַלֶּקֶת לָהֶם, כאשר הבקר קרוב לבוא,
 ובעוד שהוא לילה וחשך היא תעלה לקבל
 הארה^פ, כמו שכתוב: "וַתִּקֶּם בְּעוֹד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף
 לְבֵיתָהּ וּגו'", כיון שמאיר הבקר, כלם נשבעים בהמזון
 שלה.

המלאכים הקרובים לשכינה יחזרו לשלוט והרחוקים ממנה
 יחזרו לתהום

אז קול אחד נתעורר באמצע הרקיע, קורא בכח, ואומר,
 הקרובים יכנסו למקומם, והרחוקים יצאו, כל אחד יאסף
 למקומו הראוי לו.

נקראת אילת השחר שמוחלקת לפנות בוקר
 כיון שמאיר השמש, כל אחד ואחד נאסף למקומו, זהו
 שכתוב: "תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יֵאֲסֹפּוּן וּגו'" (תהלים קד, כב),
 והיא הולכת ביום ונתגלית בלילה, ומחלקת כעלות הבקר,
 ולפיכך נקראת אילת השחר.

זיו הזוהר

האומות שהם שולטים עליהן. פח. לקבל שפע מן התפארת.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

אופן נטילת השפע וחלוקתה

אחר כך מתגברת כגבור והולכת, ואז נקראת איל, אנה הולכת, הולכת ששים פרסאות, מהמקום ההוא שיוצאת^{פט}, ונכנסת לתוך הר שהוא חשך, ומשם מביאה המזון, כאשר הולכת בתוך הר החשך, נמשך אחריה נחש עקלתון אחד, והולך לרגלה^צ, והיא עולה משם אל ההר שהוא אורי^צ, כיון שמגעת שמה, מזמין לה הקדוש ברוך הוא נחש אחר^צ, ויוצא ומתגרים זה בזה, והיא ניצלת ומשם היא לוקחת מזון, וחוזרת למקומה בחצות הלילה, ואחר חצות הלילה מתחלת לחלק מזון, עד עלות חשכות הבקר, כיון שמאיר היום, הולכת ולא נראית, כמו שנתבאר.

צועקת בזמן שהעולם צריך למטר

ובזמן שהעולם נצרך למטר, מתכנסות אליה כל שאר החיות^צ, והיא עולה לראש הר גבוה, מכנסת ראשה בין כרעיה, ותגעה גועה אחר גועה, והקדוש ברוך הוא

זיו הזהר

פט. שתין פרסי יש לומר, שזה רמז על שש הספירות, שעל המלכות עד הבינה, שהוא עולם הבריאה, ונקרא הר של חשך בענין ההשגה, כי יוצר הוא אור, ובורא הוא חשך, ומן הבינה נמשך השפע למלכות. **צ.** ס"מ כרוך אחריה, לגזול ממנה השפע בחזירתה משם. **צא.** היינו לעולם היצירה. **צב.** אפשר שזה המלאך גבריאל ילחם עם הס"מ, ואין מניחו לגזול השפע. **צג.** כל ע' השרים.

הקדמת בעל המבולות : ג צמא נפשי לאלהים ^{הקדמת בעל המבולות} לאל חי מתי ^{בעל המבולות ביום}
 אבוא ואראה פני אלהים ^{הקדמת בעל המבולות} ד היתה לי דמעת ^{בעל המבולות ביום}
 לחם יומם ולילה באמר אלי כל היום איך אלהיך ^{הקדמת בעל המבולות}
 ה אלה אופרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר ^{בעל המבולות ביום}
 בסף אידים עד בית אלהים ^{הקדמת בעל המבולות} בקול רנה ותודה ^{בעל המבולות ביום}
 המון חוגג : ו מה תשתוחחי נפשי ותהמי עלי חוחילי ^{הקדמת בעל המבולות}
 לאלהים ^{בעל המבולות ביום} כי עוד אודנו ישועות פניו : ז אלהי ^{הקדמת בעל המבולות}
 עלי נפשי תשתוחח על בן אופרה מארץ ^{בעל המבולות ביום}
 ירדן וחרמונים מחר מצער : ח תהום אל תהום ^{הקדמת בעל המבולות}
 קורא לקול צנוריה כל משפריה וגלדיה עלי עברו : ^{בעל המבולות ביום}

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שומע קולה, ונתמלא רחמים, ומרחם על העולם, והיא יורדת מראש ההר, ובורחת ומסתרת עצמה, וכל שאר החיות רצות אחריה, ואין מוצאות אותה, זהו שכתוב: "כאיל תערג על אפיקי מים", מהו "על אפיקי מים", כאשר נתיכשו המים, והעולם נצמא למים, אז היא תערג.

בארבעים וחמשה גונים נחלק העולם

תהום אל תהום קורא לקול צנוריה וגו' (מכ, ח) : [זוהר פרשת בראשית (דף נא:)] בארבעים וחמשה גונים של מיני אורות נחלק העולם. שבעה נחלקים לשבעה תהומות. כל אחד מכה בתהום שלו, ואכנים מתגלגלות

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם, וְנִכְנַס אוֹתוֹ אֹר בְּאוֹתָם אֲבָנִים וְנוֹקֵב
אוֹתָם, וַיִּמֵּץ יוֹצְאִים בָּהֶם, וְשׁוֹקְעִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל
הַתְּהוֹם וּמִכֶּסֶה לְשָׁנֵי צָדִידִים.

"תהום אל תהום קורא לקול צנוּרִיךְ"

יּוֹצְאִים מִים בְּאוֹתָם נִקְבִים, וְנִכְנַס אֹר וּמִכָּה לְאַרְבַּעַת
צָדִידֵי הַתְּהוֹם. מִתְגַּלְגֵּל הָאֹר בְּחִבְרָתוֹ, וּפּוֹגְשִׁים
בְּאַחַד, וְנִחְלָקִים הַמֵּיִם, וְאוֹחֲזִים כָּל אוֹתָם שְׂבָעָה בְּשָׂבָעָה
תְּהוֹמוֹת, וְכוֹרִים [שׁוֹרִים] בְּחֻשָּׁכִים שֶׁל הַתְּהוֹם. וְהַחֲשָׁכִים
הֵלְלוּ מִתְעַרְבִים בָּהֶם, וְעוֹלִים הַמֵּיִם וַיִּירָדִים וּמִתְגַּלְגְּלִים
בְּאוֹתָם מְאוּרוֹת. וּמִתְעַרְבִים כְּאַחַד אוֹרוֹת וְחֻשֶׁךְ וּמֵיִם,
וְנַעֲשׂוּ מֵהֶם אוֹרוֹת שֶׁלֹּא נִרְאִים חֲשׂוֹכִים.

כִּי אֶחָד מִכָּה בְּחִבְרוֹ, וְנִחְלָקִים לְשָׂבָעָה וְחֻמְשָׁה צְנוּרוֹת שֶׁל
הַתְּהוֹם, וּבָהֶם זוֹרְמִים מֵיִם. כָּל צְנוּר וְצְנוּר עוֹלָה בְּקוֹלוֹ,
וְהַתְּהוֹמוֹת מְזִדְעָזְעִים. וְכִשְׂאוֹתוֹ קוֹל נִשְׁמָע, כָּל תְּהוֹם קוֹרָא
לְחִבְרוֹ וְאוֹמֵר: חֵלֶק מִימִיךָ וְאַכְנֶס בְּךָ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מב)
תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ.

כָּל הַגִּידִים שֶׁשֶׁם נַעֲשׂוּ צָבַע אֶחָד

תַּחַת אֵלֶּה שְׁלֹשׁ מְאוֹת [וששים] וּשְׁמוֹנִים [וחמשה] גִּידִים. מֵהֶם
לְבָנִים וּמֵהֶם שְׁחֹרִים וּמֵהֶם אֲדָמִים. נִכְלְלוּ זֶה בְּזֶה
וְנַעֲשׂוּ גֵוֶן אֶחָד. אוֹתָם גִּידִים נִרְקְמוּ בְּשָׂבָע עֲשָׂרָה רֶשֶׁתוֹת,
וְכָל אַחַת נִקְרְאָת רֶשֶׁת גִּידִים. [התקִימוּ] נִרְקְמוּ זֶה בְּזֶה וַיִּירָדִים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בְּתַחֲתִית הַתְּהוֹם. תַּחַת אֵלֶּה עוֹמְדוֹת שְׁתֵּי רִשְׁתוֹת כְּמֵרָאָה
הַבְּרָזֵל, וּשְׁתֵּי רִשְׁתוֹת אַחֲרוֹת כְּמֵרָאָה הַנִּחֲשֶׁת.

שְׁנֵי כִסְאוֹת יֵשׁ שָׁם

שְׁנֵי כִסְאוֹת עוֹמְדִים עֲלֵיהֶם, אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמָאל. כָּל
אוֹתָן רִשְׁתוֹת מִחֲבֵרוֹת כְּאֶחָד, וּמִים יוֹרְדִים מֵאוֹתָם
צְנוּרוֹת וְנִכְנָסִים בְּרִשְׁתוֹת הָאֵלֶּה. אוֹתָם שְׁנֵי כִסְאוֹת, אֶחָד
כֶּסֶּא שֶׁל רִקִּיעַ שְׁחֹר, וְאֶחָד כֶּסֶּא שֶׁל רִקִּיעַ תַּחַשׁ. שְׁנֵי הַכִּסְאוֹת
הֵלְלוּ, כְּשֶׁהֵם עוֹלִים, עוֹלִים [בְּאֵת] בְּאוֹתוֹ כֶּסֶּא שֶׁל הָרִקִּיעַ
הַשְּׁחֹר. וּכְשִׁיּוֹרְדִים, יוֹרְדִים בְּאוֹתוֹ כֶּסֶּא שֶׁל רִקִּיעַ הַתַּחַשׁ.

בֵּין שְׁנֵי כִסְאוֹת אֵלֹּ מְתַגַּלְגָּלִים כָּל אוֹתָם תְּהוֹמוֹת

תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא קוֹל צְנוּרִיָּה וְגו' (מב, ח): [זוהר פרשת
בראשית (דף נא.)] שְׁנֵי הַכִּסְאוֹת הֵלְלוּ, אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד
מִשְּׂמָאל. וְאוֹתוֹ כֶּסֶּא שֶׁל הָרִקִּיעַ הַשְּׁחֹר מִיָּמִין, וְאוֹתוֹ כֶּסֶּא
שֶׁל רִקִּיעַ הַתַּחַשׁ מִשְּׂמָאל. כְּשֶׁעוֹלִים בְּכֶסֶּא שֶׁל הָרִקִּיעַ
הַשְּׁחֹר, מִנְּמִיךְ הַכֶּסֶּא שֶׁל רִקִּיעַ שְׂמָאל וְיוֹרְדִים בּוֹ.
מְתַגַּלְגָּלִים הַכִּסְאוֹת אֶחָד בְּאֶחָד, [יוֹרְדִים וְלֹקְחִים] לֹקְחִים כָּל
אוֹתָן הָרִשְׁתוֹת לְתוֹכָם וּמִכְנִיסִים אוֹתָם לְתַחֲתִית הַתְּהוֹם
הַתַּחֲתוֹנָה. עוֹמֵד כֶּסֶּא אֶחָד וְעוֹלָה לְמַעְלָה מִכָּל אוֹתָם
הַתְּהוֹמוֹת, וְעוֹמֵד כֶּסֶּא אַחֵר לְמַטָּה שֶׁל כָּל הַתְּהוֹמוֹת. בֵּין
שְׁנֵי כִסְאוֹת אֵלֹּ מְתַגַּלְגָּלִים כָּל אוֹתָם תְּהוֹמוֹת. וְכָל אוֹתָם
צְנוּרוֹת נִנְעָצוּ בֵּין שְׁנֵי הַכִּסְאוֹת הֵלְלוּ.

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שבעים וחמשה צנורות

שבעים וחמשה [אורות] צנורות הם. שבעה הם עליונים של הכל, וכל אותם אחרים אחוזים בהם, וכלם נעוצים בגלגלי הכסא הזה בצד הזה, ונעוצים בגלגלי הכסא הזה בצד הזה.

מים עולים ויורדים

בהם [נ"א: בתהומות] מים עולים ויורדים. אותם שיוורדים כורים בתהומות ובוקעים אותם. אותם שעולים נכנסים באותם נקבי האבנים, ועולים וממלאים לשבעת הימים. עד כאן שבעה גונים של אורות בסוד עליון.

לא ברא הקדוש ברוך דבר שלא לצורך

אמרו לו: מה שכתוב (שם א) וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם וְגו', מה צורך היה לו לקדוש ברוך הוא לעשות רקיע להבדיל בין המים? אמר להם: כבר כתוב (משלי טו, ד) כָּל פֶּעַל ה' לַמַּעֲנֶהוּ. לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך. וברא הרקיע, וכשהוא חוזר, אינו חוזר אלא לעתים ידועים. וסילון אחד של מים יוצא מתהומות, וסילון של מים יוצא מגיהנם, ויורד בצנור סילון התהום. זהו שכתוב (תהלים מב) תִּהְיוּ אֵל תִּהְיוּ קוֹרָא לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ. והרקיע נכנס באמצע שניהם, ואלמלא שנכנס ביניהם, היו הורגים לשותיהם. זהו שכתוב (בראשית א) וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הִרְקִיעַ מִחֲזִיר הַמַּיִם הַיּוֹצֵאִים מִהַגִּיהֶנֶם שְׁלֹא יָמוּתוּ הָאֲנָשִׁים
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הִתִּינוּק הַזֶּה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמְרוּ, שְׁכַךְ הָיָה
 מִמֶּשׁ שְׁכָתוּב יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, בְּתוֹךְ מִמֶּשׁ,
 בְּאֲמֻצֵּעַ הַמַּיִם, בְּהַכְנֵס הִרְקִיעַ בְּאֲמֻצֵּעַ, מִחֲזִיר הַמַּיִם הָרָעִים
 הַיּוֹצֵאִים מִגִּיהֶנֶם לְמִקּוֹמָם, וְלֹא יֵצֵא לְעוֹלָם מֵאוֹתָם הַמַּיִם,
 אֶלָּא כְּמֵלֶא הֵלֵךְ, בִּימֵי אֱלִישָׁע. וְנֹאמַר בָּהֶם וְהַמַּיִם רָעִים
 וְהָאָרֶץ מְשַׁכֶּלֶת. כְּלוּמַר, בְּשִׁבִּיל שֶׁהַמַּיִם רָעִים, הָאָרֶץ
 מְשַׁכֶּלֶת מִבְּנֵי אָדָם, שְׁפָלִים בְּשִׁבִּילָם.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהַמַּיִם יּוֹצֵאִים לְהִתְעַרֵּב אִזּוּ מִבְּדִילָם
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַל כָּל זֶה מַעֲיֵד הַכְּתוּב הַזֶּה, שֶׁאָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, כָּל מֶה שֶׁעָשָׂה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא עָשָׂה דְּבָר
 לְבִטּוֹלָה, וּמִפְּנֵי שֶׁהָיָה גָלוּי לְפָנָיו שֶׁאוֹתָם הַמַּיִם הַיּוֹצֵאִים
 מִגִּיהֶנֶם, וְיִתְעַרְבוּ בַּמַּיִם הָאֲחֵרִים וְיִזְיְקוּ לְבְרִיּוֹתָיו, עָשָׂה אֶת
 הִרְקִיעַ לְהַכְנִס בְּאֲמֻצֵּעַ שְׁנֵיהֶם, לְהַבְדִּיל בֵּינֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 וְיִהְיִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם, בֵּין מַיִם הָרָעִים לְמַיִם הַטּוֹבִים,
 וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה מִמֶּשׁ שֶׁהַמַּיִם יּוֹצֵאִים לְהִתְעַרֵּב בַּמַּיִם הַטּוֹבִים,
 אִזּוּ הִרְקִיעַ חוֹזֵר וְנִכְנָס בֵּינֵיהֶם, וּמִחֲזִירָם לְאַחֹר.

הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל הַשָּׁמַיִם הֵם טוֹבִים

בֵּא שְׁמַע, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַמַּיִם הִלְלוּ שֶׁהֵם לְהַחֲיוֹת
 הָעוֹלָם וּלְתַקּוֹן הַבְּרִיּוֹת, אֵיךְ יִקְרְאוּ? אָמַר רַבִּי
 בְּרַכְיָה, הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל הַשָּׁמַיִם, שֶׁהֵם מַיִם טוֹבִים.

ט יומם יצוה יהוה חסדו ובלילה (שירה) שירו
עמי תפלה לאל חי: . אומרה לאל סלעי למה
שבחתני למה קדר אלך בלחץ אויב: יא ברצה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

האש של התורה אוכלת אש נכריה

תהום אל תהום קורא לקול צנוריק וגו' (מב, ח): [זהר חדש
תקונא קדמא (דף קל:)] ויש תהום אחר שנאמר בו (תהלים
מב) תהום אל תהום קורא לקול צנוריק. מה זה צנוריק?
אותם הצנורות של החכמה שהם ווי העמודים. כל משבריק
- אלו הטעמים של התורה. וגליק - אלו הנקודים של
התורה. עלי עברו - זה סוד העבור, שנאמר בו (שמות לד)
ויעברו על פניו ויקרא.

ה' משתעשע עם בניו הצדיקים

יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי
(מב, ט): [זוהר בראשית פרשת לך לך (דף פב:)] בא ראה, העולם
שלמעלה צריך את התעוררותו של העולם התחתון.
וכשנשמות הצדיקים יוצאות מן העולם הזה ועולות
למעלה, כלן מתלבשות באור שלמעלה בדמות נכבדה,
ובהם הקדוש ברוך הוא משתעשע ותאב להם, שהם פרי
מעשיו, ועל זה נקראו ישראל שיש להם נשמות קדושות
בנים לקדוש-ברוך-הוא, כמו שנאמר (דברים יד) בנים אתם
לה' אלהיכם. בנים ודאי, פרי מעשיו.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ה' שומע את למוֹד הצדיקים בַּחצוֹת הַלַּיְלָה

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אָפְלוּ אוֹתָם שְׁבַע עוֹלָם הָיָה [של הארץ]. אֵיךְ? אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁבַחצוֹת הַלַּיְלָה כָּל אוֹתָם צַדִּיקֵי אָמֶת, כָּלֵם מִתְעוֹרְרִים לְקֹרֵא בַתּוֹרָה וְלִשְׁמַע אֶת תְּשׁוּבָחוֹת הַתּוֹרָה. וְהָרִי נִתְבָּאֵר שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל אוֹתָם הַצַּדִּיקִים שֶׁבָּתוּף גֵּן הָעֵדֶן כָּלֵם מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלָם, וְחוּט שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם בַּיּוֹם, שֶׁכְּתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יֵצֵה ה' חֶסֶדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עָמִי.

גָּדַל הַתְּשׁוּבָחוֹת שֶׁבַלַּיְלָה

וַיֵּצֵא כֵן הַתְּשׁוּבָחוֹת שְׁעוֹלוֹת בַּלַּיְלָה לְפָנָיו, זֶה תְּשׁוּבַת שְׁלֵמָה. בֹּא רֵאָה, בְּשַׁעָה שִׁישְׂרָאֵל הָיוּ סְגוּרִים בְּכַתִּיבָם כְּשֶׁהָרֹג הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכּוֹרֵי מִצְרַיִם, הָיוּ אוֹמְרִים הֲלֵל וְתְשׁוּבָחוֹת לְפָנָיו.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה

יוֹמָם יֵצֵה ה' חֶסֶדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עָמִי וגו' (מב, ט): [זוהר בראשית פרשת לך לך (דף 94"ב:)] בַּחצוֹת הַלַּיְלָה, כְּשֶׁהַצַּפִּירִים מִתְעוֹרְרוֹת, צַד הַצָּפוֹן מִתְעוֹרֵר בְּרוּחַ, עוֹמֵד בְּמִקְוֵמוֹ הַשְּׂרָבִיט שֶׁבָּצַד הַדְרֹם, וּמִכָּה בְּאוֹתָהּ הָרוּחַ וְשׁוֹקֵט וּמִתְבַּסֵּם. אִזּוֹ מִתְעוֹרֵר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִנְהָגוֹ לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן.

אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל אָדָם שָׁקֵם בַּחצוֹת לְהִשְׁתַּעֲשַׁע בַּתּוֹרָה
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל אָדָם שְׁעוֹמֵד לְהִשְׁתַּעֲשַׁע

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בתורה, שְׁהָרִי הקדוש ברוך הוא וְכָל הַצְּדִיקִים שְׁבֹגֵן עֲדָן, כָּלֵם מְקַשִּׁיבִים לְקוּלוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגָנִים חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוּלָּהּ הַשְּׁמִיעֲנִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁף עָלָיו חוּט אֶחָד שֶׁל חֶסֶד שִׁיחִיָּה [תמיד] שְׁמור בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יֵצֵה ה' חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עֲמִי.

הַקָּם בַּחֲצוֹת לְלִמּוּד יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא

יוֹמָם יֵצֵה ה' חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עֲמִי וגו' (מב, ט) : [זוהר בראשית פרשת לך לך (דף צ"ב:)] אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה, כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּשַׁעֲרֵי הַזֶּה בַּתּוֹרָה, וְדַאי יֵשׁ לוֹ חֵלֶק תָּמִיד בְּעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָה הַטַּעַם תָּמִיד? אָמַר לוֹ, כִּף לְמַדְנּוּ, שֶׁכָּל חֲצוֹת לַיְלָה, כְּשֶׁמִּתְעוֹרֵר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגֵן עֲדָן, כָּל הַנְּטִיעוֹת שֶׁל הֶגֶן מְשָׁקִים יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ הַנַּחֵל שֶׁנִּקְרָא נַחֵל קְדוּמִים, נַחֵל עֲדָנִים, שְׁאִין פּוֹסְקִים מִיָּמִיו לְעוֹלָמִים. כְּבִיכּוֹל אוֹתוֹ שֶׁעוֹמֵד וּמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, כְּאֵלּוֹ אוֹתוֹ הַנַּחֵל מוֹרִיק עַל רֹאשׁוֹ וּמִשְׁקָה אוֹתוֹ בַּתּוֹף אוֹתָם הַנְּטִיעוֹת שְׁבֹגֵן עֲדָן. [אמר רבי יוסי] וְלֹא עוֹד, אֲלֵא הוֹאִיל וְכָל הַצְּדִיקִים שֶׁבַּתּוֹף גֵּן הָעֵדֶן מְקַשִּׁיבִים לוֹ, שְׁמִים לוֹ חֵלֶק בְּאוֹתָהּ הַשְּׁקָאָת הַנַּחֵל. נִמְצָא שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֵלֶק תָּמִיד בְּעוֹלָם הַבָּא.

סֵדֶר הָעֲבוּדָה בַּלַּיְלָה

יוֹמָם יֵצֵה ה' חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עֲמִי וגו' (מב, ט) : [רעיא

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

מהימנא זוהר במדבר פרשת נשא (דף קכא:) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה
וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לַעֲבֹד עֲבַדְתָּ עֲבַדְתָּ וְעַבַדְתָּ
מִשָּׂא בָאֵהָל מוֹעֵד. מִצָּוָה זוֹ לִהְיוֹת הַלּוֹיִם מְשׁוֹרְרִים בְּמִקְדָּשׁ.
וְאִף עַל גַּב שְׂבָאֲרָנוּ לַמַּעֲלָה, כָּאֵן צָרִיךְ לַחֲדָשׁ דְּבָרִים, שֶׁהָרִי
הַכֶּהֶן מִקְרִיב קֶרְבֵּן, וְהוּא מִיכָאֵל. לוי הוּא גְבִרְיָאֵל, הוּא צָרִיךְ
לִנְגֹן. וְסוּד הַדְּבָר - (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסִדוֹ, זֶה חֲסִד
כֶּהֶן גָּדוֹל, שְׁמִיכָאֵל הוּא כֶּהֶן הַדְּיוּט לְגַבֵּי רִבּוֹנוֹ, וְעַם כָּל זֶה
שֶׁהַדְּיוּט הוּא אֶצֶל רִבּוֹנוֹ - הוּא מֶלֶךְ חֵיוֹת הַקֹּדֶשׁ. וּבִרְכַּת
הַדְּיוּט אֵל תְּהִי קִלְהָ בְּעֵינֶיךָ, וְזֶהוּ יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסִדוֹ.
וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי - זוֹ גְבוּרָה. שִׁירָה - (דברים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ
הָדָר לוֹ. (יחזקאל א) וּפָנִי שׁוּר מִהַשְׁמָאֵל. וְגְבִרְיָאֵל שְׁלוּחוֹ,
וְצָרִיךְ לְשׁוּרֵר וּלְנָגֵן בַּחֲדוּתָהּ בֵּינָן הַתּוֹרָה, (להתעסק לשלח קרבות
לפני המלך בשמחה. ומי שאין לו רשות) לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, יִקְיָם (איכה ב)
קוֹמִי רִנִּי בְלִיל לְרֹאשׁ אֲשֻׁמְרוֹת. וַיֹּאמֶר בְּאֲשֻׁמְרוֹת כָּמָה
סְלִיחוֹת וְתַחֲנוּנִים וּבִקְשׁוֹת בְּכָל מִינֵי רָנָה בְּגִירוֹנוֹ, שֶׁהוּא כְּנוֹר
לְהוֹצִיא בּוֹ קוֹל בְּשֵׁשׁ כְּנָפֵי רֶאֱהָ עִם וְרָדִים בְּשֵׁשֶׁת צְנוּרוֹת
הַקֶּנֶה, וְזוֹ ו'. וַיּוֹצִיאוּ מִהַלֵּב, שֵׁשׁ בֵּינָה, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁוּהָ בְּעִלֵּי
הַמִּשְׁנָה, הַלֵּב מִבֵּין. יוֹצִיא בֵּין מִבֵּינָה, מִבֵּין יָהּ, שֶׁהוּא ו', שֶׁהוּא
אֶפְרוֹחַ בְּשֵׁשׁ כְּנָפִים, וַיַּעֲלֶה בְּשֵׁשֶׁת צְנוּרוֹת הַקֶּנֶה, שֶׁהֵם (מלכים
א) שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לַכֶּסֶה. וּשְׁנֵי כֶסֶאוֹת הֵם, (ירמיה יז) כֶּסֶא כְבוֹד
מְרוֹם מִרְאשׁוֹן, וְהֵם הַלֵּב וְהַפֶּה. ל"ב, (שמות יז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל
כֶּסֶף יָהּ מִלְחָמָה לַה' בַּעֲמָלֶךְ. כְּבֹד, סְמָא"ל, פֶּה הַכֶּסֶ"ה, כֶּסֶף ה',
זֶהוּ שִׁכְתּוּב (תהלים פא) תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר וְגו'. מֵהוּ שׁוֹפָר?

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

קָנָה, ו', קול שְׁעוּלָה מִן הַקָּנָה אֶל הַפָּה, שְׁשֶׁם ה', בְּחִמְשָׁה מֵינֵי תְקוּנֵי דְבוּר, שֶׁהֵם: הַשְּׁפָתִים וְשָׁנִים וְחֵף. שְׁפָתִים שָׁנִים. שָׁנִים וְטוּחָנוֹת שְׁנֵי מֵינִים. וְחֵף - הָרִי חֲמֶשֶׁה. שְׁטוּחָנִים כְּנָהֶר, שֶׁהוּא קוֹל, כְּמוֹ שְׁטוּחָנִים הָרַחֲסִים. לְהוֹצִיא קוֹל וְדְבוּר שִׁיּוּצָא מִהֲבִינָה שֶׁל הַלֵּב בְּמַחְשָׁבָה. שֶׁהוּא שֵׁם מִפְרָשׁ בַּעֲשָׂרָה מֵינֵי תַלְמִים. וּבִשְׁוֹפֵר, אֵין פּוֹחֲתִין מַעֲשָׂרָה שׁוֹפְרוֹת. וְהַתּוֹרָה - הַקּוֹל שְׁלָה, הַדְּבוּר שְׁלָה, הִבִּינָה שְׁלָה, שְׁפָרְשִׁיהָ, אֵיזֵהוּ חֲכָם? הַמְּבִין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר. מַחְשָׁבָה שְׁלוֹ חֲשׂוּבָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל קְרַבְנוֹת וְעוֹלוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ויקרא ז) זֹאת הַתּוֹרָה לַעֲלָה [ו] לַמִּנְחָה.

אשרי חלקו של המושחתתך בשכינה

יִזְמֵם וְיַצִּיחַ ה' חֲסִדוֹ וּבְלִיָּלָהּ שִׁירָה עַמִּי וְגו' (מכ, ט) : [זוהר חלק ג' פ' אחר (דף סה.) זוהר תורה] אמר רבי שמעון, אשרי חלקו מי שבא עם השכינה [בבקר], בשעה שהיא באה לקבל פני המלך, לספר עמו, וזה היה נמצא עמה [בלילה] בשעה שהושיט המלך ימינו לקבל את השכינה, זהו שכתוב: "אֲשָׁא כְנָפֵי שָׁחַר אֲשַׁכְנֶה בְּאַחֲרִית יָם" (תהלים קלט, ט), מהו אחרית ים, אותה שעה של הבקר היא אחרית ים ההוא.

בעת הסתלקות הדינים.

שבחצות הלילה, היה התחלה, ועוד היה דין, ועכשיו הוא אחרית של הדין, שנסתלקים הדינים שלה, והיא

בְּעֶצְמוֹתַי חֲרַפְנוּנִי צוֹרְרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָּל הַיּוֹם אֵינִי
 אֱלֹהֶיךָ ^{הַיּוֹם כֻּלָּם חֲסִידֶיךָ} : יב מִהַ תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וּמִהַ תִּתְּחַמֵּי עָלַי הוֹחִילִי
 לְאֱלֹהִים ^{הַיּוֹם כֻּלָּם חֲסִידֶיךָ} : כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשְׁעֶת פָּנַי וְאֱלֹהֵי ^{הַיּוֹם כֻּלָּם חֲסִידֶיךָ}

זוהר תהלים

נכנסת בכנפי המלך, היא וכל אותן שנזדווגו עמה, זהו
 שכתוב: "אֲשַׁכְנֶה בְּאַחֲרִית יָם".

המלך פורס כנפיו עליהם

וְלִמְדֵנוּ, כל אותן שהתיגעו בתורה בחצות הלילה, נשתתפו
 עם השכינה, וכאשר בא הבקר, והמלכה מתקרבת
 אל המלך, הרי זה נמצא עמה לפני המלך, והמלך פורס
 כנפיו על כלם, זהו שכתוב: "יוֹמָם יִצְנֶה ה' חֶסֶדּוֹ וּבִלְיָלָהּ
 שִׁירָה עַמִּי וְגו'".

ה' וכל הצדיקים מקשיבים לקולם של הצדיקים הלומדים בלילה
 יוֹמָם יִצְנֶה ה' חֶסֶדּוֹ וּבִלְיָלָהּ שִׁירָה עַמִּי וְגו' (מב, ט) : [זוהר חלק א'
 פ' לך לך (דף 99ב): זוהר תורה] אמר רבי ייסא, הרי אמרו
 שהקדוש ברוך הוא וכל אותן הצדיקים שבתוך הגן עדן כלם
 מקשיבים לקולם של אותן שמתעוררים בחצות הלילה לקרות
 בתורה, וחוט של חסד נמשך עליהם ביום, שכתוב: "יוֹמָם
 יִצְנֶה ה' חֶסֶדּוֹ וּבִלְיָלָהּ שִׁירָה עַמִּי וְגו'", ועל כן התשבחות
 העולות בלילה לפניו, זו היא שבחה שלימה.

זיו הזוהר

צד. היינו אותם שלמדו תורה מחצות הלילה עד הבקר.

לבנין הבית

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי – הִקְבִּ"ה דִּן אוֹתוֹ בְּעֶצְמוֹ וְלֹא הַמְלֵאכִים
וּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה

שְׁפַטְנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי וגו' (מג, א) : [זוהר חדש פ' בראשית (דף כד, השלמה מההמשטות סימן יח):] **שְׁנֵי רְבוּתֵינוּ, כְּשַׁחֲלָה רַבִּי**

שָׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי, נִכְנָסוּ לְפָנָיו רַבִּי פִּנְחָס וְרַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי אֲבָהוּ. אָמְרוּ לוֹ, מִי שֶׁהוּא עֲמוּד הָעוֹלָם – יָמוּת? אָמַר לָהֶם, אֵין בֵּית הַדִּין שְׁלֹמַעֲלָה מַעֲיִנִים בְּדִינִי, שֶׁהָרִי אֲנִי רְאִיתִי שְׂאִינִי נִתֵּן לְמִלְאָךְ וְלִדְיָן שְׁלֹמַעֲלָה, שְׂאִינִי כְּשָׂאֵר בְּנֵי אָדָם. אֲלֹא הַדִּין הַזֶּה שְׁלִי, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אוֹתוֹ, וְלֹא בֵּית דִּינוֹ. וְהִינוּ מֵה שְׂאֵמֶר דָּוִד בְּבִקְשָׁתוֹ לְפָנָיו (תהלים מג) שִׁפְטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי. וְכֵן שְׁלֹמָה אָמַר, לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עִבְדּוֹ, הוּא לְבַדּוֹ, וְלֹא אֲחֵרִים. שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ, כְּשֶׁהָאָדָם הוּא שׁוֹכֵב, בֵּית דִּין שְׁלֹמַעֲלָה

מַעֲוִי לָמָּה זִנְחֹתִנִי לָמָּה קָדַר אֶתְהַלֵּךְ בְּלֶחֶץ
 אוֹיֵב: ג' שְׁלַח אֹרֶךְ וְאַמְתָּךְ הִמָּה יִנְחֹנִי וְיִבְאוּנִי אֶל הָר
 קִדְשֶׁךְ וְאֶל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ: ד' וְאַבּוֹאָה אֶל מִזְבַּח אֱלֹהִים

הַתּוֹרָה בְּעַל הַמִּטָּה
 וּבְמִשְׁכַּן מִדְבָּר

— זוהר תהלים —

מִסְתַּכְּלִים בְּדִינוֹ. יֵשׁ מֵהֶם שְׁנוּטִים לְכַף זְכוּת, שְׁמֵרָאִים זְכוּתוֹ
 שֶׁל אָדָם, וְיֵשׁ מֵהֶם שְׁנוּטִים לְכַף חֻבָּה, שְׁמֵרָאִים חֻבָּה שֶׁל
 אָדָם, וְלֹא יוֹצֵא הָאִישׁ מִן הַדִּין כִּמוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה.

אָבֹא מִי שֶׁדִּין אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן, שֶׁשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, הוּא
 טוֹב, וְלֹא יִכּוֹל אִישׁ לִהְיוֹת בְּאוֹתוֹ דִּין, פָּרָט לְטוֹב. מָה
 הַטַּעַם? שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ, מִדַּת הַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן נוֹטָה לְזְכוּת תָּמִיד,
 וְהוּא כָּלוּ צַד שֶׁל רַחֲמָנוּת, וּבִכְדוֹ לַעֲזֹב הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת.
 זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שם קל) כִּי עֲמָךְ הִסְלִיחָה וְגו', וְלֹא עִם אֲחֵר.
 וּמִשּׁוֹם כֵּךְ בִּקְשָׁתִי לִפְנֵי שֶׁהוּא יָדִין דִּינִי, וְאֲנִי אֶכְנַס לְשַׁלְשָׁה
 עָשָׂר שְׁעָרִים לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁלֹּא עָבְרוּ אוֹתָם רַק הָאֲבוֹת, וְלֹא
 יִהְיֶה מִי שְׁיִמְחָה בִּידִי, וְעוֹד – שֶׁלֹּא אֶתְבַּע מֵהֶם רְשׁוֹת.

בְּכָל מְקוֹם שְׁלוֹמֻדִים תּוֹרָה בְּלִילָה יוֹצֵא חוּט אֶחָד מֵאוֹר הַגָּנוּז
 וְנִמְשָׁךְ עַל אוֹתָן לִוְמָדֵי הַתּוֹרָה

שְׁלַח אֹרֶךְ וְאַמְתָּךְ הִמָּה יִנְחֹנִי וְיִבְאוּנִי אֶל הָר קִדְשֶׁךְ וְאֶל
 מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ (בג, א): [זוהר ח"ב (דף קמח): זוהר תורה] שְׁלַח אֹרֶךְ
 וְאַמְתָּךְ הִמָּה יִנְחֹנִי וְיִבְאוּנִי אֶל הָר קִדְשֶׁךְ וְאֶל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, הָרִי
 בִּיאוֹרוֹ שֶׁאוֹר הַהוּא נִגְזַר, וְהוּא מִתּוֹקֵן אֶל הַצְדִּיקִים לְעוֹלָם

הַתָּה בָּעַל הַחַיִּים וְהַתְּבוּחֹת בָּרוּךְ
 אֵל יֵאל שְׁמִיחַת גִּילִי וְאוֹדְךָ כְּבִנּוֹר אֱלֹהִים
 הַתָּה בָּעַל הַחַיִּים וְהַתְּבוּחֹת בָּרוּךְ
 אֱלֹהֵי : הַ מַּח תִּשְׁתַּחֲוִי נַפְשִׁי וּמַח תִּהְיוּ עָלֵי
 הַחַיִּים לְאֱלֹהִים הַתָּה בָּעַל הַחַיִּים וְהַתְּבוּחֹת בָּרוּךְ
 כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשְׁעֶת פְּנֵי
 וְאֱלֹהֵי : הַתָּה בָּעַל הַחַיִּים וְהַתְּבוּחֹת בָּרוּךְ

זוהר תהלים

הבא, כמו שפירשנו שכתוב אור זרוע לצדיק, לצדיק ודאי סתם, ואור ההוא לא שמש בעולם מלבד ביום הראשון, ואח"כ נגנז ולא שמש יותר, רבי יהודה אומר אלמלי נגנז מכל וכל לא נתקיים העולם אפילו רגע אחד, אלא נגנז ונזרע כזרע זו שעושה תולדות וזרעים ופירות, וממנו נתקיים העולם, ואין לך יום שלא יופיע ממנו בעולם וזה מקיים הכל, שבו זן הקב"ה את העולם, ובכל מקום שלומדים תורה בלילה יוצא חוט אחד מאותו אור הגנוז ונמשך על אותן לומדי התורה, זש"כ יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי, יום שהוקם המשכן למטה מה כתוב (שמות מ) ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן, מהו הענן, חוט אחד היה מאותו אור הראשון שהופיע בחדוה של השכינה כאשר נכנסה להמשכן שלמטה, ומהיום ההוא לא נתגלה עוד, אבל שימוש הוא משמש בעולם, והוא מחדש בכל יום מעשה בראשית:

מִזְבַּח אֱלֹהִים - זֶהוּ הַמִּזְבֵּחַ שֶׁלְמַעַל

וְאֲבוֹתָהּ אֵל מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים וְגו' (מג, ד): [זוהר פ' ויקרא (דף כ"ד):]
 רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, וְאֲבוֹתָהּ אֵל מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים. מִי זֶה

זוהר תהלים

מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים? זֶהוּ הַמִּזְבֵּחַ שְׁלֹמֶעֱלָה, מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים וְדָאִי.
וְהֵינּוּ בָּאֵר שֶׁל יִצְחָק, וְלִפְעָמִים מִזְבֵּחַ ה', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָם
מִלִּפְנֵי מִזְבֵּחַ ה'. וְעַל זֶה יוֹרְשִׁים הָעוֹלָמוֹת מִכָּאן דִּין וְרַחֲמִים,
מְשׁוּם שֶׁהִיא יוֹנֵקֶת בָּצֵד הַזֶּה וּבָצֵד הַזֶּה, וְהָרִי בָּאֵרוֹ אֶת
הַדֶּבֶר.

לא תשכח מפי זרעו

הזרחת

לשי"ם דף היומי

עם פניני חזונו

רבי שמואל בן יוחאי
עם פניני חזונו
המקור למסכת עירובין

רבי יוחנן בן זכאי
עם פניני חזונו
המקור למסכת עירובין

מסכת עירובין

המקור למסכת עירובין
המקור למסכת עירובין
המקור למסכת עירובין

שמה שמה שמה
המקור למסכת עירובין

שמה שמה שמה
המקור למסכת עירובין

לחייך את הש"ס באור חזונו

המקור למסכת עירובין
המקור למסכת עירובין
המקור למסכת עירובין

שמה שמה שמה
המקור למסכת עירובין

שמה שמה שמה
המקור למסכת עירובין

ח לחודש

מד א לְמַנְצָח לְבָנִי קָרַח מִשְׁבִּיל: ב אֱלֹהִים
 בְּאַזְיָנִינוּ שְׁמַעְנֵנוּ אֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ לָנוּ פֶּעַל פְּעֻלָּת
 בִּימֵיהֶם בִּימֵי קָדָם: ג אֶתְּה יִדְךָ גִּזִּים הוֹרֶשֶׁת וְחַטָּעִים
 תִּרְעֵ לְאֻמִּים וְתִשְׁלַח־ם: ד כִּי לֹא בְּחֶרֶבָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ
 וְזִרְזָעִם לֹא חוֹשְׁעָה לָמוֹ כִּי יְמִינָהּ זִרְזָעָה וְאוֹר פָּנֶיהָ כִּי
 רָצִיתָם: ה אֶתְּה הוּא מִלְכֵי אֱלֹהִים הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַכִּסֵּא
וּבְעַל הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַיּוֹם צִוָּה יְשׁוּעוֹת

שימוש תהלים

להנצל מיד אויב

אלהים באזנינו וגו' (מד, ב): [שימוש תהלים לפרק מד]. אמור אותו ואת
 שם שלו והוא טוב להנצל מן האויבים.

זוהר תהלים

צוה ישועות יַעֲקֹב כָּל אוֹתָם הַשְּׁלִיחִים שְׁעוֹשִׁים שְׁלִיחוֹת
 בְּעוֹלָם שְׂבָלָם יִהְיוּ בְּצַד הַרְחָמִים וְלֹא יִהְיוּ מִצַּד הַדִּין

אֶתְּה הוּא מִלְכֵי וְגו' (מד, ה): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קיט,)] וַיְהִי אַחֲרֵי
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וַאֲמַר, (תהלים מד) אֶתְּה
 הוּא מִלְכֵי וְגו'. זוהי הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל כָּל הַדְּרָגוֹת יַחַד זֶה עִם זֶה.

צוה ישועות יַעֲקֹב, כָּל אוֹתָם הַשְּׁלִיחִים שְׁעוֹשִׁים שְׁלִיחוֹת
 בְּעוֹלָם, שְׂבָלָם יִהְיוּ בְּצַד הַרְחָמִים וְלֹא יִהְיוּ מִצַּד הַדִּין.
 מִשׁוֹם שֶׁיֵּשׁ בְּעַלֵּי שְׁלִיחִים מִצַּד הַרְחָמִים וּמִצַּד הַדִּין

יַעֲקֹב: וְכִּי צָרֵנוּ נִנְגַח בְּשִׁמְךָ נָבוֹם קָמִינוּ: ז פִּי לֹא
 בִּקְשָׁתִי אֲבִטָּח וְתִרְבִּי לֹא תוֹשִׁיעֵנִי: ח פִּי הוֹשַׁעְתָּנוּ
 מִצָּרֵנוּ וּמִשְׁנֵאֵינוּ הִבִּישׁוֹת: ט בָּאלֹהִים <sup>הַקֹּדֶם בְּעַל הַכֹּבוֹת
וּבְקֵץ הַנְּחֻמֹּת בָּרוּךְ</sup> הִלָּלְנוּ
 כָּל הַיּוֹם וְשִׁמְךָ לְעוֹלָם נוֹדָה סָלָה: י אֵף וְנִחַת וְתִבְלִימֵנוּ
 וְלֹא תֵצֵא בְּצַבָּאוֹתֵינוּ: יא תִּשְׁבֵּנוּ אַחֲזֹר מִנִּי צָר
 וּמִשְׁנֵאֵינוּ שָׁמוּ לָמוֹ: יב תִּתְּנֵנוּ כְּצֹאן מֵאֲבָל וּבְגוֹזִים
 וִירִתָּנוּ: יג תִּמְכֹּר עַמְּךָ כֶּלֶא הוֹן וְלֹא רַבִּית בְּמִחְיֵרֵיהֶם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַקָּשָׁה. אוֹתָם שְׁלִיחִים שְׂבָאִים מֵצַד הָרַחֲמִים לֹא עוֹשִׁים
 שְׁלִיחוֹת שֶׁל דִּין בְּעוֹלָם כָּלֵל. וְאִם תֹּאמַר, הִנֵּה הַמֶּלֶאךָ
 שֶׁהִתְגַּלָּה לְבַלְעָם, הָרִי שְׁנִינוּ שְׁלִיחַ שֶׁל רַחֲמִים וְהִתְהַפֵּף
 לְדִין - לֹא! לְעוֹלָם לֹא מִשְׁתַּנָּה. אֲלָא שְׁלִיחַ הָרַחֲמִים הִיָּה
 לְהִגָּן עַל יִשְׂרָאֵל וּלְהִיּוֹת עֲלֵיהֶם סִנְגוֹר, וּכְנִגְדּוֹ הוּא הַדִּין.
 כִּךְ דִּרְכּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּשֶׁמִּיטִיב לָזֶה, אוֹתוֹ
 הִתְסַד הוּא דִין לָזֶה. כֵּן הַשְׁלִיחַ הַזֶּה הִיָּה שֶׁל רַחֲמִים
 לְיִשְׂרָאֵל, וּלְבַלְעָם הִתְהַפֵּף לְדִין, מִשּׁוֹם כִּךְ צוּה יְשׁוּעוֹת
 יַעֲקֹב. אָמַר דּוֹד, צוּה עַל הָעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר יִשְׁלַחוּ שְׁלוּחִים
 שִׁיְהִיו מֵצַד הָרַחֲמִים. רַבִּי אַבָּא אָמַר, צוּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב,
 שֶׁהֵם בְּתוֹךְ הַגָּלוּת, וְתִמְצָא לָהֶם גְּאֻלָּה בְּתוֹךְ גָּלוּתָם. בֹּא
 רְאֵה, הַמְּשַׁבַּח שֶׁל הָאֲבוֹת הִיָּה יַעֲקֹב, וְאֵלְמָלָא יִצְחָק לֹא
 כָּא יַעֲקֹב לְעוֹלָם. וּמִשּׁוֹם כִּךְ, צוּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב - זֶה
 יִצְחָק. שְׂכִינָן שְׁנַצַּל יִצְחָק, הִיוּ יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב.

י' תְּשִׁימוּנוּ חֶרֶף לְשִׁבְנוּנוּ לְעַג וְקָלָם לְסִבִּיבוֹתֵינוּ:
טו' תְּשִׁימוּנוּ מִנְשֵׁל בְּגוֹיִם מְנוּד רֹאשׁ בְּלֹאִמִּים: טז' כָּל
הַיּוֹם בְּלִמְתִּי נִגְדִי וּבִשְׁת פָּנֵי בִסְתִנִּי: יז' מִקְוֹל מִחֶרֶף
וּמִגֶּרֶף מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: יח' כָּל זֹאת בָּאתָנוּ וְלֹא
שִׁכַּחְנוּךָ וְלֹא שָׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ: יט' לֹא נִסּוּג אַחֲזֹר לִבִּנוּ

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

בֵּינוֹ שְׁנַמּוֹל מִזֶּה כְּתוּב עֲקֵב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמָר
מִשְׁמַרְתִּי מִצֹּתִי חֲקוֹתִי וְתוֹרָתִי

כָּל זֹאת בָּאתָנוּ וְלֹא שִׁכַּחְנוּךָ וְלֹא שָׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ (מד, יח):
[זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף י"ג):] נִפְשׁ כִּי תַחֲטֹא. רַבִּי אַבָּא פָתַח,
(תהלים מד) כָּל זֹאת בָּאתָנוּ וְלֹא שִׁכַּחְנוּךָ וְלֹא שָׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ.
כָּל זֹאת בָּאתָנוּ, הֲיֵה צָרִיךְ לִהְיוֹת כָּל אֶלּוּ בָּאוּ עָלֵינוּ! אֵלֶּא כָּל
הַדִּינִים שְׁלַמְעֵלָה בָּאוּ עָלֵינוּ. וְלֹא שִׁכַּחְנוּךָ, וְלֹא שָׁקְרָנוּ דְּבָרֵי
תוֹרָתְךָ. מִכָּאֵן לְמַדְנִי, כָּל מִי שֶׁשׁוֹנֶה דְּבָרֵי תוֹרָה וְלֹא רוֹצֶה
לַעֲסֹק בָּהּ, כְּאֵלּוּ שִׁכַּח אֶת הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי כָּל הַתוֹרָה
הִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלֹא שָׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ, שֶׁכָּל מִי
שֶׁמִּשְׁקֵר בְּבְרִית הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה שְׁרִשׁוּמָהּ בּוֹ, כְּאֵלּוּ שֶׁמִּשְׁקֵר בְּשֵׁמוֹ
שֶׁל הַמֶּלֶךְ, מִשּׁוֹם שֶׁשְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ רִשׁוּם בְּאָדָם. וּמִקְרָא אַחֵר
מוֹדֶה לְכָתוּב הַזֶּה, שֶׁכְּתוּב (שם) אִם שִׁכַּחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וּנְפָרֵשׁ
כְּפִינוּ לֹאֵל זָר. אִם שִׁכַּחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא
שִׁכַּחְנוּךָ (וְזוֹהֵי הַתּוֹרָה שֶׁהִיא שֵׁם אֱלֹהֵינוּ). וּנְפָרֵשׁ כְּפִינוּ לֹאֵל זָר, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא שָׁקְרָנוּ בְּבְרִיתְךָ. וְהַכֹּל דְּבָר אֶחָד. מִהַ שֶׁשֶּׁקֶר כָּאֵן?
שֶׁפָּרֵשׁ כְּפִיו לְרִשׁוֹת אַחֲרֵת וּמִשְׁקֵר בְּבְרִית הַזֶּה, וְלִכְּנֵן הַתּוֹרָה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

אוחזת בזה. שָׁכַל מִי שֶׁשׁוּמַר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּאִלּוּ שֶׁמֶר אֶת
כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁמִּשְׁקַר בָּזָה כְּאִלּוּ מִשְׁקַר בְּכָל הַתּוֹרָה.

בא ראה, טַרְם שֶׁנִּמּוּל אַבְרָהָם הָרִי לֹא נֶאֱמַר שֶׁהוּא שֶׁמֶר אֶת
הַתּוֹרָה. כִּיּוֹן שֶׁנִּמּוּל מֶה כְּתוּב? (בראשית כו) עֵקֶב אֲשֶׁר
שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקִלִּי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֲקוּתַי וְתוֹרֹתַי.
וְהַכֹּל מִשּׁוּם שֶׁנִּמּוּל וְנִרְשָׁם בּוֹ הָרָשָׁם הַקְּדוֹשׁ וְשֶׁמֶר אוֹתוֹ
כְּרֹאוֹי, מַעֲלָה עָלָיו כְּאִלּוּ שֶׁמֶר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. אֵף בִּיצְחָק
כְּתוּב, (בראשית יז) וְאֶת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יִצְחָק. וְעַל זֶה נִקְרְאָת
הַתּוֹרָה בְּרִית. **בא** ראה, מִשּׁוּם שִׁיּוּסָף שֶׁמֶר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת
וְלֹא רָצָה לְשַׁקֵּר בָּהּ, זָכָה לְכָבוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְכָבוֹד בְּעוֹלָם
הַבָּא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשְׁרָה אֶת שְׁמוֹ
בְּתוֹכוֹ, שֶׁכְּתוּב (תהלים פא) עֲדוֹת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. וְזָכָה לְבִרְכַּת
הָעוֹלָם הַזֶּה וּלְבִרְכַּת הָעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב
(דברים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ הָדָר לוֹ וְגו'. מִשּׁוּם שִׁיּוּסָף שֶׁמֶר אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת, זָכָה בְּשׁוֹר, שֶׁהוּא רֹאשׁוֹן לְקֶרְבֵּן. אָמַר לוֹ רַבִּי
יְהוֹנָדָה, אִם כֵּן, לָמָּה הִתְבָּרַךְ בְּדָבָר שֶׁהוּא שְׂמָאל? בְּיָמִין הִיָּה
צָרִיךְ, שֶׁהָרִי כְּתוּב (יחזקאל א) וּפָנַי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאל. אָמַר לוֹ, כִּדִּי
שִׁינָן עַל חֲטָאֵי יִרְבָּעָם.

אמר לוֹ, סוּד לְמַדְנֹו בְּכָתוּב הַזֶּה, שֶׁכִּיּוֹן שִׁיּוּסָף שֶׁמֶר אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת, שֶׁהַבְּרִית הַזֹּאת אַחוּזָה בְּשְׁתֵּי דָּרְגוֹת, וְאוֹתָן
שְׁתֵּי דָּרְגוֹת לְמַעֲלָה נִקְרְאוּ בְּשֵׁמוֹת. וְלְמַדְנֹו בְּפֶרֶשֶׁת פָּרָה
אֲדָמָה, שֶׁהַפָּרָה הַזֹּאת הִיא דָּרְגָה אַחַת מֵאוֹתָן שְׁתֵּי דָּרְגוֹת
עֲלִיוֹנוֹת, וְהַזִּינוּג שֶׁל פָּרָה נִקְרָא שׁוֹר, וְזֶהוּ בְּכוֹר שׁוּרוֹ הָדָר

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

לו וקרני ראם קרניו. הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא על כל האחרות, ועל כן - בהם עמים ינגח יחדיו אפסי ארץ. אמר רבי אבא, משמע שכל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעטרו בכבוד עליון, ולכן זכה בשתי מלכיות - אחת הוא, ואחת בנו. שכינן ששלמה המלך נדבק בנשים נכריות, נתנה המלכות לירבעם, ולכן הברית חביבה מהכל.

משום כך אמר רבי שמעון, האדם הזה שמוליד בן, נקשר לשכינה, שהיא הפתח של כל הפתחים (והתינוק הזה שנמול, נקשר בשכינה, שהיא פתח של כל הכתרים) העליונים, הפתח שנקשר בשם הקדוש. (שאמר רבי שמעון) ואותו דם שיוצא מאותו תינוק שמור לפני הקדוש ברוך הוא, ובשעה שמתעוררים דינים בעולם, משגיח הקדוש ברוך הוא באותו דם ומציל את העולם. ומשום כך כתוב, (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. וכתוב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. והכל עולה במשקל אחד. שנינו, באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים, שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי מילא, אבל למה יומם ולילה?

אמר רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים כאחד והם הפתח של כל הכתרים, ושנינו, אחד דין ואחד

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

רַחֲמִים, וּמִתְבַּשְׂמִים זֶה עִם זֶה, זָכַר וְנִקְבָּה. (ושנינו, אחד זכר ואחד נקבה, אחד דין ואחד רחמים). בְּצַד הַזָּכָר שְׂרֹוֵי חֶסֶד, וּבְצַד הַנִּקְבָּה שְׂרֹוֵי דִין. (ומשום כך) אֶחָד לָבָן וְאֶחָד אָדָם. וּכְדִי לְהַתְבַּשֵּׁם זֶה עִם זֶה, (משום כך) הֵם מִתְקַשְּׂרִים זֶה בְּזֶה. וְהַבְּרִית הַזֹּאת אוֹחוֹזָת בָּהֶם בְּיוֹמָם וּלְיָלָה, בְּדִין וּחֶסֶד. בְּדִין בְּרֹאשׁוֹנָה, וְאַחֵר כָּךְ שׁוֹרָה בְּחֶסֶד, וּמִתְבַּשֵּׁם בְּכָל. וְזוֹהִי הַבְּרִית שֶׁנִּקְרָאת יוֹמָם וּלְיָלָה, שְׁאוֹחוֹזָת בְּשִׁנְיָהֶם. וּמִי שֶׁזּוֹכָה לְשֹׁמֵר אֶת אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּרֹאֵי וְלֹא חוֹטֵא בָּהּ כָּל יָמָיו, הוּא אוֹחוֹז בְּיוֹמָם וּלְיָלָה, וְזוֹכָה לְשִׁנְי עוֹלָמוֹת, הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. וְלָכֵן אֲבָרְהָם נִקְרָא שָׁלֵם, שֶׁכְּתוּב (בראשית יז) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. וְאִמָּתִי נִקְרָא שָׁלֵם? כְּשֶׁזּוֹכָה בְּשִׁנְיָהֶם, בְּיוֹמָם וּלְיָלָה, שֶׁכְּתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עֲמִי. וּשְׁנִיָּהֶם יִרְשׁ אֲבָרְהָם, וְלֹא הִתְקַיֵּם בּוֹ הַחֶסֶד בְּקִיּוֹם שָׁלֵם עַד שֶׁנִּמְוֹל. כִּיּוֹן שֶׁנִּמְוֹל, הִתְקַיֵּם בּוֹ וְזָכָה לְשִׁנְיָהֶם, וְנִקְרָא שָׁלֵם.

כְּמוֹ שֶׁשְּׁנִינּוּ, שֶׁכְּתוּב (בראשית יח) וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כָּחֵם הַיּוֹם. פֶּתַח הָאֵהָל, זֶהוּ הַכֶּתֶר הָעֲשִׁירִי שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִיא פֶּתַח לְכָל הַמְשָׁכָן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל שְׁאָר הַכֶּתֶרִים, וְדוּר הַמֶּלֶךְ קוֹרָא (לזה) פֶּתַח (צדק), שֶׁכְּתוּב (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק, וְכְתוּב זֶה הַשַּׁעַר לֵה'. כָּחֵם הַיּוֹם, כְּשֶׁמֵּאִיר הָאֹר שֶׁל הַחֶסֶד, חֵלֶק גּוֹרְלוֹ, כְּמוֹ שֶׁיֵּשֵׁב בְּזֶה – יֹשֵׁב בְּזֶה. מָתִי הִתְקַיֵּמוּ בּוֹ? כְּשֶׁנִּמְוֹל, וְלָכֵן נִקְרָאת בְּרִית יוֹמָם וּלְיָלָה. שְׁנִינּוּ, כְּתוּב (שמות יב) וּפִסַּח ה' עַל הַפֶּתַח. מֵה זֶה וּפִסַּח ה'

וְהַט אֲשֶׁרֵינוּ מִנִּי אֲרֻחָךְ: כ כִּי דִבִּיתֵנוּ בְּמָקוֹם תַּנִּים
וְתִכֶּם עָלֵינוּ בְּצִלְמוֹת: כא אִם שָׁבַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ
וְנִפְרַשׁ בְּפִינוּ לֹאֵל זָר: כב הֲלֹא אֱלֹהִים ^{הַתָּה בֶּעַל הַיּוֹנוֹת} יִחְקֹר זֹאת ^{וְנִפְרַשׁ בְּפִינוּ לֹאֵל זָר}
כִּי הוּא יֵדַע תַּעֲלָמוֹת לֵב: כג כִּי עָלֶיךָ הִרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם
נִחַשְׁבָנוּ בְּצֹאן מִבְּחָה: כד עוֹדָה לָמָּה תִישֵׁן אֲדֹנִי הַקִּיצָה

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

עַל הַפֶּתַח? שְׁשׂוּרָה עַל הַפֶּתַח הַזֶּה חֹסֵד לְהַתְּבָשֵׁם. וּמִשּׁוֹם
כָּךְ, וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגו'.

כָּל הַמְּכַוֵּין לְבוֹ בְּהַאי פְּסוּקָא כְּדִי לְמִסּוֹר נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת
שְׁמוֹ מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִלּוֹ נִהְרַג בְּכָל יוֹם עָלָיו

כִּי עָלֶיךָ הִרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם וְגו' (מד, כג): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף ק:ל):]
מֵה זֶה הַשְׁעָה נִתְּתִי לָךְ וְהַמְעָרָה אֲשֶׁר בּוֹ? אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
אוֹצֵר שֶׁל שְׁלוֹה וּמְנוּחָה רַבָּה. אָמַר רַבִּי שְׁלוֹם בַּר מִנְיֹמִי, אֵין
לָךְ כָּל צְדִיק צְדִיק מֵאוֹתָם הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה שְׂאִין לוֹ מֵאוֹתִים
עוֹלָמוֹת וְכִסּוּפִים בַּשְּׂבִיל הַתּוֹרָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שיר ח) וּמֵאוֹתִים
לְנִטְרִים אֶת פְּרִיָו. וּמֵאוֹתִים עַל שְׁמוֹסְרִים עֲצָמָם בְּכָל יוֹם כְּאִלּוֹ
הִרְגוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמוֹ, וְנִצְחוּ כְּמוֹ הַפְּסוּק הַזֶּה. [נוכח אמרו בפסוק
שְׁכָתוֹב וְאֶהְבֵּת אֶת ה' וְגו'.

לְמַדְנֵנוּ, כָּל הַמְּכַוֵּן אֶת לְבוֹ בַּפְּסוּק הַזֶּה כְּדִי לְמִסּוֹר נִפְשׁוֹ עַל
קְדוּשַׁת שְׁמוֹ, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִלּוֹ הִרְגַּב בְּכָל יוֹם
עָלָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מד) כִּי עָלֶיךָ הִרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם. אָמַר רַב
נַחֲמָן, כָּל הַמוֹסֵר נִפְשׁוֹ בַּפְּסוּק זֶה, נוֹחַל אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

לְעוֹלָם הָבָא. אָמַר רַב יוֹסֵף, וְהָרִי שְׁנִינוּ מֵאֲתִים? אָמַר רַב נַחֲמָן, מֵאֲתִים עַל הַתּוֹרָה – וּמֵאֲתִים עַל שְׁמִסַּר עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם עַל קִדְשַׁת שְׁמוֹ.

אֲשֶׁרִי הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָאוּ צֶאֱן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשִׁבְנוּ כְּצֶאֱן טִבְחָה (מד, כג): [זוהר שמות פ' משפטים (דף ק"ט:)] אֲשֶׁרִי הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָאוּ צֶאֱן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְהַקְרִיב אֶת עֲצָמָם קְרִבְנוֹת לִפְנֵי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מד) **כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשִׁבְנוּ כְּצֶאֱן טִבְחָה**. וּמִקְרִיבִים אֶת עֲצָמָם כְּמוֹ צֶאֱן, בְּתַעֲנִית. שְׁמַעוּט הַחֵלֶב וְהַדָּם שֶׁבְּתַעֲנִית חֹשֵׁב יוֹתֵר מִקְרִבֵּן בְּהִמּוּת, שֶׁהִיא מִתְמַעֵט הַדָּם וְהַחֵלֶב וְכָל אוֹתָם אֲמוּרִים וּפְדָרִים שֶׁנֶּאֱכָלִים כָּל הַלֵּילָה.

הַקִּבְ"ה יִפְקַח עֵינָיו לִרְאוֹת אֶת טוֹבַת עַם יִשְׂרָאֵל

עוֹרָה לָמָּה תִּישָׁן יְיָ הַקִּיֶּצֶה וְגו' (מד, כד): [אדרא רבא קדישא זוהר במדבר פ' נשא (דף קל"ו:)] בְּכִסּוֹתָא דְעֵינִין, לְהִטִּין אֵלַי וְאַרְבַּע מָאָה רַבּוּא, דְּמִתְאַחֲדֵן בְּגִבְיִין דְּאִיְהוּ כְּסוֹתָא. וְאַשְׁגָּחוּתָא דְעֵינָא דְעִתִּיק יוֹמִין עֲלִיָּהּ. וּבִשְׁעִתָּא דְסִלְקִין אִינוּן כְּסוֹתָא, אֲתַחֲזִי כְּמָאן דְּאֲתַעַר מִשְׁנִתִּיה, וְאֲתַפְקִחֵן עֵינֵי, וְחִמָּאן לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאֲתַסְחֵן בְּחַד חוּרָא דְעֵינָא טָבָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) רוּחַצוֹת בְּחֵלֶב. מֵאִי בְּחֵלֶב. בְּחוּרָא דְלַעֲיִלָּא קְדָמָא (ג"א בחוורא קדמא דעינא טבא). וּבִהִיא שְׁעִתָּא אֲשַׁתְּכַח אֲשַׁגְחוּתָא דְרַחֲמִי. (ס"א ובגין כך

אַל תִּזְנַח לְנִצָּח: כֹּה לָמָּה פָּנִיךָ תִּסְתִּיר תִּשְׁכַּח עֵינֶיךָ
וְלִחְצֶנּוּ: כֹּי כִי שָׁחָה לְעֶפֶר נַפְשֵׁנוּ דְבִקְחָה לְאַרְצָן בְּמִינֵנוּ:
כֹּי קוֹמָה עֲזִרְתָּה לָנוּ וּפָדָנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ:

זוהר תהלים

צלוחת ישראל סלקא בגין דיפקח עינוי, ויתסחון בההוא חוורא) וְעַל דָּא
צָלִי דָּוִד, (תהלים מד) עוֹרָה לָמָּה תִּישָׁן יְיָ הִקְיָצָה. דִּיפְקָח
עֵינֹי, וְיִתְסָחֹן בְּהֵהוּא חוֹרָא. וְכָל זִמְנָא דִּיעֵינֹי לֹא
מִתְפַּקְחִין, כָּל מְאֲרִיחוֹן דְּדִינִין, כְּפִיִּין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׂאֵר
עַמִּין שְׁלֹטִין עָלֵיהֶו. וּבְזִמְנָא דִּיפְקָח עֵינֹי, יִתְסָחֹן בְּעֵינָא
טָבָא, וְרַחֲמֵי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאַסְתָּחֵר (ס"א ואתוהר) עֵינָא, וְעֵבִיד
נוקמין בְּשָׂאֵר עַמִּין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לה) הָעִירָה
וְהִקְיָצָה. הָעִירָה: לְאַתְסָחָא בְּהֵיא חוֹרָא. הִקְיָצָה:
לְמַעַבְד נוקמין לְאִינוֹן דְּכְפִיִּין לוֹן.

מה א לַמִּנְצָחַ עַל שׁוֹשָׁנִים לִבְנֵי קִרְחַ מִשְׁכִּיל שִׁיר
יְדִידָתָ: ב רָחַשׁ לִבִּי דְבַר מִזֵּב אָמַר אֲנִי מַעֲשֵׂי

❧ — ❧ שימוש תהלים ❧ — ❧

מִי שִׁישׁ לוֹ אִשָּׁה רַעָה

למנצח על שושנים... רחש לבי וגו' (מה א): [שימוש תהלים לפרק מה].
למי שיש לו אשה רעה אמור אותו על שמן זית ומשח גופך.

❧ — ❧ זוהר תהלים ❧ — ❧

שִׁיר הַשִּׁירִים - שִׁיר כְּפֹל

לַמִּנְצָחַ עַל שׁוֹשָׁנִים לִבְנֵי קִרְחַ מִשְׁכִּיל שִׁיר יְדִידָתָ (מה, א):

[זוהר חדש 9' חקת (דף ט.ג.)] בֹּא וּרְאֵה, דָּוִד רָמַז לוֹ אֶת

הַתְּשַׁבְּחָת הַזֹּאת שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים קָדַשׁ קָדָשִׁים עַל יַד בְּנֵי

קִרְחַ, אֲלָא שְׁלֹא הִגִּיעַ הַזְמַן שֶׁנֶּאֱמַר. מִשּׁוּם כֵּן כָּתוּב (תהלים

מה) לַמִּנְצָחַ עַל שׁוֹשָׁנִים לִבְנֵי קִרְחַ מִשְׁכִּיל שִׁיר יְדִידָתָ. עַל

שׁוֹשָׁנִים - אֵלּוּ נְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, שֶׁנִּקְרְאוֹת שְׁפֹתָיו שׁוֹשָׁנִים.

דְּבַר אַחֵר, שׁוֹשָׁנִים אֵלּוּ שֵׁשׁ שָׁנִים שֶׁהִתְחַבְּרוּ בְּשׁוֹשָׁנָה

הָאֲדָמָה הַזֹּאת, שֶׁהִיא הַשְּׂבִיעִית שֶׁל הַכֹּל. מִשְׁכִּיל - זֶה שֶׁפַּע

שֶׁל הָעֵתִיק הַקָּדוֹשׁ שֶׁמִּשְׁפִּיעַ לָהֶם בְּשַׁעֲזָה הַזֹּאת, שִׁיּוֹשְׁבִים יַחַד

וְלֹא נִפְרָדִים, מִשּׁוּם אוֹתָם נְשִׁיקוֹת בְּדִבְקוֹת הָרוּחַ, וְלֹא

נִפְרָדִים. שִׁיר יְדִידָתָ - רָמַז לַשִּׁירָה הַזֹּאת, שֶׁנִּקְרְאת שִׁיר כְּפֹל.

כָּאֵן שִׁיר הַשִּׁירִים, וְכָאֵן שִׁיר יְדִידָתָ, וְהַכֹּל אַחֵד. הַקָּדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא וְכִנְסָת יִשְׂרָאֵל נִקְרְאִים דּוּדִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שיר ה)

שָׁתוּ וְשָׁכְרוּ דּוּדִים. מִשּׁוּם כֵּן שִׁיר יְדִידָתָ, שֶׁהֵם דּוּדִים. וְזֶה

מִשְׁבַּח אֶת זֶה, וְזֶה מִשְׁבַּח אֶת זֶה. וְכִמּוֹ שֶׁשֵּׁם כִּנְסָת יִשְׂרָאֵל

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

הַתְּחִילָה הַתְּשַׁבַּחַת, שְׂכָךְ רְאוּי, שְׁכָתוּב יִשְׁקֵנִי, אִף כָּאן הִיא
הַתְּחִילָה לְשַׁבַּח אֶת הַמֶּלֶךְ.

רַחֵשׁ לְבִי דְבַר טוֹב

רַחֵשׁ לְבִי דְבַר טוֹב וּגּו' (מה, ב): [זוהר חדש פ' חקת (דף טג.)]
רַחֵשׁ לְבִי - זו הַחֲזִיה שְׂרוּחַשֶׁת בְּלִילָה, שְׁנִקְרֵאת לְבִי.
דְּבַר טוֹב - שְׁעוּלָה בְּרִצּוֹנָה שֶׁהַמֶּלֶךְ יִתְחַבֵּר עִמָּה, שְׁנִקְרֵא
טוֹב. דְּבַר אַחֵר, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְגִלוּת, אָמַר
רַחֵשׁ, מִשּׁוּם שֶׁמִּרְחִישָׁה לוֹ אֶת הַדְּבַר הַזֶּה בְּלִבּוֹ, וְאֶפְלוּ
בְּשִׁפְתוֹתָיו לֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְרַחֵשׁ, אֲלֹא בְּלִבּוֹ. דְּבַר אַחֵר,
מָה הַטַּעַם רַחֵשׁ לְבִי? מִשּׁוּם שֶׁדְּבוּר בְּלֹא קוֹל לֹא יִכּוֹל
לְדַבֵּר, וְהַלְבִּי הַזֶּה שְׁנִקְרֵא דְבוּר, עַד כָּאן לֹא נִשְׁלְמָה, עַד
שֶׁבֶא שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ וּבָנָה לָהּ בֵּית, וְהַלְבָּנָה נִשְׁלְמָה בְּגִדְל
יִתֵּר עַל הַכֹּל, מִשּׁוּם שֶׁהִתְחַבֵּר עִמָּה הַקּוֹל. וּבֵאוּתָהּ שְׁעָה
נִתְּנָה רְשׁוּת לְדַבֵּר, שֶׁהָרִי נִשְׁלְמָה בַּקּוֹל. וַיִּשָּׁבֶה בְּשִׁלְמוֹת
עִם הַמֶּלֶךְ, מִשּׁוּם שֶׁהוֹצִיָּאָה בֶּן חָכֵם לְעוֹלָם, וְהִתְקִינָה בֵּית
לְמֶלֶךְ. אַז הַמֶּלֶךְ שֶׁם מְדוּרוֹ עִמָּה, וְהִתְחִילָה לְדַבֵּר, וְאָמְרָה
יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ.

אֲבָל כָּעֵת בִּימֵי יוֹד, עַד אַז לֹא יִשָּׁבֶה בְּשִׁלְמוֹת. מִשּׁוּם
כִּךְ רַחֵשׁ לְבִי וְדַאי הַדְּבַר הַטוֹב הַהוּא. כָּעֵת טוֹב,
וְלֹא טוֹבִים. כִּיּוֹן שֶׁהִתְחַבֵּר עִמָּה קוֹל, אַז וְדַאי טוֹבִים בְּכֹל.
הַצִּדִּיק נִקְרָא טוֹב, שְׁכָתוּב (ישעיה א) אָמְרוּ צִדִּיק כִּי טוֹב.
אִף הִיא נִקְרֵאת טוֹבָה, (קהלת ז) טוֹבָה חֲכָמָה. וְכִשְׁנִקְרְבוּ,

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

התחברו באחד באותן נשיקות, אז (שיר א) כי טובים דידך מיין, הם דודים שניהם באחד. כאן דודים, וכאן ידידת. ומתי הם טובים? מיין, כשנשקים ממנו של היין המשמר ההוא. ועל זה כתוב (שם ה) שתו ושכרו דודים. שהרי הנטיעות צריכות השקאה מן הנהר העמק, האם העליונה, שהיא השקתה אותם בראשונה מהיין ההוא. זהו שכתוב (שם ב) שמאלו תחת לראשי, ואחר כך לריח שמניך טובים. זהו שכתוב וימינו תחבקני. וזהו השמן הטוב, ששופע לו מהאם. זהו שכתוב (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן. זה הכהן הגדול למעלה, ימין המלך, כהן לעולם. וכשמגיע אותו השמן לזקן של אהרן, אז ודאי נקראים שמניך, מצד האם ומצד של אברהם, ואז שמניך טובים.

מה הטעם שופע אותו השמן הטוב של אברהם? משום שפשט הימין להאיר ללבנה, ועל זה כתוב (שם) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מה טוב - זה האור הראשון, יום הראשון, שכתוב (בראשית א) ויבא אלהים את האור כי טוב. ומה נעים - זה נעים זמירות ישראל. היום הרביעי, הלבנה. ובא ראה, כמו שהאור שנברא ביום הראשון נתן שלמות, ושפע ממנו אור לאור שהעולם הזה מתנהג בו - אף אברהם, האור הראשון נתן אור לבת הזו של המלך, היום הרביעי, שעל ידה מתנהג העולם הזה. ועל כן חוט של חסד משוך עליו, להאיר מאורו. וכאשר מתחברת עמו ויושבת לימין, הוא מתגדל בכל.

לְמַלְךְ לְשׁוֹנֵי עַם סוֹפֵר מַחִיר: ג יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם
הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתָיִךְ עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים

חקת בעל חסות
בעל רחמים ברוך

===== זוהר תהלים =====

אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁעָלִיו כְּתוּב יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק
חֵן בְּשִׁפְתוֹתָיִךְ עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם

יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתָיִךְ עַל כֵּן בִּרְכָךְ
אֱלֹהִים זְעוּלָם (מה, ג): [זוהר שמות פ' בא (דף ל"ו):] בְּנִבְיָא

הִנָּאמֵן. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, שְׁעָלִיו כְּתוּב יְפִיפִית מִבְּנֵי
אָדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתָיִךְ עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם. אֶהְבֵּת
צָדֵק וְתִשְׁנָא רָשָׁע עַל כֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שְׁמֵן שְׁשׁוֹן
מִחֲבִירֶיךָ. יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם - מִשֵּׁת וְחִנּוּךְ. הוֹצֵק חֵן
בְּשִׁפְתוֹתָיִךְ - מִנַּח וּבְנִיּוֹ. עַל כֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ -
מֵאֲבָרָהֶם וַיִּצְחָק. שְׁמֵן שְׁשׁוֹן - מֵעֵקֶב. מִחֲבִירֶיךָ - מִשְׁאָר
נְבִיאִים.

יְפִיפִית מִבְּנֵי אָדָם וְגו' (מה, ג): [זוהר חדש פ' חקת (דף סג):] הֲרִי

פְּרִשׁוּהָ הַחֲבֵרִים בְּאֲבָרָהֶם: נְתִיפִית בְּעֵלְיוֹנִים -
(בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. נְתִיפִית בְּתַחְתּוֹנִים (שם כג) נָשִׂיא
אֱלֹהִים אַתָּה. לָכֵן יְפִיפִית, שְׁתֵּי תִשְׁבָּחוֹת כְּלוּלוֹת. הוֹצֵק חֵן
בְּשִׁפְתוֹתָיִךְ - (שם יח) הִנֵּה נָא הוֹאֲלֹתִי. עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים
לְעוֹלָם - (שם כד) וְה' בִּרְךְ אֶת אֲבָרָהֶם בְּכָל. אָבֵל בֹּא וּרְאֵה,
הַפְּסוֹק הִזָּה יֵשׁ בּוֹ סוּד עֲלִיּוֹן, כְּגִיד הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן. אִמְרֹתִי לוֹ,
יְפִיפִית לְמַעַלָּה בְּמַחֲנוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁמִשְׁבָּחִים לְפָנֶיךָ.
וְלִמְטָה בְּאוֹתָם צְדִיקִי אֲמַת שְׁעוּמָדִים בְּחֻצוֹת הַלִּילָה. הוֹצֵק

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ————— ❧

חַן בְּשִׁפְתוֹתַי, בְּשָׁעָה שְׁאַתָּה קוֹרֵא וּמְקִישׁ בְּשַׁעְרֵי הַיְכָלִי (שירה) פִּתְחֵי לִי אַחֲוֵתִי – (מה, ג) עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים. הָאִם הָעֲלִיוֹנָה מַעֲטֶרֶת אוֹתָךְ בַּעֲטָרוֹת עֲלִיוֹנוֹת. לְעוֹלָם, מִשּׁוֹם אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָאַחֲרוֹן, וּבְשִׁבִּילָהּ אָמַר שֶׁהוּא מֵאִיר לָהּ.

דְּבַר אַחֵר, לְעוֹלָם זֶה יִמִּין לְמַעְלָה שְׁכָתוֹב (תהלים קי) אֶתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְכָל הַבְּרָכוֹת וְהַשְׁמָן הַטוֹב שׁוֹרִים בּוֹ, וּבְאַרְנוֹ אוֹתוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב עַל כֵּן, כְּשֶׁהֵכֵן הִזָּה מִתְחַבֵּרֶת לְמַעְלָה. אָבֵל בְּזִמָּן שֶׁמִּתְרַחֶקֶת מִמֶּנּוּ זֶה הָעוֹלָם, מָה כָּתוּב? שְׁאֵג יִשְׁאֵג עַל נִוְהוֹ, זֶה הַגְּבִירָה, מִשּׁוֹם שֶׁנִּמְנָעוּ מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת, שֶׁלֹּא שׁוֹרִים בּוֹ, אֲלֹא כַּאֲשֶׁר נִוְהוֹ הִזֹּו מִתְחַבֵּרֶת עִמּוֹ. וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (ירמיה כה) שְׁאֵג יִשְׁאֵג עַל נִוְהוֹ? כִּנְגֵד זֶה כָּתוּב (שיר א) כִּי טוֹבִים דוֹדֶיךָ מִיַּיִן לְרִיחַ שְׁמִינִיךָ טוֹבִים. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁבִּרְכָךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם. מִשְׁכַּנִּי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה (שם), כִּנְגֵד זֶה כָּתוּב (מה, ד) חֲגוֹר חֲרָבְךָ עַל יָרֶךְ גִּבּוֹר. זֶה (ישעיה לד) חָרַב לָהּ מְלָאָה דָם, לְהַפְרֵעַ מִן הָרָשָׁעִים, שְׁגוֹרָמִים לָהּ פְּרוּד מְלַמְעָלָה. קִרְבָּתָ אוֹתָהּ אֵלֶיךָ לְרַחֵם עַל הָעוֹלָם, וְתַתְּבַשְׁמוּ כְּאַחֵד. וּכְשֶׁמִּתְקַרְבֶּת עִמּוֹ, מִתְלַבֵּשׁ בַּהוֹד וְהֶדֶר. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים קד) הוֹד וְהֶדֶר לְבִשְׁתָּ. וּמָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁאוֹתָהּ שָׁעָה הַתְּגַדֵּל מִשּׁוֹם שֶׁהִתְחַבֵּר בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. וְעַל זֶה כָּתוּב (שם) גִּדְּלָתָ מְאֹד הוֹד וְהֶדֶר לְבִשְׁתָּ, בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים שֶׁל כְּבוֹד, שֶׁפָּרְשָׁה עָלָיו הָאִם הָעֲלִיוֹנָה. מִשּׁוֹם כֵּךְ (בראשית לו) הֶדֶר וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוּ. מִתִּי? כְּשֶׁמִּתְחַבֵּרֶת עִמּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מְטַרְד. וְעַל זֶה, הוֹדֶךָ וְהֶדֶרְךָ וְדָאִי. כְּמוֹ כֵּן (שיר א) נִגְלִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ נִזְכִּירָה דְּרִיךְ

לְעוֹלָם: ד חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך:

זוהר תהלים

מִיֵּין. הַשְּׁפַע שֶׁל הָאֵם שֶׁמִּשְׁקָה אוֹתָךְ וְאֵת הַכֹּל, וְזֶה הוּא הוֹדְךָ וְהִדְרְךָ וְדַאי.

חגור חרבך על ירך גבור - מי שיוצא לדרך יתקן עצמו בתפלה של רבונו ויזדרז בתפלה ובקשות עד שלא יצא לדרך, בכתוב צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו

חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך (מה, ד): [זוהר ח"א פ'

ויחי (דף רמ:)] זבולון לחוף ימים ישכן והוא לחוף אגית וירכתו וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך. וכי זה הוד והדר לחגר כלי זין ולהזדרז בזה? מי שמשתדל בתורה ועורך קרב בתורה ומזרז עצמו בה - זהו שבח [של רבונו], זהו הוד והדר, ואתה אומר חגור חרבך? אלא ודאי שעקר הדבר, אות ברית הקדש נתן הקדוש ברוך הוא ורשם אותו בבני אדם כדי שישמרו אותו ולא יפגמו אותו בפגם את רשם המלך הזה, ומי שפוגם אותו, הרי עומדת נגדו (ויקרא כו) חרב נקמת נקם ברית, לנקם נקמת הברית הקדוש שגרשם בו, והוא פוגם אותו. ומי שרוצה לשמר מקום זה, יזדרז ויתקן עצמו וישים כנגדו בשעה שהיצר תוקף אותו את החרב שעומדת על הירך, להפריע ממי שפוגם מקום זה, ואז חגור חרבך על ירך גבור. גבור הוא, וגבור נקרא. ועל כך הודך והדרך. דבר אחר חגור חרבך על ירך גבור - מי שיוצא לדרך, יתקן עצמו בתפלה של רבונו

ה וְהִדְרֶךָ צִלָּח רֶכֶב עַל דְּבַר אֱמֶת וְעֲנֶנָּה צֶדֶק וְתוֹרָךְ
נִזְרָאוֹת יְמִינֶךָ: ו חֲצִיף שְׁנֵנִים עֲמִים תַּחְתֶּיךָ יִפְּלוּ בְּלֵב

ספרי ————— ספרי זוהר תהלים ספרי

וַיִּזְדָּרוּ בַּצֶּדֶק הַזֶּה, חָרַב עֲלֵיוֹנָה, בַּתְּפִלָּה וּבִקְשׁוֹת עַד
שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדֶרֶךְ, כְּכָתוּב (תהלים פה) צֶדֶק לִפְנֵי יְהוָה יִישָׁם
לְדֶרֶךְ פִּעְמִיו.

על ירך - על אותו רשם קדוש לשמר אותו. ואם שמר אותו
אז נקרא גבור והקדוש ברוך הוא מלביש אותו בלבושיו

חגור חרבך על ירך גבור הורך והדרך (מה, ד): [זוהר ח"ב פ'
בשלח (דף ט"א)] וזה הולך כמו ששנינו. אמר רבי יהודה,
מה זה שכתוב (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הורך
והדרך. אלא, כל מי שמזרז את עצמו ושם את פחד התורב
השנונה החזקה כנגדו, על ירך - מה זה על ירך? זהו הרשם
הקדוש, כמו שנאמר (בראשית כד) שים נא ירך תחת ירכי. דבר
אחר חגור חרבך - כלומר, זרז ותקף את היצר הרע שלך,
שהוא חרבך, על ירך, על אותו רשם קדוש לשמר אותו.
ואם שמר אותו אז נקרא גבור, והקדוש ברוך הוא מלביש
אותו בלבושיו. ומהו לבוש של הקדוש ברוך הוא? הוד
ונצח (והדר), שכתוב (תהלים קד) הוד והדר לבשת. אף כאן
הורך והדרך. ואז נדבק האדם במלך הקדוש כראוי.

וְהִדְרֶךָ צִלָּח רֶכֶב עַל דְּבַר אֱמֶת וְעֲנֶנָּה צֶדֶק וּגו' [זוהר
חדש פ' חקת (דף טג)] כנגד זה שחורה אני ונאווה.
בראשונה, כשנקראת חרב לדון את העולם, נקראת ודאי

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה יְהוֹשֻׁעַ יֵאָחֲזֵנִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂיִתְקַנּוּ בְּנוֹ
עֲתָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּסִיתֶיךָ
לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסֹד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הַרְסוֹת
וְחִרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפּוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל
מְכוּנֹה יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וְקִים בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב
"וְהָיָה אֹר חֵלְבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה וְאֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹר
שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן
עֲזִיָּהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ בְּרִצּוֹנוֹ
וּכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבִזְכוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻקְמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵהָ
תִּתְקַרֵּב הַנְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָהּ מִהֲרָה תַּצְמִיחַ, לְעֲלוֹי שְׂכִינַת עֲוִינֹ
בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי
אוֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי, בְּיוֹם הַחַיָּה יִהְיֶה יְהוָה
יֵאָחֲזֵנִי אַחֵד וְשְׁמוֹ אַחֵד, אָמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ

הַקְדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִסְאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂזִכִּיתֵנִי
לְלִמּוֹד וּלְהַגִּיט בְּסִפְרֵי הַקְדוּשׁ הַזֶּה זִיְהִרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת
הַתַּנְאִים הַקְדוּשִׁים שֶׁלְּמִדְּנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וּנְזַכֶּה
לְהִבְטָחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נֵם, כ-כא) וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשִׁבִּי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב
נָאִם יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אָמֵר יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּי וּמִפִּי

וְרָעָד וּמָפִי זָרַע וְרָעָד אָמַר יְהוָה יִאֲהַרְגֵנִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ תְּנִבּוּאָה (יִשְׁעִיהָ נָא, מו) וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדִי
בְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמוֹת וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבִרְכַּת
מִשָּׁה רַעִיָא מְהִימָנָא תַתְּנֶלָּה בְּמַהֲרָה דִּידֶךָ, יְהוָה יִאֲהַרְגֵנִי בְּדָד
יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל גָּבֵר, יֵרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לִבֵּנוּ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאַמַּת בְּאֵמֹר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה יִאֲהַרְגֵנִי
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב תִּדְרֹשׁ
לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּחֶמְדָּן רַחֲמִיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת
שְׁעִשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ בְּבִתְחִלָּה וּבִזְנוֹן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנֵנוּ.
וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקְוָנוּ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכֵנוּ, וְהִשָּׁב
בְּהֵנִים לְעַבְדֶּיךָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל
לְגוֹיָהֶם. וּמִלֵּאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֵת יְהוָה יִאֲהַרְגֵנִי לִירְאָה וּלְאַהֲבָה
אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.

(ס"ח)

פתיחת אליהו הנביא

כתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הוזהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וכתב החיד"א, אשר קבלו רבנו קדישי, שהיא מסגלת לקבלת התפלה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). והרי"ח הטוב כתב, שבאמירתה מסוגל לכרור ניצוצי הקדושה (בא"ח, פ' בהר סוף ההקדמה).

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לטוֹב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׁאֵתָה הוּא אֶחָד לְבָד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמַּסְפָּרִים. אֵתָה הוּא עֲלִיּוֹן מֵעַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נֶעֱלַם מֵעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאִין מַחְשָׁבָה אוּ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁיִיךְ כָּלֵל. אֵתָה הוּא שְׁהוּצֵאת וְגִלִּית עֶשֶׂר תְּקוּנִים, וְקוֹרָאִים לָהֶם עֶשֶׂר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג בָּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׁאִינֶם נִגְלִים וְעוֹלָמוֹת הַנִּגְלִים. וּבָהֶם אֵתָה מְתַכֶּסֶּה מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה הוּא שְׁקוּשֵׁר אוֹתָם וּמִיחַד אוֹתָם. וּמִפְּנֵי שְׁאֵתָה מִבְּפָנִים,

פֶּתַח אֱלֹהֵי בִלְשׁוֹן אֲרָמִית

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלָמִין דְּאֵתָה הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן. אֵתָה הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשָׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. אֵתָה הוּא דֹאפֶקֶת עֶשֶׂר תְּקוּנִין, וְקָרִינֵן לְהוֹן עֶשֶׂר סְפִירָן, לְאַנְהָגָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אֲתַגְלִין, וְעֲלָמִין דְּאֲתַגְלִין. וּבְהוֹן אֲתַכְּסִיאת מִבְּנֵי נֶשָׁא, וְאֵתָה הוּא דְקֻשִׁיר לֹון וּמִיחַד לֹון. וּבְגִין דְּאֵתָה מְלָגָאוּ - כָּל מָאן דֹּאפְרִישׁ חַד מִחֲבֵרִיה מֵאֲלִין עֶשֶׂר [סְפִירָן], אֲתַחֲשַׁב לָהּ כְּאֵלוּ אֲפְרִישׁ בְּךָ. וְאֲלִין עֶשֶׂר סְפִירָן אֲנֹון אֲזִלִין כְּסִדְרָן, חַד אֲרִיף וְחַד קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאֵתָה הוּא דֹאנְהִיג לֹון, וְלִית מָאן דֹּאנְהִיג לָךְ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטָרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ לֹון דְּמִנְהִיהּ פְּרָחִין נִשְׁמַתִין לְבִנֵי נֶשָׁא. וְכִמָּה גּוֹפִין תְּקַנְתָּ לֹון, דֹּאֲתַקְרִיאֻ

כָּל מִי שֶׁמִּבְדִּיל וּמִפְרִיד אֶחָד מִחֵבְרוֹ, מֵאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, נִחָשֵׁב לֹא כְּאֵלּוּ הוּא מִפְרִיד בָּךְ. וְאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֶדְרָם, אֶחָד אַרְוֶה, וְאֶחָד קֶצֶר, וְאֶחָד בֵּינוֹנִי. וְאַתָּה הוּא שְׁמֹנְהִיג לָהֶם. וְאִין מִי שְׁמֹנְהִיג לָךְ, לֹא מְלַמֵּעֶלָה וְלֹא מְלַמֵּטָה וְלֹא מִכָּל צַד שְׁהוּא. לְבוֹשִׁים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁמָהֶם פּוֹרְחִים נִשְׁמוֹת לְבָנֵי אָדָם, וְכִמְה גּוֹפִים תִּקְנֶת לָהֶם, שְׁנִקְרְאוּ גּוֹפִים כָּל־פִּי הַלְבוּשִׁים שְׁמִכְסִּים עֲלֵיהֶם, וְנִקְרְאִים בְּתִקּוֹן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוּעַ שְׁמָאל. תַּפְאֶרֶת כְּנֶגֶד הַגּוֹף. נִצָּח וְהוֹד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רִגְלָיו. יְסוֹד - שְׁלִימוֹת הַגּוֹף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מַלְכוּת נִקְרְאת פֶּה, תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה הִיא הַמַּחַ, הִיא הַמַּחֲשָׁבָה שְׁבַעֲנִים. מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבָהּ הַלֵּב מְכִין, וְעַל אֵלּוּ שְׁנֵיהֶם [הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה] נֹאמֵר, הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֵלְקִינוּ. כְּתָר עֲלִיוֹן, הוּא כְּתָר מַלְכוּת, וְעֲלִיוֹ נֹאמֵר מְגִיד מְרֹאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא הָרֹאשׁ שְׁמֹנִיחִים עֲלִיוֹ תַּפְלִין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד וְאוֹת

פֶּתַח אֵלִיהוּ בַלְשׁוֹן אֲרַמִּית

גּוֹפִין לְגַבִּי לְבוּשִׁין דְּמִכְסִּין עֲלֵיהוֹן. וְאַתְקִרְיֵאן בְּתִקּוּנָא דָּא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָא - דְּרוּעָא שְׁמָאלָא. תַּפְאֶרֶת - גּוֹפָא. נִצָּח וְהוֹד - תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוֹד - סִימָא דְּגּוֹפָא, אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ. מַלְכוּת - פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה קְרִינֵן לָהּ. חֲכָמָה - מוֹחָא, אִיהִי מַחֲשָׁבָה מְלַגָּאוּ. בִּינָה - לְבָא, וּבָהּ הַלֵּב מְכִין. וְעַל אֵלִין תְּרִין כְּתִיב: "הַנִּסְתָּרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיוֹן - אִיהוּ כְּתָר מַלְכוּת. וְעֲלָה אֶתְמַר: מְגִיד מְרֹאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קְרַקְפֶּתָא דְּתַפְלִי. מְלַגָּאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וָאו"ו | וְאוֹת ה"א, דְּאִיהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִי דְּאִילְנָא בְּדְרוּעֵי וְעַנְפוֹי, כְּמִיָּא דְּאֶשְׁקִי לְאִילְנָא וְאַתְרַבִּי בְּהוּא שְׁקִי:

הא ואות ואו ואות הא, שהוא דרך אצילות, והוא משקה את האילן בורעותיו וענפיו, פמים שמשקים את האילן, ומתרבה ומתגדל באותה ההשקאה.

רבון העולם, אתה הוא עליון על כל העליונים, וסבת כל הסבות, ואתה משקה את הספירות שנקראים אילן, בנביעת המעין, ואותו אור המעין הוא כנשמה לגוף, שהוא חיים לגוף. וכך אין דמיון, ואין דמות מכל הספירות ותנבואים הפנימיים והחיצוניים. ובראת שמים וארץ. והוצאת מהם שמש, וירח, וכוכבים ומזלות. ובארץ בראת אילנות ודשאים, וגן עדן, ועשבים, וחיות ועופות ודגים ובהמות ובני אדם. להכיר ולהודיע בהם עליונים, ואיך יתנהגו בהם עליונים ותחתונים, ואיך נפרים ונודעים עליונים ותחתונים, ואין מי שידע ומשיג באין סוף ברוך הוא כלל. ובלעדי אורו יתברך, אין יחוד בעליונים ותחתונים,

פתיחת אליהו בלשון ארמית

רבון עלמין, אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, וכך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר. ובראת שמיא וארעא, ואפקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ובארעא אילנין ודשאין, וגנתא דעדן, ועשבין, וחיון ועופין ונונין, ובעירין, ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעא עלאי ותתאי, ולית דיידע כך כלל. ובר מנך, לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כללא. וכל ספירין כל חד – אית ליה שם ידיעא, ובהון אתקריאו מלאכי. ואנת לית לך שם ידיעא, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו.

וְאֵתָה נָכַר וְנוֹדַע אֲדוֹן עַל כָּלָם, וְלִכְל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ, וּבִשְׁמוֹת הַסְּפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלָאכִים. וְאֵתָה אֵין לָךְ שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאֵתָה הוּא מְמַלֵּא וּמַחֲיָה אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת הַנִּקְרָאִים בִּשְׁמוֹת. וְאֵתָה הוּא הַמְּשַׁלֵּם וּמְמַלֵּא אֶת כּוֹלָם וְכֹאֲשֶׁר אֵתָה מְסִיר אֶת הַשְּׁפָעֶתֶךָ מֵהֶם, יִשְׁאֲרוּ כָל הַשְּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי נִשְׁמָה. אֵתָה הוּא חֶכֶם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכֵמָה הַיְדוּעָה בַּסְּפִירוֹת, אֵתָה הוּא מְבִין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בַּסְּפִירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וַיְדוּעַ, אֵלֹא הִתְהַדְּקָה לְהוֹדִיעֵנוּ תִּקְפָּךְ וְחֻזְקָךְ לְבִנֵּי אָדָם. וְלִהְרָאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שֶׁהֵם צָדֵק וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. צָדֵק הִיא הַמְּלָכוּת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צָדֵק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֱמֶת. הֵינן צָדֵק, הִיא אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא שֵׁשׁ לָךְ צָדֵק הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִין וְלֹא מִשְׁפָּט הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֵלֹו הַמּוֹדוֹת כָּלָל.

פתיח אליהו בלשון ארמית

וְכַד אֲנִת תִּסְתַּלַּק מִנְּהוֹן, אֲשֶׁתֹּאֲרוּ כֻלְהוֹ שְׁמָהֵן כְּגוֹפָא בְּלֹא נִשְׁמָתָא. אֲנִת הוּא חֲכִים וְלֹא בְּחֲכֵמָה יְדִיעָא. אֲנִת הוּא מְבִין וְלֹא בְּבִינָה יְדִיעָא. לִית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֵלֹא לֹאֲשֶׁתִּמּוֹדַעֲא תוֹקֶפְךָ וְחִילְךָ לְבִנֵּי נָשָׂא. וְלֹאֲחֻזָּאָה לֹון אֵיךְ אֲתִנְהֵג עֲלֵמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינִין צָדֵק וּמִשְׁפָּט, כְּפֹום עוֹבְדֵיהוֹן דְּבִנֵּי נָשָׂא. דִּין אִיהוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט - עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא. צָדֵק - מְלָכוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵנֵי צָדֵק תִּרִין סְמִכֵי קָשׁוּט. הֵינן צָדֵק - אוֹת בְּרִית. כָּלֹא לֹאֲחֻזָּאָה אֵיךְ אֲתִנְהֵג עֲלֵמָא. אֲבָל לֹאוּ דְּאִית לָךְ צָדֵק יְדִיעָא דְּאִיהוּ דִין, וְלֹא מִשְׁפָּט יְדִיעָא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֵלִין מְדוֹת כָּלָל.

קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי רשות נתנה לך לגלות רזים נסתרים על ידיך, מה שלא נתן רשות לגלות לשום בן אדם עד עתה.

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה, חסד והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד. פי כל – יסוד, בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה – מלכות. והמתנשא לכל לראש. עליונים שמעו, אלו ישני חברון, והרועה הנאמן, התעוררו משנתכם. "הקיצו ורננו שוכני עפר", הם אלו אותם חצדיקים, שהם מחלק השכינה שנאמר בה, "אני ישנה ולבי ער", ואינם קרויים מתים

פתח אליהו בלשון ארמית

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך לגלגא רזין טמירין על ידך, מה דלא אתיהיב רשו לגלגא לשום בר נש עד כעין:

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה הממלכה. והמתנשא לכל לראש. עלאין שמעו אנון דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון. "הקיצו ורננו שוכני עפר" – אלין אנון צדיקיא דאננו מסטרא דההוא דאתמר בה: "אני ישנה ולבי ער". ולאו אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון: "הקיצו ורננו" וגו'. רעיא מהימנא, אנת ואבהן הקיצו ורננו לאתערוותא דשכינתא, דאיהי ישנה בגלותא, דעד כעין צדיקיא בלהו דמיכין ושתא בחוריהון. מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, וימא ליה: קום רעיא מהימנא – דהא עלך אתמר: "קול דודי דופק" – לגבאי בארבע אתון דיליה, וימא בהון "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי". דהא "תם עונד בת ציון לא יוסיף להגלותך". "שראשי נמלא טל". "מאי נמלא טל"?

אֵלָא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל זֶה נֶאֱמַר בָּהֶם, "הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ" וּגו', מִשֶּׁהָ הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הִתְעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְׁכִּינָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה בַּגְּלוּת, שְׁעַד עֵתָהּ, הַצְדִּיקִים כָּלָם רְדוּמִים, וְיִשְׁנָה בְּעֵינֶיהֶם. מִיָּד נִתְּנָה הַשְׁכִּינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַגֵּד הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, וְאוֹמְרַת לוֹ: קוּם הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן. שֶׁהָרִי עָלֶיךָ נֶאֱמַר "קוֹל דּוֹדִי דּוֹפֵק", אֶצְלִי בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת שְׁלֹו, וְיֶאֱמַר בָּהֶם בְּכֹחֶם, פִּתְחֵי לִי אַחוֹתַי רַעֲיָתִי וְיֹנְתִי תַמְתִּי". שֶׁהָרִי כְּתוּב: "תָּם עֹנֵד בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתֶךָ" שֶׁהָרִי רֹאשִׁי מֵלֹא טָל וּמִדּוּעַ מֵלֹא טָל? אֵלָא אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶת הַשְׁכִּינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמַיִם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעָלִיתִי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וְעָלִיתִי לְיִשׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה? אֵין זֶה כֵּךְ, שֶׁבִּאֲמַת לֹא עָלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שֶׁאַתָּ בַּגְּלוּת! הָרִי לָךְ סִימָן, "שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טָל" וְהֵא הוּא הַשְׁכִּינָה בַּגְּלוּת, הַשְׁלָמוֹת שְׁלָה וְהַחַיִּים שְׁלָה הוּא בְּסוֹד טָל, וְזֶה הוּא סוֹד אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוֹת ה"א הוּא הַשְׁכִּינָה

פתיחת אליהו בלשון ארמית

אֵלָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא: אֲנִתְ חֲשַׁבְתָּ דְּמִיּוּמָא דְּאַתְחַרְבַּ בִּי מִקְדָּשָׁא דְּעָאֲלָנָא בְּבִיתָא דִּילִי וְעָאֲלָנָא בִּישׁוּבָא? לֹאוּ הֲכִי, דְּלֹא עָאֲלָנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתָּ בַּגְּלוּתָא הָרִי לָךְ סִימְנָא: "שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טָל", ה"א שְׁכִינְתָּא בַּגְּלוּתָא, שְׁלִימוּ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טָל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָאוֹת ה"א אִיהִי שְׁכִינְתָּא דְּלֹא מַחְשָׁבֵן טָל, אֵלָא אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וָאוֹת יו"ד דְּסִלְקוּ אֶתְּוֹן לְחֲשָׁבֵן טָל. דְּאִיהִי מְלִיא לְשְׁכִינְתָּא מִנְּבִיעוּ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיָּד קָם רַעֲיָא מִהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישִׁין עֲמִיה. עַד כָּאן רָזָא דִּיחֻדָּא: "בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן": (תַּקּוּנֵי זֵהָרִי, א הַקְדָּמָה אַחֲרֵת לַת"ז)

שְׁאִינָה בְּחֶשְׁבֹן ט"ל, אֵלֶּא אוֹת יוֹד אוֹת הָא וְאוֹת וַא"ו עֲלִים
הָאוֹתִיּוֹת לְחֶשְׁבֹן ט"ל, שֶׁהֵשֵׁם הָיָה מְמַלֵּא אֶת הַשְׂכִּינָה מִמַּעַן
הַנוֹבֵעַ שֶׁל כָּל הַמְקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיָּד קָם הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן
וְהָאֲבוֹת הַקְדוּשִׁים עִמּוֹ. עַד כָּאן סוּר הַיְחוד.

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי ה' הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְדוּשׁ מִכָּל הַקְדוּשִׁים וְנִסְתַּר
מִכָּל הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהֶבֶל. שִׁיתִּמְשֹׁךְ טַל הָעֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ
לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת הָרֹאשׁ שֶׁל זַעִיר אֲנָפִין וּלְהַמְשִׁיךְ שֹׁפַע לְשִׁדָּה
תְּפוּחִין הַקְדוּשׁ בְּהָאֶרֶת פָּנִים בְּרָצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְמַשֵּׁךְ
מִלִּפְנֵי ה' "הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְדוּשׁ מִכָּל הַקְדוּשִׁים, וְנִסְתַּר מִכָּל
הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהֶבֶל. רָצוֹן וְרַחֲמִים חֵן, וְחֶסֶד, בְּהָאֶרֶה עֲלִיּוֹנָה,
בְּרָצוֹן, וְשִׂמְחָה, עָלִי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלַי,
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וַיִּפְדֶּה אוֹתָנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הָרְעוֹת שֶׁבָּאוֹת

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וַיְהִי רָצוֹן מִן קֳדָם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין טְמִירָא דְכָל
טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. דִּיתִמְשֹׁךְ טַלָּא עֲלָאָה מִנִּיהַ לְמַלְאָא רִישִׁיָּה
דְּזַעִיר אֲנָפִין, וְלֵהֲטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישִׁין בְּנִהֲרֵיו דְּאֲנָפִין
בְּרָעוּא וּבְחִדּוּתָא דְכָלֵּא. וַיִּתְמַשֵּׁךְ מִן קֳדָם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל
קְדִישִׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. רַעוּתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא
וְחֶסֶדָא בְּנִהֲרֵיו עֲלָאָה בְּרַעוּתָא וְחִדּוּהַ עָלִי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל
כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמִּיהַ. וַיִּפְרִיקֵנָא מִכָּל עֲקָתִין
בִּישִׁין דִּיִּתְנוּן לַעֲלָמָא, וַיִּזְמִין וַיִּתִּיב לָנָא מְזוֹנָא וּפְרָנְסָתָא
טְבָתָא, בְּלִי צָרָה וְעֲקָתָא, מִמְזָלָא דְכָל מְזוֹנֵי בֵּיהַ תְּלִין. וַיִּשְׁוֹבִינֵן
מִעֵינָא בִּישָׁא וּמִחֲרָבָא דְמַלְאָךְ הַמֶּנֶת וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנוֹם. וַיְתִי
לָנָא וּלְכָל נַפְשָׁתָנָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְחַיִּי אֲרִיכִי וּמְזוֹנֵי רוּחִי וְרַחֲמֵי
מִן קְדָמִיָּה. אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן, אֲמֵן וְאֲמֵן.

לְעוֹלָם, וַיְכִין וַיִּנָּתֶן לָנוּ מִזֶּן וּפְרָנָה טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְּזֹל הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּל הַמְּזוֹנוֹת מִמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיִּצִּילֵנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֶרֶב מִלֵּאד הַמּוֹת, וּמִהַדִּין שֶׁל גִּיהֲנוֹם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ, חַן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אֲרָכִים, וּמְזוֹנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלִּפְנֵי, אֱמֵן בֶּן יְהִי רָצוֹן. אֱמֵן וְאֱמֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְימוֹתַי יָדַי בַּתְּפִלּוֹת, לְמַעַלָּה שְׂכַאֲשֶׁר הָרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הָרָצוֹן שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא נִתְפַּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרֹאשׁ הַסֵּתוּם בְּיוֹתֵר לְמַעַלָּה וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוּצִיא, וְלֹא נוֹדַע, וְהָאִיר מִה שְׁהָאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלֵם. וְרָצוֹן הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, לְרֹדֶף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֲרָה מִמֶּנּוּ. כְּעֵין מִסָּד אֶחָד נִפְרָם, וּמִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַמִּסָּד עַל יְדֵי רִדְיַת זֶה הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה מִגִּיעַ וְלֹא מִגִּיעַ עַד אוֹתוֹ הַמִּסָּד וּמִזֶּה הָאִיר

פתיח אליהו בלשון ארמית

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֲרִימִית יְדָאִי בְּצִלּוֹתֵין לְעֵלָא, דְּכַד רְעוּתָא עֲלָאָה לְעֵלָא לְעֵלָא קִימָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְּסֵתִים - יִתִּיר לְעֵלָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מְאִי דְּאֲפִיק וְלֹא יָדִיעַ, וְנִהִיר מְאִי דְּנִהִיר כֹּלָא בְּסֵתִימוֹ, רְעוּ דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדֵּף אֲבַתְרָה וְלֹא תִנְהַרָא מִנָּה. חַד פְּרִיסוֹ אֲתַפְרִיס, וּמִגּוֹ הַהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדְפּוֹ דִּהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה - מְטִי וְלֹא מְטִי, עַד הַהוּא פְּרִיסָא, נִהִיר מְאִי דְּנִהִיר, וְכַדִּין הַהוּא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוֹ סֵתִים דְּלֹא יָדִיעַ. וְהַהוּא מַחְשָׁבָה לֹא יָדַע, כַּדִּין בְּטֵשׁ הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוֹ דְּפְרִסָא דְּקִימָא דְּנִהִיר מִמָּה דְּלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַגְלִיא. וְכַדִּין הָאִי נִהִירוֹ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּטֵשׁ בְּנִהִירוֹ דְּפְרִיסָא, וְנִהִרִין כְּחָדָא, וְאֲתַעְבִּידוֹ תַּשְׁעָה הִכְלִין, וְהִכְלִין -

מה שֶהאיר וכִשְקָבְלָה אוֹתָהּ הַמַּחֲשָׁבָה הֶעֱלִינָה הִיָּה עֵתִיק מֵאִיר
בְּאוֹר סָתוּם שְׁלֹא נֹדַע וְזוֹ הַמַּחֲשָׁבָה לֹא יָדַע וְאִינוּ מְשִׁיג גּוֹדֵל
הָאוֹר, אִז הִכָּה אוֹתוֹ הָאוֹר שֶהוּא סוֹד הַמַּחֲשָׁבָה שְׁלֹא נֹדַעָה
הִכָּה בְּהֶאֱרַת מִסְד הָעוֹמֵד וְהָאִיר מִמֶּה שֶאִינוּ יָדוּעַ וּמְשִׁיג, וְלֹא
נֹדַע וְלֹא הִתְנַלָּה וְאִז זֶה הָאוֹר שֶל הַמַּחֲשָׁבָה שְׁלֹא נֹדַעָה הִכָּה
פַּעַם ב' בְּהֶאֱרַת הַמִּסְד הָעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם פֶּאֶחֶד
וְנִעְשׂוּ וְנִתְקֶנּוּ תִשְׁעָה הִיכָלוֹת וְאֵלוֹ הַהִיכָלוֹת אֵינָם אוֹרוֹת וְאֵינָם
בְּבַחֲיִנַת רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת נִשְׁמוֹת וְלֹא יֵשׁ מִי שֶׁעוֹמֵד בָּהֶם
בְּבַחֲיִנַת חַיָּה. הֶרְצוֹן שֶׁל כָּל תִּשְׁעַת הָאוֹרוֹת, שֶׁעוֹמְדִים כָּלָם בְּכַח

פתיחת אליהו בלשון ארמית

לֹא אֲנוּן | נְהוֹרִין, וְלֹא אֲנוּן רוּחִין, וְלֹא אֲנוּן | נִשְׁמָתִין, וְלֹא
אִית מֵאֵן דְקִימָא בְּהוּ רְעוּתָא דְכָל תִּשְׁעָה נְהוֹרִין דְקִימִי כְּלֵהוּ
בְּמַחֲשָׁבָה, דְאִיְהוּ חַד מְנִיְהוּ בְּחִשְׁבָּנָא כְּלֵהוּ לְמִרְדָּף בְּתִרְיָהוּ,
בְּשַׁעֲתָא דְקִימִי בְּמַחֲשָׁבָה, וְלֹא מִתְדַבְּקֵן וְלֹא אֲתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא
קִימִי לֹא בְרְעוּתָא, וְלֹא בְּמַחֲשָׁבָה עֲלָאָה, תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַּפְסִין.
בְּאֵלִין קִימִי כָּל רְזִי דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל אֲנוּן | נְהוֹרִין מְרִזָּא
דְּמַחֲשָׁבָה עֲלָאָה וְלִתְתָּא, כְּלֵהוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הִכָּא מְטוּ
נְהוֹרִין וְלֹא מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לֹא הִכָּא רְעוּתָא וְלֹא מַחֲשָׁבָה.
כַּד נְהִיר מַחֲשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידְעַת מִמָּאן דְנִהִיר, כַּדִּין אֲתִלְבֵּשׁ
וְאֲסִתִּים גּוֹ בִינָה וְנִהִיר לְמָאן דְנִהִיר, וְאֲעִיל דָּא בְּדָא עַד |
דְּאֲתַפְּלִילוּ כְּלֵהוּ כְּחָדָא, וּבְכָרָא דְקָרְבָּנָא כַּד סְלִיק, כְּלָא אֲתַקְשֵׁר
דָּא בְּדָא, וְנִהִיר דָּא בְּדָא, כַּדִּין קִימִי כְּלֵהוּ בְּסִלְקוֹ, וּמַחֲשָׁבָה
אֲתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף. הֵהוּא נְהִירוֹ דְאֲתַנְהִיר מִנָּה מַחֲשָׁבָה עֲלָאָה
(דְּלֹא אֲתִידְעַת בָּהּ כָּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנָּה אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא, וְנִהִיר
לְמָאן דְנִהִיר, וְעַל דָּא כְּלָא קָאִים, זַכָּאָה חוֹלְקִיָּהוּן דְצִדִּיקָא,
בְּעִלְמָא דִין וּבְעִלְמָא דְאֲתִי.

המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם כולם רוצים לרדף
 אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם משיגים אותו ולא נודע
 להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא במחשבה העליונה
 תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות
 האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה, משם
 ולמטה כולם נקראים בערבם אין סוף. עד כאן מגיעים האורות
 בדרקות ולא מגיעים, ולא נודעים מהותם, אין כאן השגה של
 רצון ולא השגה של מחשבה כאשר מאירה המחשבה ולא נודע
 לו מי מאיר או מתלבש ונעלם בתוך בינה ומאירים למי שראוי
 להאיר ומתחבר זה עם זה עד שגבוללים ונחשבים כולם לאחד
 ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם נקשרים זה בזה
 ומאירים זה בזה, אז עומדים כולם בסוד עליה והמחשבה עולה
 ומתעטרת באין סוף. זה האור שמאירה ממנו מחשבה עליונה
 (שלא נודע בה כלל) נקרא אין סוף וממנו נמצא ונאצל ומקים ומאיר
 למי שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם של
 הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

תיקוני זוהר תקון שמונה וארבעים

סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תְּרִי, שָׁם שַׁבָּת, כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁי"ת - בְּרֵא
 שְׁתִּי, וְהֵן שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת, עָלֵיהֶם נֶאֱמַר (שמות לא):
 "וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת" וְגוֹמַר, שְׁתֵּי
 פְּעָמִים הַזִּכִּיר כָּאֵן שַׁבָּת, כְּנֶגֶד הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.
 "לְדֹרֹתָם", מִהוּ לְדֹרֹתָם? אֵלֶּא זָכָא הוּא מִי שְׁעוֹשֶׂה לָּהֶם דִּירָה
 בַּשַּׁבָּת בְּשָׁנֵי בְּתֵי חֵלֶב, וּמִתְפַּנֶּה מִשָּׁם יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא חֲלוּל
 שַׁבָּת, 'בְּרִית עוֹלָם', זֶה צָדִיק, שְׁשׂוּרִים שְׁנִיֵּהֶם עָלָיו, אֶחָד לְמֵלֶּא
 אוֹתוֹ, וְאֶחָד לְהַתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם כְּנֶגֶד שְׁתֵּי כְּלִיּוֹת
 - פְּנִימִיּוֹת נֶצַח וְהוֹד, בָּנִים לְיִשְׂרָאֵל סָבָא - עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי -

תיקון מ"ח בלשון ארמית

בְּרֵאשִׁית, תַּמָּן תְּרִי תַּמָּן שַׁבָּת, כְּגוֹנָא דָא בְּרֵאשִׁי"ת בְּרֵא
 שְׁתִּי: וְאֵינֻן תְּרֵי שַׁבָּתוֹת, עָלֵיהֶן אֶתְמַר וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
 הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת וְגוֹמַר, תְּרִין זְמָנִין אֲדִכִּיר הַכָּא שַׁבָּת,
 לְקַבֵּל שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה וְתַתְּאָה, לְדֹרֹתָם מֵאִי לְדֹרֹתָם, אֵלֶּא זָכָא
 אִיהוּ מֵאֵן דְּעָבִיד לֹון דִּירָה בַּשַּׁבָּת בְּתֵי חֵלֶב, וְאֶתְפְּנִי מִתַּמָּן
 יֵצֵר הָרַע דָּאִיהוּ חֲלוּל שַׁבָּת, בְּרִית עוֹלָם דָּא צָדִיק, דְּשָׂרִיין
 תְּרִינֵיהוּ עָלֶיהָ, חַד לְאִמְלָאָה לִיהָ וְחַד לְאִתְמַלְּיָא מִינֶיהָ. בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֵינֻן תְּרִין כְּלִיין נֶצַח וְהוֹד, בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סָבָא עֲמוּדָא
 דְּאֲמֻצְעִיתָא, תְּלַת שְׂבִיעֵי שְׂבִיעֵי שְׂבִיעֵי אֵלִין תְּלַת אַבְהֵן, עָנֵג
 שַׁבָּת וְנִיָּהָר יוֹצֵא מֵעַד"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן, וְנִיָּהָר, אֵית נִיָּהָר
 וְאֵית נִיָּהָר, אֵית נִיָּהָר דְּאִתְקַרִי נִיָּהָר פְּלָגִיו, וְאֵית נִיָּהָר דְּאִתְקַרִי נַחַל

תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי אלו שלש האבות,
ענג שבת "ונ'הר יוצא מעד'ן להשקות את הנ'ן" (בראשית ב י').
ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא נהר פלגיו, ויש נהר
הנקרא נחל קדומים, עדן עליון עליו נאמר (ישעיה סד) "עין לא
ראתה אלהים זולתך", זה הנהר הוא אות ו', היוצא מעדן
העליון שהוא אות א', ועובר בין אבא - חכמה ואמא - בינה
והולך חמש מאות שנה, ומוציא עד צדיק - יסוד שהוא שביעי,
ומשם משקה לגנה - מלכות, שהיא השכינה המתחתונה. ופאי
הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא הלב, שלא יתקרב שם עצב

תיקון מ"ח בלשון ארמית

קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים זולתך,
האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא
ואמא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן
אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה. ופאה איהו מאן דנטיר
דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול,
וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש
בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס
כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון
לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה
אדם ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא
אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון
חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון
עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה
ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי
דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים
דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אתרא דאיהי

הַטָּחֹל וְכַעַם הַמָּרָה שֶׁהִיא אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם, שֶׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר (שמות לה):
 "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט", וְכֵן הוּא וְדָא,
 שֶׁכָּל מִי שֶׁפּוֹעֵם בָּאֵלּוּ מְדַלֵּק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם. אַרְבָּעִים
 מְלָאכֹת חֹסֵר אַחַת, הֵן כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלָקִיּוֹת חֹסֵר אַחַת בְּשֶׁבֶת,
 וְהֵם עֲשֵׂרָה שְׁלֵקָה אָדָם, וְעֲשֵׂרָה לַחֲוָה, וְעֲשֵׂרָה לְנָחֶשׁ, וְתִשְׁעָה
 לְאֲדָמָה, וּבִגְלָל זֶה אָמְרוּ בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקִין בְּשֶׁבֶת, שֶׁאֵלּוּ
 הַמְּלָאכֹת הֵן נִחְשָׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כִּנְגַד מְלָקִיּוֹת. וְיֵצִיאוֹת הַשְּׁבִיט
 שְׁתֵּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנָּחָה, שֶׁעוֹשָׂה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת, מִי שֶׁעוֹקֵר

תיקון מ"ח בלשון ארמית

מָרָה וְטָחֹל, וְדָא גֵרָם לְיִשְׂרָאֵל דְּאִתְעַקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,
 וְאִתְגַּלְיָאוּ בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה דְּאִיהִי רְשׁוֹת הָרַבִּים, וְהִכִּי אִיהוּ מֵאֵן
 דְּאִעִיל אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיָּה בְּרִשׁוֹ נּוֹכְרָאָה, שְׁבִתָּא"י אִיהוּ
 טָחֹל, חֲמָ"ה אִתְתָּא בִּישָׂא מָרָה, שְׁבִתָּא"י עָלֶיהָ אִתְמַר וְהַבּוֹר
 רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אֲכָל נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ
 רָעַב וְצָמָאוֹן וְקִינָה וְהַסָּפַד וְחֲשׂוֹכָא וְקִבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא
 לְיִשְׂרָאֵל. וְצִירִכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנַיִ בְּכֹלָא וְהָא אוֹקְמוּהָ,
 וְאִיהוּ דְּבוֹר דְּחֹל דְּאִיהוּ אָסוּר בְּשֶׁבֶת, וְכֵד לֹא אֲשַׁכַּחַת אִתְר
 לְשִׁרְיָא תַּמָּן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹנָא דְּשַׁפְחָה דְּאִבְרָהִם דְּאִתְמַר בָּהּ
 מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבֵרְתִּי אֲנִכִּי בְּרַחַת. טָחֹל עָלֶיהָ אִתְמַר שֶׁל נְעָלֶיהָ מֵעַל
 רַגְלֶיהָ, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אִתְּהָ עוֹמֵד
 עָלָיו אֲדָמַת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שְׁבִיטָה, וְעָלֶיהָ אִתְמַר שְׁכִינְתָּא פְּשֻׁטָּתִי
 אֶת כְּתָנִיתִי אֵיכָכָה אֲלִבְשָׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלִי אֵיכָכָה אֲטַנְפֵם,
 וּבִגְדִין דָּא צִירִךְ בֵּר נֶשׁ בְּשֶׁבֶת לְשְׁנוֹיִי בְּלִבּוֹשִׁין בְּשִׁרְגָא בְּמַאֲכָלִין,
 וְצִירִךְ לְמַהֲנִי מוֹסִיף מִחֹל עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיָּה
 נֶפֶשׁ יִתִּירָה בְּשֶׁבֶת. וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתִּירָה חֹס
 וְשָׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתִּירָה בְּשֶׁבֶת.

חפץ במקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, באלו עקר את אילן החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נבריה. מי שעושה את זה, גורם לעקור נשמתו מרשות שלה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנעקרו מארץ ישראל וגלו לארץ נבריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמועל באות ברית קדש שלו ומעביר פה לרשות נבריה. שבתא"י הוא טחול, חמ"ה, - אשה רעה ומרה, שבתא"י עליו נאמר: "והבורק אין בו מים", מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל - אפלה, והיא גלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה שנוי בכל, והרי פרשה, והוא דבור של חל שהוא אסור בשבת, וכאשר לא מוצאת מקום לשרות שם, היא בורחת, כמו השפחה של אברהם שנאמר בה: "מפני שרי גברתי אנכי ברחתי". טחול עליו נאמר: "של נעליך מעל רגליך", נעל מטנף של טפה סרוחה, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, זה שבת, ועליו אומרת השכינה: "פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה, רחצתי את רגלי איככה אטנפם", ומפני זה צריך בן אדם בשבת לשנות בלבושים, בגד ובמאכלים, וצריך להיות מוסיף מחל על הקדש, וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת, וכל הגורע מפסידים לו אותה נפש יתרה חס ושלום וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתרה בשבת.

סוד המשיח - תקון ל'

הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהֵי-י"ם מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם (בראשית א ב),
 מֶה זֶה וְרוּחַ? אֵלֶּא בְּדַאי בְּזִמָּן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לְגָלוּת,
 הַרוּחַ הַזֶּה נּוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם
 שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאֶת בֵּינֵיהֶם, וְהַרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּד:
 אוֹתָם יִשְׁנִים שִׁשְׁנָה בְּנִחְרִיחֵם, סְתוּמֵי הָעֵינַיִם וְאַטְמוּמֵי הַלֵּב, קוֹמוּ
 וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׂכִינָה, שִׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלִי הַשְּׁכָל לְדַעַת אוֹתָהּ,
 וְהִיא בֵּינֵיכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרֹא, (ישעיה מ ו), כְּמוֹ קְרֹא
 נָא הִישׁ עוֹנֵד וְאֵל מִי מְקוֹדָשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמְרַת מֶה אֶקְרֹא,
 כָּל הַבָּשָׂר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבֹהֲמוֹת שְׂאוּכָלוֹת חֲצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ
 כְּצִיץ הַשָּׂדֶה, כָּל הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאַפְלוּ כָּל אֱלוֹ
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים בָּאוֹתוֹ
 זִמָּן וַיִּזְכֹּר כִּי בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב (תהלים עח לט) לְעוֹלָם,
 וְזוֹהִי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרָמִים שִׁילֵךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם
 וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׁה, וְלֹא
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה, וְגוֹרָמִים שְׁמִסְתַּלַּק מַעֲיָן
 הַחֻכְמָה, שֶׁהִיא י' מִמֶּנָּה, וְנִשְׁאַרְתַּ ב' יִבְשָׁה, אוֹי לָהֶם שְׁגוֹרָמִים
 עֲגִיזוֹת וְחֶרֶב וּבִזָּה וְהֶרֶג וְאַבְדָּן בְּעוֹלָם, וְהַרוּחַ הַזֶּה שְׁמִסְתַּלַּקֶת הִיא
 רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר, וְהִיא רוּחַ הַקִּדְּשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻכְמָה
 וּבִינָה רוּחַ עֶצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאָת י" (ישעיה יא ב).

גִּיר וְקַדִּישׁ מִן שָׁמַיָא נְחִיר

טָהוֹר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֶרַעוֹ

סֵפֶר
פֶּתַח אֱלֹהֵי הַמִּבְּאֵר
וּסְגֻלוֹתֶיהָ

ובו:

- א. תפילת פתח אליהו.
- ב. קום רבי שמעון.
- ג. ויהי רעוא.
- ד. אמר רבי שמעון ארימית ידאי בצלותין
- ה. רבון עלמא יהא רעוא קמך שתיקן הרי"ח הטוב זיע"א.
- ו. ספר סגולת פתח אליהו.

יצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי
אדר תשע"ב לפ"ק
עיה"ת בית שמש תובכ"א

סוד הגאולה "בראשית תמן" תקון מ"ג

מתקוני זוהר השלם והמבואר (זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בראשית, שם את"ר יב"ש, וזהו נהר יחרב ויבש, (שם ה), באותו זמן שהוא יבש והיא יבשה, צוחים הבנים למטה ביחוד ואומרים שמע ישראל, ואין קול ואין עונה. זהו שכתוב (משלי א כח) או יקראני ולא אענה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם

וכך מי שגורם שתסתלק קבלה וחקמה מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בהן, ואומרים שאין אלא פשט בתורה ובתלמוד, בודאי באלו הוא יסלק את המעין מאותו נהר ומאותו גן. אזי לו, טוב שלא נברא בעולם ולא ילמד אותה תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שנחשב לו באלו החזיר העולם לתהו ובהו, וגורם עני בעולם וארץ חגלות.

ג. אם מתחיל ללמוד היום זוה"ק מתקן את העבר שלא למד

ויאמר אלהי"ם תדשא הארץ דשא וכו' (בראשית א יא), אמר רבי אלעזר: אבא, והרי קרא לו יבשה, מאיפה תדשא הארץ? אמר לו: בני, כך למד תשובה לכל בני העולם, שאם אדם יחזר בתשובה, מוריד לה המעין שהסתלק, ומה שהיתה יבשה קורא לה ארץ, ולנהר שהיה חרב ויבש קרא לו מקנה המים וימים, זהו שכתוב (שם י) ויקרא אלהי"ם ליבשה ארץ

וּלְמִקְנֵה הַמִּים קָרָא יָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּקְרְאת אֶרֶץ, מִה כְּתוּב
 בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים"ם תְּדַשָּׂא הָאֶרֶץ, לְהוֹצִיא זֵרְעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן
 נִשְׁמוֹת, (דף פב ע"ב) כֹּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֵלּוּ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִכֶּסֶּפֶא
 כְּבוֹדוֹ, וְאֵלּוּ רוּחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמַּלְאָכִים, וְאֵלּוּ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
 מִהֶאֱוִיפִינִים, כֹּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֶת כֹּל אֶחָד כְּרָאוֹי. עֵץ פְּרִי
 - זֶה תִּלְמִיד חֶכֶם, עֹשֶׂה פְרִי - זוּ בֵּת זִוּגוֹ, לְכֹל אֶחָד כְּרָאוֹי
 (כל אחד הוציא למינו).

ד. הת"ח שֶׁנִּשְׁמָתוֹ גְּדוּלָה, פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם אֵינוֹ לוֹמֵד זֹהֲרֵ

וְעוֹד, עֵץ פְּרִי - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, עֹשֶׂה פְרִי - זֶה צְדִיק, אֲשֶׁר
 זָרְעוֹ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ - זוּ הַשְׂכִּינָה, שֶׁכָּל הַזֵּרְעִים נִכְלָלִים
 בָּהּ, וְכֵאֵן הַמִּצְוָה שֶׁל פְּרִיָה וְרִבְיָה, לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְזֵרְעִים, זֶהוּ
 שֶׁפְּתוּב לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁכְתָּ יִצְרָה, וּמִי שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה
 וְרִבְיָה, כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
 כֹּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי שֶׁפּוֹגֵם לְמַטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֶת הַמָּקוֹם
 שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

תיקון הכללי

קודם אמירת תהלים כיום חול אומרים זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הַבּוֹחֵר
בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבִזְרֻעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת שֶׁתִּפֶּן
בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁאֶקְרָא פָּאֵלּוּ אִמְרָם דָּוִד
הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בַּעֲצָמוֹ, וְכוּתוּ יִגַּן עָלֵינוּ, וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוֹת
פְּסוּקֵי תְהִלִּים וְזְכוֹת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם וּמַעֲמִיחֵם
וְהַשְׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרָאשֵׁי תְבוּת וּמִסּוֹפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר
פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאוֹתֵינוּ וְלִזְמֹר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִיחַ כָּל הַחוֹחִים
וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְכִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיזָה וְלַחֲבֹר אֶשֶׁת גְּעוּרִים
עִם דָּוִדָּה בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת וּמִשָּׁם יִמְשָׁךְ לָנוּ שִׁפְעַת לְנַפְשׁ
רוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מִעוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלוֹחַ חַטָּאוֹתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ
כְּמוֹ שֶׁסֻּלַּחַת לְדָוִד שֶׁאָמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוּ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּם
יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה יֵאָהֲרֹנָה הַעֲבִיר חַטָּאתֶךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם
הַזֶּה קָדָם זְמַנָּנוּ עַד מְלֹאֶת שְׁנוֹתֵינוּ בְּאִפֶּן שְׁנוֹכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר
שָׁחַתְנוּ. וְזְכוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבַעֲדָנוּ שֶׁתִּאֲרִיד
אֶפְדָּה עַד שׁוֹכְנוֹ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּמֵאֲוָצֵר מִתְּנֵת חֲנָם
חֲנָנוּ בְּרַכְתִּיב וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֲחֹן וְרַחֲמֵי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם.
וְכִשֵּׁם שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּד נִזְכָּה לִזְמֹר
לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה יֵאָהֲרֹנָה אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי
אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצַּלַת הַשְּׁרוֹן וְלִשְׁיֵר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת

וְרַגְנָן כְּבוֹד הַלְבָּנוֹן נָתַן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן סְלָה:

הַרְיֵנִי מִזְמָן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לֵשֶׁם יְחִיד
קְדוֹשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עָלַי יְיָ הִיא
טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת קודם אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּאֻמִּית הָעֹשֶׂה מִזְמוֹרִים אֵלֶי לְכָל הַצַּדִּיקִים
הָאֲמִתִּיִּם שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם שׁוֹכְנֵי עֶפְרַיִם
קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה, וּבְפֶרֶט לְרַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם
נֶחֱל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבָּנוּ נִחְמָן בֶּן פִּינָא שְׁגִלָּה תְּקוּן זֶה זְכוּתָם
יְגַן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

לְבוּ נִרְנְנָה לַיהוָה יִאֲהֲדוּנֵהּ נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ
בַּתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהּ וּמְלֹךְ
גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

טו א מִכְתָּם לְדוֹד, שְׁמַרְנִי אֵל כִּי־חֲסִיתִי בְךָ: ב אֲמַרְתָּ לַיהוָה
יִאֲהֲדוּנֵהּ, אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבָתִי בְלִעְלִיךָ: ג לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר־בְּאַרְץ
הַמָּה, וְאֲדִירִי, כָּל־חֲפְצֵי־בָם: ד יִרְבּוּ עֲצָבוֹתָם, אַחֵר מִהֲרֹג,
כָּל־אֶפְסוֹד נִסְפֵיהֶם מִדָּם, וּבִל־אִשָּׁא אֶת־שְׁמוֹתָם עַל־שִׁפְתֵי:
ה יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהּ מְנַת־חֲלָקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים
נִפְלוּ־לִי בְנִעְמִים, אֶפְנֵי־נִחֲלַת שִׁפְרָה עָלַי: ז אֲבִירָךְ אֶת־יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהּ
אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֶפְנֵי־לֵילֹת יִסְרוּנִי כִלְיוֹתֵי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה יִאֲהֲדוּנֵהּ
לְנִגְדִי תְּמִיד, כִּי מִיָּמִינִי בִלְ־אֲמוּט: ט לָכֵן שָׁמַח לִפִּי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי,
אֶפְנֵי־בִשְׂרִי יִשְׁכֵּן לְבִטְחִי: י כִּי לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא־תִתֵּן

בא א למנצח מזמור לדוד: ב אשרי משפיל אל־דל, ביום רעה
 ימלטֶהוּ יהוה־אֱלֹהֵי יִשְׁמְרֶהוּ ויִתְּיָהוּ, וְאֲשֶׁר
 יֵאָשֶׁר ב' בִּארְץ, וְאֶל־תִּתְּנֶהוּ בִּנְפֶשׁ אֹיְבָיו: ד יהוה־אֱלֹהֵי יִשְׁעֲדָנוּ
 עַל־עֶרֶשׁ דָּוִי, כִּלְמִשְׁכְּבוֹ הִפְכָּת בַּחֲלִיו: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוה־אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל חֲנֻנִי, רַפָּאָה נִפְשִׁי בִּי־חֲטָאתִי לָד: ו אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי,
 מִתִּי לָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת, שְׂוֹא יִדְבָּר, לִפְנֵי
 יִקְבְּצֵן־אֹנָן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ וידבר: ח יִחַד עָלַי יִתְּלַחֲשׁוּ כִלְשָׁנָאִי, עָלַי
 יִחַשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דִּבְר־בְּלִעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר לִשְׂכָּב לֵאמֹרסִיף
 לָקוּם: י גִּם־אֵישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־בִּטַּחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לֶחֶמִי, הִגְדִּיל עָלַי
 עֶקֶב: יא וְאַתָּה יְהוה־אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם:

יב בָּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי־חֲפָצְתָּ בִּי, כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיכִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּחַמִּי
תִּמְכַּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לִפְנֵיךָ לְעוֹלָם: יד בָּרוּךְ יְהוָה יִהְיֶהנָחמִי יִהְיֶהנָחמִי אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב א לְמִנְצָחַ מִשְׁכִּיל, לְבִנְיָקֶדַח: ב כְּאִל תַּעֲרַג עַל־אֲפִיק־מַיִם, בֵּן
נִפְשֵׁי תַעֲרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לֵאלֹהִים לֹאֵל חַי,
מִתִּי אָבּוֹא וְאֶרְאֶה פָנַי אֱלֹהִים: ד הִיתָה־לִּי דִמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם
וְלַיְלָה, בְּאִמּוֹר אֵלַי כֹּל־הַיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכֵּרָה וְאֶשְׁפָּכָה
עָלַי נִפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּף, אֲדִידִם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה
וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוּגָה: ו מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי
לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲדֹנּוֹ יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשִׁי תִשְׁתַּוְּחָח,
עַל־כֵּן אֲזַכֵּרָה מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים, מִתֵּר מִצְעֵר: ח תַּהוֹם־אֵל־
תַּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ, כֹּל־מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָד עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם
יִצְוָה יְהוָה יִהְיֶהנָחמִי יִהְיֶהנָחמִי חֲסִדּוֹ, וְכִלְיָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלָה לֹאֵל חַי:
י אֹמְרָה לֹאֵל סִלְעִי, לְמָה שְׂכַחְתָּנִי, לְמָה־קִּדַּר אֵלֶיךָ בִּלְחָץ אוֹיֵב:
יא בְּרָצַח בַּעֲצֻמוֹתַי, חֲרָפוֹנִי צוּרֶיךָ, בְּאִמְרָם אֵלַי כֹּל־הַיּוֹם אֵיךְ
אֱלֹהֶיךָ: יב מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשִׁי, וּמִה־תַּהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי לֵאלֹהִים,
כִּי־עוֹד אֲדֹנּוֹ יִשׁוּעוֹת, פָּנָי וְאֵלֵהִי:

נט א לְמִנְצָחַ אֶל־תִּשְׁחַת, לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־הַבָּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הִצִּילֵנִי מֵאוֹיְבֵי אֱלֹהֵי, מִמִּתְקוֹמִי
תִּשְׁגָּבֵנִי: ג הִצִּילֵנִי מִפְּעָלֵי אוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
אֲרָבּוֹ לְנִפְשִׁי, יִגְוְרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־חַטָּאתִי יְהוָה
יִהְיֶהנָחמִי: ה בְּלִיעוֹן יִרְצוֹן וַיִּבְנֶנּוּ, עוֹרָה לְקִרְאָתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה
יְהוָה יִהְיֶהנָחמִי יִהְיֶהנָחמִי אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקֹּיֵצָה לִפְקֹד
כֹּל־הַגּוֹיִם, אֶל־תַּחֲזֵן כֹּל־בְּגֵדִי אוֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב, יִהְיוּ כְּכֶלֶב,

וְיִסֻּבּוּ עִיר: ה' חָנָה יַפְיָעוֹן בְּפִיהֶם, חֲרֻבוֹת בִּשְׁפֹתוֹתֵיהֶם, כִּי־מִי שָׁמַע: ט' וְאַתָּה יְהוָה יִהְיֶה תִשְׁחַק־לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: ׀ עֲזֹר אֱלֹהִי אֲשַׁמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי: י' אֱלֹהֵי חֲסִדֵי חֲסִדוֹ כ', יִקְדָּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשִׁרְדִי: י"ב אֶל־תִּהְרַגֶּם פְּוִי־שִׁבְחֹו עִמִּי, הִנֵּי־עָמוּ בַחֲלִיד וְהוֹרִידֵמוֹ, מִגִּנְנוֹ אֲדֵנִי: י"ג חֲטֹאת־פִּימוֹ, דְּבַר־שְׁפָתֵימוֹ, וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֵלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: י"ד כָּלָה בַּחֲמָה, כָּלָה וְאֵינָמוּ, וְיִדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשָּׁל בַּעֲקֵב לֹא־פָסִי הָאָרֶץ סָלָה: טו' וַיִּשְׁבּוּ לָעָרֵב יֵהָמוּ כְּפָלֵב, וְיִסֻּבּוּ עִיר: טז' הִמָּה יַנִּיעוֹן יַנִּיעוֹן כ' לֹאֲכָל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וְיִלְיוּ: ז' וְאֲנִי אֲשִׁיר עֹד, וְאֶרְגֵּן לְבָקָר חֲסִדְךָ, כִּי־הִיִּית מִשְׁגָּב לִי וּמָנוֹס, כְּיוֹם צָר־לִי: ח' עֲזֹר אֱלֹהִי אֲשַׁמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסִדִי:

עו' א' לִמְנַצֵּחַ עַל־יְדוּתוֹן יִדְתוֹן כ' לֹא־סָף מִזְמוֹר: ב' קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְאֶצְעָקָה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג' כְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֵּי דִרְשָׁתִי, יְדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תָפּוּג, מֵאֵנָה הִנָּחֶם נִפְשִׁי: ד' אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתַּעֲטֹף רוּחִי סָלָה: ה' אֲחֻזֹּת שְׁמֵרוֹת עֵינִי, נִפְעָמֹתִי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו' חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שְׁנוֹת עוֹלָמִים: ז' אֲזַכְּרָה נִגְיָתִי כְּלִילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיַּחֲפֹשׁ רוּחִי: ח' הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֵנִי, וְלֹא־יִסִּף לְרִצּוֹת עוֹד: ט' הָאֶפֶס לִנְצַח חֲסִדוֹ, גִּמְרֵ אֱמֹר לָדָר וְדָר: ׀ הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קֶפֶץ בָּאָף רַחֲמֵי סָלָה: י' וְאֵמֶר חֲלוּתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן: י"ב אֲזַכְּרֵ אוֹכִיד כ' מַעֲלִילִיָּה, כִּי־אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאָד: י"ג וְהִנֵּיתִי בְּכָל־פְּעֻלָּד, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: י"ד אֱלֹהִים בְּקֶדֶשׁ דְּרָבָד, מִי־אֵל גָּדוֹל כְּאֱלֹהִים: טו' אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פִּלָּא, הוֹדְעַת כַּעֲסִים עֹד: טז' גִּאֲלַת בְּרוּעַ עַמְּךָ, בְּנִי־עֵקֶב וְיוֹסֵף סָלָה: י"ז רָאוּךְ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךְ

קח א הודו ליהוה אלהי יאהדנהי קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו לו וזמרו לו, שיהו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם
 קדשו, ישמח לב מבקשי יהוה אלהי יאהדנהי: ד דרשו יהוה אלהי יאהדנהי
 ועו, בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפאתו
 ומשפטיו: ו זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז הוא

יְהוָה יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטיו: ה זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ,
 דִּבֶּר צִוָּה לְאַלֵּף דּוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבֹהֶם, וּשְׁבוּעָתוֹ
 לִישָׁחֶק: י וַעֲמִידָה לְעֶקֶב לַחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר
 לָךְ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן, חֹבֶל נַחֲלָתְכֶם: יב בְּהִיוֹתָם מִתִּי מִסְּפָר,
 כְּמַעַט וְגָרִים בָּהּ: יג וַיִּתְּחִלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי, מִמּוֹמְלָכָה אֶל־עַם
 אֲחֵר: יד לֹא־הָיִיתִי אָדָם לַעֲשֹׂק, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים:
 טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁחִי, וְלֹנְבִיאִי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רָעַב
 עַל־הָאָרֶץ, כָּל־מִטְהֵ־לֶחֶם שָׁבַר: יז שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ, לָעֲבֹד
 גִּמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכֶּבֶל רָגְלוֹ רָגְלוֹ כ/, בְּרוֹזַל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה
 בֹּאֲדִבְרוּ, אָמַרְתָּ יְהוָה יִהְיֶה צָרְפָתְהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ,
 מִשָּׁל עַמִּים וּפִתְחָהוּ: כא שָׁמּוֹ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:
 כב לֹא־סָר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקָנָיו יַחֲבֹם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם,
 וַיַּעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מֵאֵד, וַיַּעֲצֻמְהוּ מִצְרָיו:
 כה הִפְךָ לָבֶם לְשֹׂנְאֵ עַמּוֹ, לְהַתְנַפֵּל בַּעֲבָדָיו: כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָו,
 אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַרְבוֹ: כז שְׁמוֹ־כֶם דִּבְרִי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ
 חָם: כח שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא־מָרוּ אֶת־דִּבְרוֹ דִּבְרוֹ כ/: כט הִפְךָ
 אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת־דָּגָתָם: ל שָׂרֵץ אֶרֶץ צַפְרָדַּיִם,
 בְּחִדְרֵי מַלְכִּיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב, כְּזֵים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשָׁמֵיהֶם בָּרֶד, אֵשׁ לְהַכּוֹת בְּאֶרְצָם: לג וַיֵּד, גִּפְנָם וּתְאֵנָתָם, וַיִּשְׁפֹּר
 עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר, וַיָּבֹא אֲרֵבָה, וַיִּלְקַח, וַאֲזַן מִסְפָּר: לה וַיֹּאכַל
 כָּל־עֹשֵׁב בְּאֶרֶצָם, וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיֵּד כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרְצָם,
 רִאשִׁית לְכָל־אוֹנֶם: לו וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וַזָּהָב, וַאֲזַן בִּשְׁבָטָיו בֹּשֶׁל:
 לח שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצִאֲתָם, כִּי־נִפְל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֲנָן
 לְמִסְכָּד, וְאִשׁ, לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל וַיָּבֹא שְׁלֹו שְׁלֹו כ/, וְלֶחֶם שָׁמִים

יִשְׁבִּיעַם: מא פֶּתַח צוֹר, וַיִּזְכּוּ מִן, הָלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר: מב כִּי־זָכַר
אֶת־דְּבַר קִדְּשׁוֹ, אֶת־אֲבֹתָהֶם עֲבָדוּ: מג וַיֹּצֵא עִמּוֹ בְּשֹׁשׁוֹן, בְּרִנָּה
אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ:
מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלז א על נְהִירוֹת בָּבֶל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם־כְּכִינוּ בְּזִכְרָנוּ אֶת־צִיּוֹן:
ב עַל־עֲרֻכִּים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיִנוּ בְּנֹרֵתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ
דְּבַר־יִשְׁרָי, וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֵחָה, שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיֵּךְ גִּשְׁרִי
אֶת־שִׁיר־יְהוָה יֵאָדָּנָה, יֵאָדָּנָה, עַל אֲדָמַת נָכַר: ה אִם־אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם,
תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְּבַק־לְשׁוֹנִי לַחֲפִי, אִם־לֹא אֶזְכְּרֶכִּי, אִם־לֹא אֶעֱלֶה
אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: ז זָכַר יְהוָה יֵאָדָּנָה לְבָנֵי אֲדוֹם
אִתְּ יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֹמְרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד הַיּוֹסֵד בָּהּ: ח בַּת־בָּבֶל
הַשְׂדֻדָּה, אֲשֶׁרִי שֵׁשֶׁלֶם־לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׂגֻמָּלֶת לָנוּ: ט אֲשֶׁרִי
שִׁיאִחֲזוּ וַנִּפֹּץ אֶת־עַלְלֶיךָ אֶל־הַסֶּלַע:

קנז א הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְּשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֲזוֹ: ב הַלְלוּהוּ
בְּנִבְוֵרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כָּרֵב גִּדְלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ
בְּנִבֵּל וּכְנֹר: ד הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמַחֲוֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגָב:
ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שֹׁמֵעַ, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כָּל הַנִּשְׁשָׁמָה
תִּהְלֵל יָהּ, הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדָּנָה יֵאָדָּנָה שְׁבוֹת עִמּוֹ. יגל
יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְּהוָה יֵאָדָּנָה יֵאָדָּנָה מְעוֹזָם
בַּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֵרֵם יְהוָה יֵאָדָּנָה יֵאָדָּנָה וַיַּפְלֵטֵם וַיַּפְלֵטֵם מִרְשָׁעִים
וַיִּוִּשְׁעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אַנְתָּ לַעֲלֹא,
 לַעֲלֹא מִן פֶּלֶא, וְלִית לַעֲלֹא מִנְּךָ, דְּלִית מִחֲשָׁבָה
 תְּפִיסָא בְּךָ כֶּלֶל, וְלֹךְ דְּיומִיָּה תְּהִלָּה, וּמִרְמָם עַל כָּל בְּרָכָה
 וְתְּהִלָּה. אוֹתָךְ אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ שְׁתַּחֲתֹר חֲתִירָה דְּרִיךְ
 כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְּרִיךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת שְׁלִי
 בְּמָקוֹם שְׂאֵנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לִּי, יוֹדַע תְּעוֹלָמוֹת,
 וּבְדְרִיךְ וְנִתִּיב הַזֶּה תֹּאִיר עָלַי אוֹרְךָ, לְחֲחִזְרֵנִי בְּחִשּׁוֹבָה שְׁלָמָה
 לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹן מִבְּחַר הַבְּרִיאִים,
 לְבָלִי לְחֻשָׁב בְּמִחְשַׁבְתִּי שׁוּם מִחְשַׁבַת חוּץ וְשׁוּם מִחְשַׁבָּה
 וּבִלְבוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמִחְשַׁבוֹת זְכוֹת צְחוֹת
 וּקְדוּשׁוֹת בְּעִבּוֹדְךָ בְּאַמֶּת בְּהִשְׁתַּדֵּךְ וּבִתְרוּתְךָ. הֵט לְבִי אֶל
 עֲדוּתֶיךָ, וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבּוֹדְךָ בְּאַמֶּת. וּמִמְצוֹלוֹת יָם
 תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה. תְּשׁוּעַת יְהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה
 בְּהֶרֶף עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי חַיּוֹתַי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 וְאַזְכֶּה לְחֹדֶשׁ נְעוּרַי, הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בְּחֶשֶׁךְ, לְהַחְזִירָם אֶל
 הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכֶּה
 לְחִזּוֹת בְּנַעַם יְהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה ^{יֵהוָה} יֵהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, כִּלּוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד,
 אֲמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד:

תפילת הודיה לבורא עולם

להודות ולהלל את ה' יתברך מביאה לכל הישועות. כל האומר אותה כל יום יזכה לראות נסים גלויים מבורא עולמים, וכל האומר תחנה זו מהלב הופך מיד מדת דין לרחמים.

מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אדון עולם, רבונו של עולם, תודה.

תודה שאני עומד/ת פאן לפניך ומודה לך.

וכל מה שאני אומר יהיה כאן וכאפס לעצמת כמה שאני באמת צריכ/ה להודות לך.

הרי על הכל אני צריכ/ה להודות לך.

כי הכל ממך, הכל נתת לי בחן, בחסד וברחמים.

תודה על כל הדברים בעולם.

תודה על רוב רבי רבבות פעמים שעזרת לי, תמכת בי, הושעת אותי הצלת אותי, שמחת אותי ריפאת אותי, שמרת עלי, עודדת אותי, תודה שאתה אתי תמיד.

תודה שאתה נותן לי כוח לעשות מצות, כח לעשות מעשים טובים, וכח להתפלל.

תודה על כל הפעמים שעזרת לי ולא ידעתי להגיד לך תודה.

תודה על כל החסדים שאתה עושה עמי בכל רגע ורגע.

תודה על כל נשימה ונשימה שאני נושמת.

תודה לך מלך מלכי המלכים, גם על כל הדברים שאין לי.

תודה שקשה לי לפעמים, כי הכל לטובתי אפילו אם לא תמיד ראיתי שזה לטובתי, עמוק בלב אני יודעת/ת שכל מה שמגיע ממך הוא הדבר

תפילת הודיה לבורא עולם

הטוב ביותר עבורי, והוא געשה במיוחד בשבילי, בהשגחה פרטית מדקדקת ומשלמת, כמו שרק מלך מלכי המלכים יכול לעשות.

תודה שלפעמים קשה לי, כי רק כך אני יודעת להעריך את הטוב, כי רק כשנמצאים בחשך אפשר להעריך את האור.

תודה על החיים הנפלאים שנתת לי.

תודה על הדבר הכי קטן שיש לי, כי את הכל אתה נתת לי ולא אף אחד אחר.

תודה שאתה שומע את התפלות שלי.

בורא עולם! אני מבקש/ת ממך סליחה מעמקי לבי, אם היו פעמים שלא הערכתי את מה שנתת לי, ובמקום לומר לך תודה, רק התלוננתי.

אני עפר ואפר ואתה אדון כל העולם, אנא אל תרחק ממני לעולם!!!

מבוסס ע"פ הסה"ק יסוד ושדש העבודה (צואה ס' כ"ו)
מצוה גדולה לפרסם ולהפיץ את התפלה הקדושה הזו

פיטום הקטורת המבואר

סגלת אִמִּירַת פְּרֶשֶׁת הַקְטָרֶת

וְזוֹ לְשׁוֹן הָרֵב סְגוּלוֹת יִשְׂרָאֵל: א. מִבְטָלֶת מַגֵּפָה וְחֵלָאִים
רָעִים. ב. יִנָּצֵל מִשְׁעָבוֹד מַלְכֵי־חַיִּים. ג. הַבְּרָכָה מְצוּיָה בַּמַּעֲשֵׂה
יָדָיו. ד. יִנָּצֵל מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנוֹם. ה. מִבְטָלֶת הַקְלָפוֹת
וְהַחִיצוֹנִים וְסִטְרָא אַחֲרָא. ו. מִבְטָלֶת הַכְּשׁוּפִים ז מִבְטָלֶת
הַרְהוּרִים רָעִים. ח נוֹחַל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם
הַבָּא. ט. מְסַלֵּק הַדִּינִים מֵעָלָיו. י. יִמָּצֵא חַן וְחֶסֶד בְּעֵינֵי כָּל
רוֹאֵיו. יא. מְסַגֶּלֶת לְעֶשֶׂר.

לְפִי סֵפֶר הַזֶּהר וְסִפְרוֹת הַמְּנִהְגִּים, אִמִּירַת פִּטוּם הַקְטָרֶת הִנֵּה
סְגוּלָּה לְעֲצִירַת מַגֵּפָה, עַל פִּי הַכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר יז, יב-יג): וַיִּתֵּן אֶת
הַקְטָרֶת, וַיִּכְפֹּר עַל-הָעָם. וַיַּעֲמֵד בֵּין-הַמִּתִּים, וּבֵין הַחַיִּים,
וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה.

לְאוֹר זֹאת, כָּתֹב רַבִּי חַיִּים פִּלְאגִּי בְּסֵפֶר כֶּף הַחַיִּים (סִמּוֹן י"ז
אוֹת י"ח): "יִכְתֹּב פְּרֶשֶׁת הַקְטָרֶת עַל קֶלֶף אוֹ גּוֹיֵל בְּכֹתֵב
אֲשׁוּרִית כְּסֵפֶר תּוֹרָה וַיִּקְרָא בּוֹ וַיַּעֲשֶׂה לוֹ סְגוּלָּה, דִּהַקְטָרֶת
מֵעֲשִׂיר וּמִבְטָח לוֹ דִּלֹּא יִפְסֹק פְּרִנְסָתוֹ וְתִמִּיד יִהְיֶה לוֹ פְּרִנְסָה
טוֹבָה וְכִלְכֵּלָה בְּרוּחַ וְלֹא בַּצִּמְצוּם".

אַחַר שִׁיאֲמַר תִּיקוֹן חֲצוֹת כְּכַתוּב בַּמִּקְוָה אַח"כ יֵאמֹר
פִּטוּם הַקְטָרֶת בְּכוּנָה הִיא, לְפִי שְׁאֵחַר חֲצוֹת נִכְנַעַת כְּנוֹכַח
(הָאֵד"ר הַקָּדוֹשׁ - שַׁעַר הַכְּנוּת) ... וַיִּקְרָאוּ סֵדֶר פִּטוּם הַקְטָרֶת יַחַד

בכונה הנזכרת ממשלת הקלפה, יעשה רשם גדול למעלה
אם יהיה אחר חצות לילה ובפרט אם יתחברו י' אנשים
יראי ה', עכ"ל.

יאמר לשם יחוד זה קודם אמירת הקטרת

מה שאנו אומרים 'פטום הקטרת' בשחרית קדם התפלה
אחר קרבן התמיד, וגם בתפלת המנחה קדם העמידה, כי
כונתנו היא להעלות העולמות על ידי התפלות, לכן אנו
אומרים אותו, כדי שלא יתאחזו הקלפות ויעלו בעליהם
העולמות, ולכן אנו אומרים אותו קדם שני תפלות
הנזכרות.
(שער הכנונות)

מלח סדומית רבע, ואין צריך לומר 'רבע הקב', כי סתם רבע
האמור במשנה ובברייתא הוא רבע הקב, 'כפת הירדן כל
שהיא' בחירק, לא 'כל שהוא'.
(שער הכנונות)

ואחר הקטרת יאמר הפסוקים 'ה' צבאות' וכו' ג' פעמים,
'אתה סתר לי' ג' פעמים.. והא"י ז"ל הזהיר לומר פסוקים
אלו תמיד אחר הקטרת, וביום שאין אומרים תחנון לא יאמר
'אתה סתר' וכו', שהם מסגלים להצלה מן סמא"ל, כנרמז
בראשי תבות 'אתה סתר לי מצר', ובימים אלו אין לו שליטה
ואין לעוררו.
(אור צדיקים)

אמירת פטום הקטרת:

אמירת פטום הקטרת בכונה מסייע ומועיל לחזרה בתשובה:
(משנת חסידים, סדור רבי שבתי מראשקוב)

תפלה לפני ואחרי אמירת הקטרת:

סדר קטרת נדפס כבר על כל צרה שלא תבוא רחמנא לצלן
מקבל מזקני הגה"ק מוה"ר אברהם יהושע העשיל זצוק"ל
מאפטא, בעהמ"ח ספה"ק אוהב ישראל, עם הכונות מונה
על פי כתבי האריז"ל, ונדפס מחדש בפקדת הגאווה"ק
משינאווע זצ"ל.

ומובא בזהר הקדוש שקדם בא המגפה טוב להרבות
בתפלה*, ואחר שמדת הדין מתוחה לא תחסם שור בדישו,
ובפרט באמירת הקטרת יכולים להנצל מכל צרה וצוקה.

ובסדר קטרת נדפס תפלה לאמרה אחר אמירת סדר הקטרת,
והיא מהשק"ה הקדוש זי"ע. אמנם תחלה כדאי להעתיק
כאן תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת, שנדפסה בספר
שדי בשמים:

הערות

א. ועיין בספר יפה ללב שכתב וז"ל: ומיהו כל יחיד ויחיד
יתפלל בינו לבין עצמו בסיום תפלתו על כל צרה שלא תבוא
בנוסח זה:

ריבון העולמים, פדה והצל מלט הושע עמך ישראל מן הדבר
ומן החרב ומן הביזה ומן השדפון ומן הירקון ומכל מיני
פורעניות המתרגשות ובאות לעולם טרם נקרא ואתה תענה,
ברוך אתה עוצר המגפה.

ב. ועיין מ"ש בספה"ק שער הכוונות (דף י"ג ע"א), בענין יחוד
גדול דפיטום הקטורת, למגפה ב"מ, מסוגל מאוד, עיי"ש.

תַּפְלָה לְאַמְרָה לִפְנֵי אֲמִירַת הַקְטָרֶת

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיה בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ
וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחְדָּא שְׁלִים
עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא
לְקָרוֹת סֵדֶר פְּרָשִׁיּוֹת הַקְטָרֶת לְתַקֵּן שׁוּרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן,

וַיְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵיךְ יְהוָה יֵהוּדוֹנִי יֵהוּדוֹנִי אֱלֹהֵינוּ תקון בעל היכולת
ובעל הבורות כולם

וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּהְיֶה חֲשׂוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּמְרַצָּה
לִפְנֵיךְ קְרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים אֵלּוּ שֶׁסִּדְּרוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרָנָם לְבָרָכָה בְּאֵלּוּ כַּהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמְכַנֵּס אוֹתָהּ לִפְנֵי
וְלַפָּנִים, וְזִכְרוֹתָהּ תִּהְיֶה מְגוֹן וְצִנָּה בְּעַדֵּינוּ וּבְעַד כָּל בְּנֵי בֵּיתֵינוּ
וְכָל מִשְׁפַּחְתָּנוּ וְכָל אוֹהֲבֵנוּ וְרַעֲיָנוּ וּבְכָל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ
בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם, וּבְכַפְרֵט כָּל אוֹתָם הַנִּתְּוֹנִים בְּצָרָה
וּבִשְׁבִּיָּה בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם לְהַצִּילָנוּ מִכָּל הַמְקַטְרִיגִים
וְהַמְשַׁטְיָנִים וְזַכֵּינוּ לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לִפְנֵיךְ מִתּוֹךְ נַחַת
וְהִרְחַבַת הַדַּעַת וְזַכֵּנוּ לִירֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה וְלִירֵאת חֲטָא
וְלַעֲשֹׂר וּכְבוֹד גָּדוֹל וְלַחֵן וְלַחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֵי אֱלֹקִים
וּבְעֵינֵי כָּל בְּנֵי אָדָם וְחוּה וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ אֶקְרָא לֵאלֹהִים
עֲלִיּוֹן לֹא-ל גּוֹמֵר עָלֵי, יְהוָה יֵהוּדוֹנִי יֵהוּדוֹנִי תקון בעל היכולת
ובעל הבורות כולם

בְּעַדֵּי יְהוָה יֵהוּדוֹנִי יֵהוּדוֹנִי חֲסִדֶּךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂה יְדִידֶךָ אֵל
תָּרַף. וַיְהִי נֶעֱם יְהוָה יֵהוּדוֹנִי יֵהוּדוֹנִי אֱלֹהֵינוּ תקון בעל היכולת
ובעל הבורות כולם

וּמַעֲשֵׂה יְדִידֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִידֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

אִמְיָה דְּאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם אִמְתָּלָאֵי בַת כְּרָנְבוֹ.

(יאמר טו"ב פְּעָמִים)

וַיֹּאמֶר: קִשְׁנַת זְבָחִים (פָּרָק ד' ו):

לְשֵׁם שְׁשֶׁה דְּבָרִים הַזֵּבַח נִזְבַּח, לְשֵׁם זִבְחָה, לְשֵׁם זִבְחָה,
לְשֵׁם הַשֵּׁם, לְשֵׁם אֲשִׁים, לְשֵׁם רִיחָה, לְשֵׁם נִיחֻחַ.
וְהַחֲטָאֹת וְהָאֲשָׁם, לְשֵׁם חֲטָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵף מִי שֶׁלֹּא
הָיָה בְּלָבוֹ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלֹהִים, כָּשָׁר, שֶׁהוּא תִּנְאִי בֵּית
דִּין, שְׂאִין הַמַּחֲשָׁבָה הוֹלֶכֶת אֵלָּא אַחֵר הָעוֹבֵד:

סוֹף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹקִים יִרְאֵה וְאֶת מִצּוֹתָיו
שְׁמוֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם, ע"כ.

אֲתָה הוּא יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה
אֲתָה הוּא יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה
שֶׁהַקְטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסָּמִים
בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם כְּאִשֶּׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל-יַד מֹשֶׁה
נִבְיָאֵךְ כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

פְּרֹשֶׁת הַקְטֹרֶת בַּתּוֹרָה

וַיֹּאמֶר יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה
אֶל-מֹשֶׁה קַח-לָךְ סָמִים נָטָף

בְּאוֹר רִיחַ נִיחֻחַ

קְטֹרֶת הַסָּמִים: תַּעֲרֹכֶת הַמִּרְכָּבָה מִמִּינֵי בְשָׂמִים. וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל מֹשֶׁה: (שְׁמוֹת ל', ל"ד-ל"ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לָךְ: מִצֵּנֹת
עֲשֵׂה לְהַקְטִיר אֶת הַקְטֹרֶת עַל מִזְבֵּחַ הַקְטֹרֶת. סָמִים: מַעוֹט
רַבִּים שָׁנִים - שְׁנֵי בְשָׂמִים. נָטָף: שָׁרֵף הַנוֹטֵף מֵעַץ הָאֶפְרָסִמוֹן.

וַיִּשְׁחֲלֹת וַחֲלֻבָּנָה סָמִים וּלְבָנָה זָכָה בַד בְּבַד יְהִיָּה: וְעִשִּׂיתָ
 אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקֶח מַעֲשֵׂה רֹקַח מִמֶּלֶח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וַיִּשְׁחָקֶתָ
 מִמֶּנָּה הָדָק וַנִּתְתָּהּ מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֶדֶת בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר

בְּאוֹר יְיָ יִחוּחַ

וַיִּשְׁחֲלֹת: צִיפּוֹרָן. וַחֲלֻבָּנָה: שָׂרָף שָׂרִיחוּ רַע. סָמִים: כָּאֵן
 רוֹמִזוּ עַל עוֹד בְּשָׂמִים נוֹסָפִים כְּמִנְיָן שְׁמָנָה עַד עֵתָהּ, כְּלוּמָר:
 עוֹד חֲמֵשׁ נוֹסָפִים, וּלְבָנָה זָכָה: שָׂרָף אֵילָן מִזְקָקֶת. - סֵף הַכֹּל
 אֶחָד עֶשְׂרֵי סָמָנִים, סָמִים הָרָאשׁוֹן רוֹמִזוּ עַל שְׁנֵי בְּשָׂמִים, וְאַחֲרֵי
 כֵּךְ מִנָּה עוֹד שְׁלֹשָׁה בִּיחֵד חֲמִשָּׁה, וְהַסָּמִים הַשְּׁנִי כָּא לְרִבּוֹת עוֹד
 כְּמוֹ אֵלּוּ, הָרִי עֲשֶׂרָה, וּלְבוֹנָה הִיא הָאֶחָד עֲשֶׂרָה. וְהַסָּבָה שֶׁלֹּא
 הִזְכִּיר הַכְּתוּב בְּפֶרוּשׁ אֵת כָּל הַסָּמָנִים כִּיּוֹן שְׂאֵלּוּ הָאֲרֻבָּעָה
 שֶׁהִזְכִּיר הֵם הָעֵקָרִים שֶׁבָּהֶם עוֹלָה עֲנַן עֲשֵׁן קְטֹרֶת וּשְׂאֵר
 הַבְּשָׂמִים נוֹתְנִים אֶת הָרִיחַ הַטּוֹב (רַמְבַּ"ן). בַּד בְּבַד יְהִיָּה: שְׁוִים
 בְּמִשְׁקָלָם. שִׁיְהִיו שְׁוִים בְּמִשְׁקָל כְּמִשְׁקָלוֹ שֶׁל זֶה כֵּךְ מִשְׁקָלוֹ שֶׁל
 זֶה (שְׁמוֹת ל', ל"ד). הַמֵּלִים "סָמִים נִטָּף וַיִּשְׁחֲלֹת וַחֲלֻבָּנָה סָמִים
 וּלְבָנָה זָכָה", בְּגִימָטְרִיא "אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף
 וְדָוִד" שֶׁהֵם הַשְּׁבַע רוּעִים, וּבִזָּה שְׂאוּמָרִים אֶת פְּרִשְׁת הַקְּטֹרֶת
 מִמִּשְׁיף עַל עֲצָמוֹ עֲזוֹת דִּקְדּוּשָׁה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, (ס' עַת רַצּוֹן).
 וְעִשִּׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת: הֵכֵן מֵהֶם קְטֹרֶת. רֶקֶח מַעֲשֵׂה רֹקַח:
 מְעוֹרָבֶכֶת וּכְתוּשָׁה כְּמַעֲשֵׂה הָאֶמֶן. מִמֶּלֶח: מְעֻרָּב הֵיטֵב
 שֶׁלֹּא יְהִיָּה נָכַר מִיְּנֵי הַסָּמָנִים. טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְיִהְיֶה טָהוֹר
 וְקָדוֹשׁ: וַיִּשְׁחָקֶתָ מִמֶּנָּה הָדָק: לְשַׁחֵק הַכֹּל דֵּק דֵּק. וַנִּתְתָּהּ
 מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֶדֶת: בְּכַפּוֹר יִקְטִיר לִפְנֵי אֲרוֹן הָעֵדוּת בְּקֹדֶשׁ
 הַקְּדוּשִׁים. בְּאַהֲל מוֹעֵד: מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי הוּא מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב
 שֶׁבְּהִיכָל, זֶה - בְּשָׂאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה. אֲשֶׁר אֲנֻעַד לָךְ שְׁמָה:
 בְּמָקוֹם שֶׁאֲדַבֵּר עִמָּךְ.

אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר
עָלָיו אֶהְרֶן קַטֶּרֶת סָמִים בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטִיבוֹ אֶת-הַנֹּחַר
יִקְטִירָנָה: וּבִהְעֵלֶת אֶהְרֶן אֶת-הַנֹּחַר בֵּין הָעֲרִבִים יִקְטִירָנָה
קַטֶּרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה יֶאֱהֲדוּנָהי ^{אֶרֶץ הַכֹּהֲנִים} לְדֹרֹתֵיכֶם:

פֶּרֶשֶׁת לַמּוֹד הַקְטֶרֶת בְּחֹז"ל

תָּנּוּ רַבָּנָן פְּטוּם הַקְטֶרֶת בִּיצֵד. שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחֹחַ

קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָּכֶם: כְּשֶׁתְּכִינוּ תַעֲשׂוּ אוֹתָהּ כְּרֹאוֹי, קֹדֶשׁ
קְדָשִׁים הִיא הַקְטֶרֶת, וְרֹאוּיָהּ לְהַקְרִיבָהּ. וְנֹאמַר וְהַקְטִיר עָלָיו:
(שְׁמוֹת ל, ז-ח) וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֶן קַטֶּרֶת סָמִים בִּבְקָר
בִּבְקָר: בְּכָל בָּקָר וּבִבְקָר. בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנֹּחַר: לְאַחַר שְׁנֵקָה אֶת
כּוֹסוֹת הַשֶּׁמֶן - בְּזִיכֵי וּקְנֵי הַמְּנוּרָה. יִקְטִירָנָה: בִּבְקָר מִחֲצִית
מָנָה, עַל הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי. וּבִהְעֵלֶת אֶהְרֶן אֶת הַנֹּחַר בֵּין
הָעֲרִבִים יִקְטִירָנָה: וְכִשְׂיִדְלִיק הִכָּהֶן אֶת הַנֹּחַר בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה בֵּין
הָעֲרִבִים, יִקְטִיר אֶת הַחֲצִי הַשְּׁנִי שֶׁל הַקְטֶרֶת קַטֶּרֶת תָּמִיד לִפְנֵי
יְהוָה: בְּכָל יוֹם גַּם בְּשַׁבָּת וְיוֹם הַכַּפּוּרִים. לְדֹרֹתֵיכֶם: לְדוֹרוֹת
עוֹלָם בְּלִי הַפְּסֵק, וְכִשְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְקִימִים עַל יְדֵי קְרִיאָתָהּ,
כְּנֹאמַר וְנִשְׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ. תָּנּוּ רַבָּנָן: (מִסַּכַּת כְּרִיתוֹת דף ו, ו)
יְרוּשְׁלָמִי יוֹמָא פ"ד ה"ה, בֵּית יוֹסֵף או"ח סימָן קל"ג, שֶׁעַר הַכוֹנוֹנוֹת דף י"ג טוֹר
א, טוֹר ד'). מִי שֶׁצָּרִיף לְתַשׁוּעַת אֵיזָה דָּבָר יִשְׁאַל בְּקִשְׁתּוֹ בְּלִשׁוֹן
הַקֹּדֶשׁ קֹדֶם "תָּנּוּ רַבָּנָן", וְכִשְׂאִימַר הַכֹּל בְּכוֹנָה וּבִדְקָדוּק הַתְּבוּת,
יִהְיֶה עֵת רָצוֹן שְׂיִמְלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל בְּקִשְׁתָּנוּ לְטוֹבָה (סְדוּר
יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל). תָּנּוּ רַבָּנָן: שְׁנוֹ רַבּוּתֵינוּ. פְּטוּם הַקְטֶרֶת: עֲרוֹב
וְתַקְנוֹן סִמְנֵי הַקְטֶרֶת - כְּתִישָׁה וְתַקְנוֹן פִּיצֵד: בְּאֵיזָה אֶפֶן הִיתָה
נֶעֱשִׂית? שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הָיוּ בָּהּ: סֵף כָּל

וְשִׁמּוֹנָה מָנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה
 כְּמִנֵּין יְמוֹת הַחֲמָה מָנָה בְּכָל יוֹם. מִחֲצִיתוֹ בִּבְקָר
 וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב. וְשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתָרִים שְׁמָהֶם מְכָנִים בָּהֶן
 גָּדוֹל וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים. וּמִחֲזִירֵן
 לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוֹרִים כְּדִי לָקִים מִצּוֹת דָּקָה מִן
 הַדָּקָה. וְאַחֵר עֶשֶׂר סָמָנִים הָיוּ בָּהּ. וְאֵלוּ הֵן (טוב למנותם

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחּוֹחַ

הָאֶחָד עֶשֶׂר סָמָנִים בִּיחָד, כְּדִי שִׁיגִיעַ מָנָה אֶחָד לְכָל יוֹם כְּמִנֵּין
 365 יְמוֹת הַחֲמָה, וְעוֹד שְׁלֹשָׁה מָנִים יְתָרִים כְּמִבְּאֵר לְהֵלֵךְ.
 שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה כְּמִנֵּין יְמוֹת הַחֲמָה, מָנָה בְּכָל יוֹם:
 כְּלוֹמֵר, בְּכָל יוֹם מִקְטִירִים מָנָה אֶחָד מִסֵּף תַּעֲרֹכֶת הַסָּמָנִים,
 [מָנָה הוּא מֵאָה דִּינָרִים, וְהַדִּינָר מְשַׁקְלוֹ דְּרָהִם וְחֲצִי, וּמְשַׁקֵּל
 דְּרָהִם הוּא 64 שְׁעוֹרוֹת בִּינוּנִיּוֹת, כְּלוֹמֵר, מָנָה = 480 גֶרָם, סֵף
 הַכֹּל 176.64 קִילוֹגְרָם]. מִחֲצִיתוֹ בִּבְקָר וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב: חֲצִי
 מָנָה בִּבְקָר וְחֲצִי מָנָה בְּעֶרֶב. וְשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתָרִים: נִשְׁאָרוֹ
 שְׁלֹשָׁה מָנִים עוֹדָפִים עַל סֵף 365 יְמוֹת הַשָּׁנָה. שְׁמָהֶם: מִתּוֹךְ
 הַג' מָנִים. מְכָנִים בָּהֶן גָּדוֹל: לוֹקֵחַ וּמְכָנִים לְהַקְטִיר קִטְרֶת
 בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים. מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים:
 בְּכַמּוֹת מְלֵא הַחֲפֵן שֶׁל כְּפוֹת יָדָיו וּמִחֲזִירֵן לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב
 יוֹם הַכַּפּוֹרִים: כּוֹתֵשֶׁם שׁוֹב בְּכִתְיֶשֶׁה דָּקָה בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוֹרִים
 לְהַכִּינֵם לְמִצּוֹת הַקִּטְרֶת בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים. כְּדִי לָקִים מִצּוֹת דָּקָה
 מִן הַדָּקָה: כְּדִי לָקִים אֶת מִצּוֹת עֲבוֹדַת יוֹם הַכַּפּוֹרִים הַנֶּעֱשִׂית
 בְּקִטְרוֹת שְׁצָרִיכָה לְהִכְתֹּשׁ דֵּק יוֹתֵר מִבִּימוֹת הַשָּׁנָה. וְאַחֵר
 עֶשֶׂר סָמָנִים הָיוּ בָּהּ: וְאַחֵר עֶשֶׂר סוּגֵי סָמָנִים יֵשׁ בָּהֶם כְּמוֹ
 שְׁצוּתָהּ הַתּוֹרָה (כְּמִבְּאֵר בְּבִאוֹר לְעִיל). צָרִיךְ לְמִנּוֹת הַסָּמָנִים

באצבעותיו) (א) הֶצֶרִי. (ב) וְהֶצֶפֹּרֶן. (ג) וְהַחֲלֻבָּנָה.
 (ד) וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. (ה) מֹר.
 (ו) וּקְצִיעָה. (ז) וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרָד. (ח) וְכֶרְפּוֹם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה
 עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. (ט) קוֹשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 (י) קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) קִנְמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כִּרְשִׁינָא

באור ריה ניהוח

באצבעות הידים אחד לאחד, כדי שלא ידלג [יחסר] חס ושלום
 אחד מהם (פרי עץ חיים שער עולם העשיה פ"ה). וימנה את כולם
 באצבעות יד הימין דוקא (בן איש חי). ואלו הן: אלו הן שמות
 הסממנים. א. הֶצֶרִי: הנטף ב. וְהֶצֶפֹּרֶן: היא השחלת
 שהוא שרש בשם שצבעו שחור. ג. וְהַחֲלֻבָּנָה: הכתובה
 בפסוק היא שרף, היוצא מהאילנות שריחו רע. ד וְהַלְבוֹנָה:
 היא המזכרת בפסוק לבונה זפה, בשם הזב מהעצים בארצות
 החם על ידי שמכים בעץ וזב ממנו קצף. מִשְׁקַל שִׁבְעִים
 שִׁבְעִים מָנֶה: כלומר: מכל אחד ואחד 70 מנה, כמו שכתוב
 בפסוק בד בבד יהיה שיהיה משקלם שוה [של ארבעת
 הסממנים המזכרים בפסוק], וארבע פעמים 70 הם 280 מנה,
 סך הכל 134.4 קילוגרם. ה. מֹר: בשם המופק משרף עץ
 המור. ו. וּקְצִיעָה: שרש עשב שריחו נודף מאד כשנשרף.
 ז. וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרָד: [שם בשם] ח. וְכֶרְפּוֹם: עשב ריחני.
 מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה: משקל כל אחד מאלו
 הארבעה 16 מנה, סך הכל 64 מנה שהם יחד 30.72 קילוגרם.
 ט. קוֹשֶׁט: שרש עשב שצבעו לבן וריחו משבח ביותר ונודף
 למרחוק. שְׁנַיִם עָשָׂר: 12 מנה, שהם 5.76 קילו. י. קְלוּפָה:
 קלפת עץ שלשה: 3 מנים, שהם 1.44 קילו. יא קִנְמוֹן: עץ

תִּשְׁעָה קִבִּין. יֵין קִפְרִיסִין סָאִין תִּלְתָּ תִּלְתָּ וְקִבִּין תִּלְתָּא.
וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קִפְרִיסִין מִבֵּיא חֲמַר חִיּוֹר עֲתִיק.

באור ר"ח נחום

בשם ששמו קנמון תשעה. 9 מנים שהם 4.32 קילו כאן
מנו חז"ל את מנין המנים כדי לבאר איך מגיעים לשלש מאות
ששים ושמונה מנים, ארבעה הראשונים שבעים מנה כל אחד
כפול 4 הם: 280 מנים, ארבעה השניים כל אחד 16 כפול 4
ביחד הם 64 מנים, נחבר 280 ועוד 64 ועוד 12 של הקושט
ועוד 3 של קלופה, ועוד 9 של קנמון סך הכל הם: 368 מנים
המיעדים מנה לכל יום ושלשה ליום הכפורים. מכאן ואלך
מונה דברים שערכו בקטורת לתקנם היטב ואינם ממנין האחד
עשר סמנים. בורית כרשינה. מין עשב שפא לתקן את
הציפורן תשעה קבין: כ-8 קילוגרם. יין קפריסין: יין הבא
מעיר קפריסין, או מפרי ששמו קפרס. סאין תלת וקבין
תלתא: באור: היו לוקחים מין זה שלש סאים ושלש קבים,
שהם שעור שלש וחצי סאין, כיון שכל סאה היא שש קבין,
ושלש קבין הוא חצי סאה. סך הכל שלש וחצי סאין. שהוא גם
כן עשרים ואחד קבין. (וכל סאה היא 5.553 קילוגרם כפול שלש וחצי
סאין סך הכל 19.435.5 קילוגרם, והוא לערך 28 ליטר). וככתב בשפת אמת
מסכת כריתות (דף ו ע"א) דמה שאמר כאן סאין תלת וקבין תלת,
ולא 21 קבין כמו שאומר לעיל בורית כרשינה תשעה קבין, לפי
שצריך לשקול ג' סאין בפני עצמם וג' קבין בפני עצמם. עין
שם. ולא באר מה הטעם. יעין שם. ויש אומרים שנקטה
הברייתא לשון זה לתפארת המליצה. [ונסח בני אשכנז כאן
הוא: יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. והוא ענין אחד
לשון זכר ונקבה].

מֶלַח סְדוּמִית רוֹבֵעַ. מַעֲלָה עֲשֵׂן כָּל שְׁהוּא. רַבִּי נָתַן
הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף כַּפֹּת הַיִּרְדֵּן כָּל שְׁהִיא. אִם נָתַן בָּהּ
דְּבַשׁ פֶּסֶלָה. וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְמָנֶיהָ חֵיב מִיתָה:
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הֶצְרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף
מַעֲצֵי הַקֶּטֶף. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא בָּאָה כְּדֵי לְשַׁפּוֹת

באור ר"ח נחום

עֵתִיק: אִם לֹא נִמְצָא יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא בְּמִקְוֵמוֹ, יֵין לֶכֶן וְלֹא
אָדָם, יֵשֶׁן וְחֹזֵק בְּיוֹתֵר. מֶלַח סְדוּמִית רוֹבֵעַ: מֶלַח גָּסָה (כָּל בּוֹ
סִימָן ל"ח) הוּא חֲרִיף בְּיוֹתֵר, מֶלַח מִסְדּוּם. מַעֲלָה עֲשֵׂן כָּל
שְׁהוּא: שֵׁם עֶשֶׂב מִיָּחַד, בְּכַמּוֹת מוֹעֵטָה, הַגּוֹרֵם לְעֲשֵׂן לַעֲלוֹת
יָשָׁר וְזָקוּף בְּלִי לְנֻטּוֹת כְּמַקֵּל, כְּדֵי שִׁיחֶיהָ עֲשֵׂן הַקֶּטֶר תִּתֵּן
וְעוֹלָה. רַבִּי נָתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר: אֵף כַּפֹּת הַיִּרְדֵּן כָּל שְׁהִיא: רַבִּי
נָתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר שְׁהוֹסִיפוּ לְתֵת בַּקֶּטֶר גַּם עֶשֶׂב הַגָּדֹל עַל
שֹׁפֶת הַיִּרְדֵּן כְּדֵי לְהוֹסִיף בָּהּ רֵיחַ טוֹב. אִם נָתַן בָּהּ: בַּקֶּטֶר.
דְּבַשׁ פֶּסֶלָה: מִלֵּהקֶטֶר, הֵגֵם שְׁמֶרֶבָה וּמוֹסִיף בְּרִיחָה מְאֹד.
וְאִם חֹסֶר אַחַת מִכָּל סִמְמָנֶיהָ חֵיב מִיתָה: אִם הִחֲסִיר הַשִּׁיעוֹר
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר סִמְמָנִים חֵיב מִיתָה, מִפְּנֵי שְׁנַעֲשִׁית קֶטֶר זָרָה
וְהַמִּקְטִיר קֶטֶר זָרָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ חֵיב מִיתָה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הֶצְרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מַעֲצֵי הַקֶּטֶף:
הוּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מַעֲצֵי הָאֶפְרַסְמוֹן. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא
בָּאָה: הִרִי הִיא אֵינָה מִסְמָנֵי הַקֶּטֶר, וְלָמָּה בָּאָה? כְּדֵי
לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נָאָה: כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֶת
הַצִּפּוֹרֵן חֶלֶק וּמַצְהִיר כְּצִיפּוֹרֵן הָאָדָם. - מִפְּנֵי שֶׁהַצִּפּוֹרֵן יוֹצֵאת
מִלְכָּלֶכֶת וּמוֹשַׁחֶרֶת וְאִם יִשְׁאָר בְּלִכְלוּךְ יִקְלָקֵל אֶת רִיחָה הַטוֹב.
יֵין קַפְרִיסִין: יֵשׁ מִפְּרָשִׁים שְׂאִינוֹ יֵין, אֶלָּא מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מֵאִילָן

בה את הצפורן כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הֲדַק הַיָּטֵב. היטב הֲדַק. מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין כשרה. לשליש ולרביע לא שמענו. אומר רבי

באור ריה ניחוח

ששמו "קפרס", והוא עז מכל מִשְׁקָה פֵרוֹת (רש"י ברכות לו). למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה: כדי שיהא ריח הציפורן חזק ביותר. והלא מי רגלים: גם מים ממעין ששמו רגלים. יפין לה: לצחצח בהם את הציפורן. אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד: שזהו גנאי להכניס לעזרה מפני ששמו מגנה. **תניא**: שנינו בברייתא. רבי נתן אומר: כשהוא שוחק בשעת שחיקת הסממנים להיותם דקים וטחונים. אומר הֲדַק הַיָּטֵב, היטב הֲדַק: האיש השוחק וכותש אותם אומר בשעת השחיקה והכתישה, הֲדַק הַיָּטֵב, היטב הֲדַק. מפני שהקול: היוצא מפיו בשעת השחיקה והכתישה. יפה לבשמים: מועיל לניחוח הבשמים להרבות ריחן. פטמה לחצאין, כשרה: הינו אם לקח והכין לקטרת חצי המדה של כל אחד מהסממנים כגון 35 מנה של הצרי והציפורן במקום 70, ו-8 של מור וקציעה וכו' במקום 16 וכן כולם, כשרה. לשליש ולרביע לא שמענו: אבל אם לקח רק כמות של שלישי או רבע לא שמענו אם כשרה. אומר רבי יהודה זה הכלל: כאן אומר רבי יהודה כלל בשעורי הקטרת.

יְהוּדָה זֶה הַכֹּלל אִם כַּמִּדָּתָהּ כְּשֶׁרָה לַחֲצֹאִין. וְאִם חֹסֶר
אֶחָת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָהּ:

תָּנִי בֵּר קִפְּרָא אֶחָת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיָתָה
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֹאִין. וְעוֹד תָּנִי בֵּר קִפְּרָא אֱלֹו
הֵיָה נֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבֶשׁ אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד
מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מַעֲרָבִין בָּהּ דְּבֶשׁ מִפְּנֵי שְׁהִתּוֹרָה

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחֹחַ

אִם כַּמִּדָּתָהּ כְּשֶׁרָה לַחֲצֹאִין: אִם לָקַח מִכָּל סִימָן וְסִימָן כָּפִי
מִדָּתוֹ, וְחָלַק אוֹתוֹ לַחֲצִי בֵּיחֹס שָׁנָה לְפִי עֶרְפֹּם, כְּשֶׁרָה. וְאִם
חֹסֶר אֶחָת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָהּ: אָבֵל אִם חֹסֶר מִהִשְׁעוֹר.
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר הַסַּמְמָנִים: הַכּוֹנֵה אִם פָּחַת אוֹ הוֹתִיר בֵּין בְּכָלָהּ
בֵּין בְּחֻצֶיהָ לְפִי הֵיחֹס לְשֹׁאֵר הַסַּמְמָנִים כְּגוֹן שְׁנָתֵן מֵאֶחָד
מִהַסַּמְמָנִים מִנֶּה יוֹתֵר מִחֻצִּיו, אָבֵל מֵאֶחָד נִתֵּן מִנֶּה פָּחוֹת מִחֻצִּיו,
הֵגֶם שִׁישׁ סָךְ הַכֹּל שְׁעוֹר שֶׁל 184 מְנִים שֶׁהֵם חֻצִּי 368 בְּכָל זֹאת
פָּסוּל, אָבֵל אִם לָקַח מִכָּל סַמְמָן חֻצִּי בְּדִיוֹק – כְּשֶׁרָה (וְרוּשְׁלִמִי יוֹמָא
פ"ד ה"ה). תָּנִי בֵּר קִפְּרָא: אֶחָת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיָתָה
בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֹאִין: בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים הֵיָה לֹקַח כֶּהֱן גָּדוֹל
חֶפֶן בִּידוֹ וְלָכֵן הָיוּ נִשְׁאָרִים שִׁירִים בְּכָל שָׁנָה. לְאַחֵר 60-70 שָׁנָה
הָיוּ מַצְטַבְּרִים הַשִּׁירִים לְשְׁעוֹר שֶׁל חֻצִּי כַּמּוֹת (184 מְנִים) וְלָכֵן
בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הָיוּ מְכִינִים רַק חֻצִּי מִהַכּוֹמֹת. וְעוֹד תָּנִי בֵּר
קִפְּרָא, אֱלֹו הֵיָה נֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבֶשׁ: קְרָטוּב הוּא מִדָּה
קִטְנָה כ־5 גֶרֶם. אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ: הַטּוֹב
בְּיוֹתֵר, כִּי עֲרוּב הַדְּבֶשׁ גּוֹרֵם לְרִיחַ טוֹב וְחֻזֵּק, וְהֵיָה רִיחָהּ נוֹדֵף
בְּיוֹתֵר. וְלָמָּה: אִם כֵּן. אֵין מַעֲרָבִין בָּהּ דְּבֶשׁ מִפְּנֵי שְׁהִתּוֹרָה
אֲמָרָה כִּי כָל שְׂאֵר: הַמְּחַמֵּץ.

אמרה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה
לִיהוָה יאהרונה יאהרונה:

באור ר"ח נחום

וְכָל דָּבֶשׁ: דָּבֶשׁ הוּא כּוֹלֵל כָּל מִינֵי מְתִיקָה בֵּין דָּבֶשׁ דְּבוּרִים אוֹ
דָּבֶשׁ תְּמָרִים וְכָל הַפְּרוֹת בְּכֻלָּל (עץ יוסף). לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ
אִשָּׁה לֵאמֹר: קָרָבָן הַנִּשְׁרָף לַהֵשֶׁם, וְרַק מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה צִוְּתָהּ, הִגֵּם
שְׁלֵעִינִי בְּשׁוֹר וְדָם נִרְאָה שֶׁהוּא דָּבָר טוֹב, אֵין עוֹשִׂים כֵּן וְכֵן הוּא
בְּכָל צוּוֵי הַתּוֹרָה שֶׁצָּרִיךְ לִהְיוֹת צָמוּד לְדַבְּרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
בַּתּוֹרָה בְּלִי חֻכְמוֹת. וַיֵּשׁ שִׁנְתָנוּ טַעַם שָׂאִין לַעֲרֹב בְּקִרְבָנוֹת
וּבִמְנַחֲנוֹת שָׂאוֹר כִּי הוּא סֶמֶל הַגָּאוּה, וְדָבֶשׁ הוּא סֶמֶל הַתַּעֲנוּגוּת,
הַפְּסוּלִים וְאִינֵם רְצוּיִם לַעֲבוֹדַת ה', כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל: (בְּתַנָּא דְּבִי
אֱלִיהוּ כ"ו): עַד שֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל עַל דְּבַרֵּי תּוֹרָה שֶׁיִּכְנסוּ בְּתוֹךְ מַעֲיוֹ
יִתְפַּלֵּל עַל אֲכִילָהּ וּשְׁתִּיָּה שֶׁלֹּא יִכְנסוּ בְּתוֹךְ מַעֲיוֹ, (מִסְלַת יְשָׁרִים
פֶּרֶק י"ג). וּבִתְסוּפּוֹת כְּתוּבוֹת (דף קד.): דְּאָמְרִינן בַּמִּדְרָשׁ עַד שֶׁאָדָם
מִתְפַּלֵּל שֶׁיִּכְנס תּוֹרָה לְתוֹךְ גּוֹפוֹ יִתְפַּלֵּל שֶׁלֹּא יִכְנסוּ מַעֲדָנִים
לְתוֹךְ גּוֹפוֹ. מִכָּאן רּוֹאִים כִּמָּה צָרִיךְ אָדָם לְהִתְרַחֵק מִמַּעֲנוּגִים כְּדִי
לְזַכּוֹת לַתּוֹרָה, וְכֵן לִהְיוֹת עֲנִיו בְּתַכְלִית. כְּדָאמְרוּ חז"ל בְּכָמָה
מְקוֹמוֹת, וּבְאֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ (בַּמִּדְבָּר כ"א, י'): וְאָמְרוּ וּמִמִּדְבָּר
מִתְּנָה - פָּרוּשׁ מֶה שֶׁזָּכוּ נוֹחַ לִיָּה, לֹא זָכוּ אֶלָּא לְצַד שֶׁהָיוּ
מִחֲשִׁיבִין עֲצָמָן כַּמִּדְבָּר, וְכִמּוֹ שֶׁפָּרְשָׁנוּ בְּפִסּוּק וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר
(שְׁמוֹת י"ט ב'), שֶׁהַתּוֹרָה אֵינָה נִקְנִית אֶלָּא בְּאִמְצָעוֹת הַעֲנוּהָ
וְהַשְׁפָּלוּת. "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֵּן אִפּוֹא זֹאת
עָשׂוּ קָחוּ מִזְמַרְת הָאָרֶץ בְּכָלִיכֶם וְהוֹרִידוּ לִאִישׁ מִנְּחָה (נְעוּרֵיוֹן)
מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָּבֶשׁ נִכְאֵת (רוט"א) וְלֹט בְּטָנִים וּשְׁקָדִים",
(צִדְלֵנְב"ש). (בְּרֵאשִׁית מ"ג, י"א).

(שְׁעַר הַכְּנוֹת דף י"ד ע"ב, עוֹד יוֹסֵף ח' מִקְצֵן ד')

יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אֵיזוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **צְבָאוֹת עִמָּנוּ. מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי**

^{אֵיזוֹן הַכֵּל}
^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה}

יַעֲקֹב סֶלָה: יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי

^{תַּקֵּן, בַּעַל הַכֹּלֵם}
^{וּבַעַל הַכֹּחֹת כֹּלֵם}

צְבָאוֹת. אֲשֶׁרִי אָדָם בָּטַח בָּךְ: יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי

^{אֵיזוֹן הַכֵּל}
^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה}

הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם-קְרָאֵנוּ: וְעֲרָבָה לַיהוָה

יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אֵיזוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. כִּימִי עוֹלָם**

וּכְשָׁנִים קִדְמָנוֹת:

וְזֶה לְשׁוֹן הַתַּפְלָה שֶׁתִּקְרָא הַשֵּׁל"ה הַקָּדוֹשׁ זי"ע לְאַמְרָה אַחֵר אֲמִירַת
פִּטוּם הַקְטֹרֶת:

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, גָּלוֹי וַיְדוּעַ לִפְנֵי כַּסָּא כְבוֹדָךְ אֲשֶׁר

בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בָּאֵנוּ לְחִלּוֹת פָּנֶיךָ

שֶׁתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה וְהַמְשַׁחִית מֵעֲלֵינוּ, וְלֹא תִתֵּן הַמְשַׁחִית

לָבוֹא אֶל בְּתִינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל טַפְּנוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְעַל

כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תַּפְלָתֵינוּ

כְּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר תִּכּוֹן תַּפְלָתִי קְטֹרֶת לִפְנֶיךָ מִשָּׂאת כִּפִּי

מִנְחַת עֶרֶב, וּכְמוֹ שֶׁקִּבַּלְתָּ קְטֹרֶת הַסַּמִּים שֶׁהַקְטִיר לִפְנֶיךָ

אֶהְיֶה הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר הֵחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעֲמֵד בֵּין

הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה, וְכֵן פָּנַחֵם שֶׁנֶּאֱמַר

וַיַּעֲמֵד פָּנַחֵם וַיַּפְּלֵל וַתַּעֲצֹר הַמִּגָּפָה וְכֵן דָּוִד שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבֶן

שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אֵיזוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **וַיַּעַל עוֹלוֹת**

וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי ^{אֵיזוֹן הַכֵּל} ^{הַיְהוָה הַזֶּה וְיִהְיֶה} **לְאַרְצֵן וַתַּעֲצֹר**

הַמִּגָּפָה מֵעַל יִשְׂרָאֵל כִּי אֶתָּה אֲבִינוּ וְלֹא תִלְוִיּוֹת עֵינֵינוּ,

רָפְאֵנוּ יְהוָה־יֵי אֱהוּדֵנוּי ^{אֲדֹנָיִם רַבִּי} וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשַׁע כִּי
 תַּהֲלִיתֵנוּ אֶתָּה, שְׁכֵן כְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ וְהִסִּיר יְהוָה־יֵי אֱהוּדֵנוּי
 מִמָּקָד כָּל חֲלִי וְכָל מַדּוּי מִצָּרִים אֲשֶׁר יִדְעָתָ לֹא ^{אֲדֹנָיִם רַבִּי}
 יִשְׁמַם בָּךְ וְנִתְּנָם בְּכָל שׁוֹנְאִיךָ, לִיהוָה־יֵי אֱהוּדֵנוּי ^{אֲדֹנָיִם רַבִּי}
 הִיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַכְתָּךְ סֵלָה, וְנֶאֱמַר וְשַׁחַט אֶתוֹ עַל
 יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה־יֵי אֱהוּדֵנוּי ^{אֲדֹנָיִם רַבִּי} וְזָרְקוּ בְּנֵי
 אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמּוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב, וְיִהְיֶה רָצוֹן
 מִלִּפְנֵיךָ יְהוָה־יֵי אֱהוּדֵנוּי ^{אֲדֹנָיִם רַבִּי} אֱלֹהֵינוּ ^{תִּקְוָה בְּעַל חֲסִידוֹת} וְאַלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיעֲלָה אֲמִירַת הַקְטָרֶת הַזֹּאת לְרִיחַ ^{תִּקְוָה בְּעַל חֲסִידוֹת}
 נְחוּחַ לִפְנֵי כֹסֶא כְבוֹדְךָ וְיִחַשֵׁב כְּאֵלּוּ כּוֹנֵנוּ כָּל הַכּוֹנֵנוֹת
 הָרְמוּזִים בְּסִמְמָנֵי הַקְטָרֶת עַל דַּעַת הָאֶרֶץ הַקְדוּשׁ זְכוּר
 לְטוֹב וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר
 אֲמֵן סֵלָה וְעֹד. עַד כָּאן הַתְּפִלָּה.

סגולות הזוהר

הבאנו כאן מתוך הסגולות הרבות ללומדי הזוהר, שלושים מהם, כנגד "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", שיתקיים בזכות לימוד הזוהר הקדוש.

א. על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון והחברים שלו יגינו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד). **ב.** ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ש"ז). **ג.** ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים). **ד.** העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא ע"ב). **ה.** העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שאריית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב). **ו.** הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז"ל). **ז.** הלימוד בזוהר הוא תקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד) **ח.** לימוד הזוהר מביא לטהרת וקדושת הנפש. (פלא יועץ ערך זוהר) ולזכות הנשמה. (הגהות מהרצ"א אות ט) **ט.** לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב (מאה שערים לבעל התניא). **י.** בלימוד הזוהר בונה עולמות. (כסא מלך על תקוני הזוהר תי' מג אות ט) **יא.** הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרשות בלקושי תורה לבעל התניא פרשת צו). **יב.** לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות). **יג.** הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות). **יד.** הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג). **טו.** לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג). **טז.** מביא רפואה לכאב שיניים. (מעשי אמת לתלמיד החוזה מלובין נדפס בספר אמת ויציד ח"ד עמ' ל).

י. והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ש אות ג).
 יח. וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלי
 לתתא לדרא בתראה בסוף יומיא (תיקון ו' דף נ"ד ע"א). יט. סגולה
 שינצל מן הגאות, שילמד הרבה זהר. (מדרש פנחס דף ל"ו. אות ע"ג)
 כ. אמירת זוהר בכל יום מסגל לפרנסה (מדרש פנחס דף ל"ו. אות מ"ג).
 כא. מסתלקי מיני' כל דינין דעלמא, (זהר חדש שה"ש בד"ה שלמה אהיה
 כעושיה). כב. פתחין לי' תליסר תרעי רזי דאפרסמונא דכיא דחכמתא
 עילאה תליא בהו. (זהר חדש שה"ש). כג. הקב"ה חקיק לי' בההוא
 פופירא דכל דיוקנין גליפין תמן. (זהר חדש שה"ש). כד. הקב"ה
 אשתעשע ביה בגן עדן וחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי.
 (זהר חדש שה"ש). כה. לא שביק כל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא
 אחרא למקרב בהדי', [ואעפ"י שיהי' חייב, יצילהו שלא יצטערוהו
 כעת, ונקא לא ינקה ח"ו, שאין משוא פנים למעלה ויטהרוהו מסיגי
 מעשיו, (זהר חדש שה"ש, אור החמה בשם הרמ"ק זלה"ה). כו. כפום ההיא
 חכמתה דרדיף אבתרי' ואתדבק בה הכי יהבי לי' אגרא. (זח"ב רמז,
 ב). כז. לית שיעורא לאגרא דאינון דידעי חכמתא לאסתכלא
 ביקרא דמאריהון. (זח"ב רמז, ב). כח. זכאה חולקיהון בעלמא דין
 ובעלמא דאתי. (זח"ב רמז, ב). כט. בהקדמת התיקונים (י"ד ע"ב): הלכה
 איהי קבלה... דוקא הקבלה הנקראת הלכות הם הולכים עם האדם
 לבית עולמו, ובכל מקום שהולך ביתו עמו לצוותא ולכבוד
 ולתפארת, כי המלאך הנברא מלימוד הקבלה לעולם אינו נפרד
 מהאדם נוסף על מתן שכרו, אבל לימוד הפשוט שכרו אתו
 ופעולתו לפניו. (כסא מלך להקדמת התיקונים דף י"ד ע"ב). ל. וְכָל מִי שִׁשְׁתַּדֵּל
 לְקַרְא זוֹהַר הַקְדוּשׁ אֲפִילוּ בְקִרְיָא לְבַד... הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמִפְרֹשׁ
 אֶת הַשֵּׁם, שֶׁיֵּשׁ כּוֹחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת נִסִּים אֲפִילוּ בְּלֹא יְדִיעָה, וְיִגַּן עָלָיו
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (הַרְמ"ז קע"ח:).

**מקורות לסגולות הגדולות
לתיקון מ"ח שתיקן רבינו האר"י ז"ל**

ספר בית אל ליוורנא שנת וברית"ך, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל. - **ספר דרך ישרה** בשנת חיים **לנפש"ך** (דפים ד-ה), עם 10 הסכמות. - **אור הזוהר** 143 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - **ספר הנהגות יושר** למהר"י סרוק זצ"ל. - **ספר יסוד מערבי** בהסכמת 7 גדולי ישראל מטבריה בשנת תרפ"ה, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל, (דפים ג-ה), **אור הזוהר** 131 סיון תשע"ג - **ספר מעין חכמה** נדפס בקארעץ בשנת גן נעול מעין חתום. **ספר סמא דחיי פרקים א-ב** דפים ל"ט -מא, בשנת תרפ"ד, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע. [מצאתי כמה נוסחאות בהרבה ספרים כמו: דרך ישרה, סמא דחייא, אורחות חיים, בית אל, יסוד מערבי, צמח צדיק]. - **אור הזוהר** 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - **אור הזוהר** 128 סיון תשע"ג - **ספר סדר היום** להצה"ק רבנו יוסף חיים זיע"א שהוסיף על התיקון הנ"ל (סמא דחיי דף מ'). - **ספר צמח צדיק** ליוורנא. - **אור הזוהר** 144 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות ותיקון יסוד ברית קודש - **ספר קרה מקרה** (דפים צ"ה-צ"ו) בשנת את המיחלים לחסדו, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל. - **אור הזוהר** 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל - **ספר קרנות צדיק** ח"ג סימן נ'. - **ספר קרנות צדיק**, **בבל**, בשנת "וברית אבות לבנים תזכור" [תרכ"ז], ונדפס בדפוס

חדש בדף נח, ונדפס עוד הפעם בא"י בירושלים בשנת תשס"ב.
 - ספר שם משמעון (על העץ חיים), [דף ע"ח, ומביא שם י"ב. -
 סגולותיו] מהצה"ק רבי שמעון אגאסי חבירו של הבן איש חי
 זיע"א, נפטר בשנת תרע"ד. - ספר שער היחודים מכתב יד של
 רבנו רבי חיים וויטאל, ונדפס מחדש בשנת מעש"ר עם
 הסכמות 22 גדולי הצדיקים תלמידי בעש"ט זי"ע ועוד. אור
 הזהר 133 סיון תשע"ג, שיר היחוד מהאריז"ל עם המראה
 מקומות. אור הזהר 134 סיון תשע"ג. - שער רוח הקודש (כתבי
 האריז"ל) הוספות וביאורים (דף תקכ"ה). - שער רוח הקודש (כתבי האריז"ל)
 הוספות וביאורים (דף תקכ"ו). מכת"י המיוחס למהר"ד לייקיס זי"ע
 מתלמידי הבעש"ט, עם כתב יד על תיקון זה.

שְׁמַחַת הַרְשָׁב"י עִם לִוְמְדֵי הַזֶּהַר הַקָּדוֹשׁ

**יְהוּדִים יְקָרִים: בּוֹאוּ לְעֶזְרַת ה' בְּגִבּוֹרִים, לְמַעַן הַקִּים
 הַשְׂכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה מֵעַפְרָא, וְלִזְכּוֹת שְׁהַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ
 יְדוּר בִּינֵינוּ.**

אֲנִי רוֹצִים בְּדַחֲפִיפוֹת לְהַדְפִּים 15 מִלִּיּוֹן עֶתְקִים שֶׁל תְּקוּן מ"ג
 לזכות לתיבת נח (זוהר חדש יתרו מ"ג), להינצל ממלחמת גוג ומגוג,
 דחוף, והרצים יצאו דחופים בדבר המלך לטובה. המְעוֹנֵן
 לְהַשְׁתַּתֵּף וְלִזְכּוֹת לְזַכִּיּוֹת עֲצוֹמוֹת "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹקִים זֹלָתָהּ.
 טל: 0527-651911. לְזִיכּוּי הַרְבֵּים וְלְחִלּוּקָהּ בְּחִנָּם.

בְּקִשְׁת הַתּוֹרָם: שְׁיִלְמְדוּ לְכָל הַפְּחוֹת פֶּעַם אַחַת בַּיּוֹם. - כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד מֵהַלּוֹמְדִים מְקַבֵּל אֶת הַשְׂכָּר וְהַזְכִּיּוֹת שֶׁל כָּל מִלְיוֹנִי

ישראל, שזה התיקון הנפטרים הכי גבוה [מנחת יהודה
למהר"י פתיא זיע"א] כי הלמוד המועט הזה עתה, חשוב
בשמים יותר מהקרבת כל אילי נביות בזמן שפית המקדש
היה קיים (תלמידי האר"ל).

על פן כל אדמו"ר, ראש ישיבה, רב עיר, רב שכונה, רב ביהמ"ד, מגיד
שעור של דף היומי, מלמד תינוקות של בית רבן טהורים, יקח
בחשבון איזה נחת רוח הוא יכול לעשות להקב"ה, ולהציל את עם
ישראל מפל הצרות בלמדו זה הקדוש דקה אחת עם הצבור, וכן,
כל עם ישראל יפנסו בתבת נח, וינצלו ממלחמת גוג ומגוג, כמו
שכתב הזה"ק, רבי חיים וויטאל, והרמח"ל זי"ע, ועי"ע אור הזהר.

זכור! דקה אחת למוד זה הקדוש (בחול) בצבור הוא כמו ששה ימים,
ובמנין כפול אלף (זה"ק ויצא) = 6000 ימים למוד תורת הפשט, ובצער
כפול מאה = 600,000 ימים, ובשמחה כפול 1000 = 600 מליון ימים
של תורת הפשט. ובשבת עוד כפול אלף, = 600 מיליארד ימים תורת
הפשט. (פסא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דר' נתן). ואם זה בירושלים עוד
כפול 10 (בבא סאלי) יוצא = 6,000,000,000,000 = שש טריליארד ימים תורת
הפשט. ואם זה בכהל המערבי עוד כפול 1000 (זהר ויצא, תיקון ז).

זכור! המארגן שילמדו דקה אחת מקבל שכר כנגד כלם וכנגד
כל היהודים. כל מי שיש לו מלח בקדקדו יתפס להיות הראשון
לארגן המנין ויקבל שכר כנגד כלם. תן דעתך, כי בדקה אחת
של למוד הזהר הקדוש אחרי התפלה, אתה זוכה לעולמות נצח,
עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו."

